

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Chìm.... !!!

Ngày 22-08-2016, tại thành phố Đồng Hà, tỉnh Quảng Trị, một hội nghị dưới sự chủ trì của Bộ trưởng Tài nguyên Môi trường Trần Hồng Hà đã được tổ chức để công bố rằng biển 4 tỉnh Miền Trung đã sạch. Ông Hà nói rằng ngay sau khi hiện tượng cá chết ở vùng này xảy ra, bộ đã huy động một lực lượng chuyên gia hùng hậu để quan trắc môi trường biển, và nay đã có kết quả khách quan, toàn diện. Về phía chuyên gia, một giáo sư tên Mai Trọng Nhuận đã lên đọc báo cáo rồi công bố hai kết luận, một của nhóm nghiên cứu thuộc Đại học Quốc gia Hà Nội và một của Bộ Y tế về tình trạng môi trường biển. Cả hai kết luận đều cho rằng nước biển Miền Trung đã đạt quy chuẩn để tắm và nuôi thủy sản (cá có ăn được chẳng thì chưa biết). Rồi nhằm minh chứng cho công bố này, ông Bộ trưởng cùng lãnh đạo tỉnh Quảng Trị đã tắm biển và thưởng thức hải sản (lấy từ đâu?) ở bãi biển Cửa Việt. Điều đó có nghĩa là vùng biển 4 tỉnh Miền Trung bị nhiễm độc tự nó đã làm sạch được trong thời gian mấy tháng, mà không cần có hoạt động nào của con người. Thật là kỳ diệu! Có một không hai trên thế giới! Chắc là nhờ hồng phúc vô lượng của Bác và Đảng!

Liên hệ đến điều này, cả thế giới –trong nỗi hãi hùng– vẫn không quên chuyện vùng biển Minamata ở tỉnh Kumamoto, vào nửa đầu thế kỷ XX, đã bị nhiễm độc cũng do một nhà máy thải hóa chất (phenol, cyanur) xuống biển, y như Formosa nhà ta, với diện tích chỉ bằng một nửa. Chính quyền Nhật đã phải tung ra gần 50 tỷ yên và phải để ra gần 40 năm nạo vét lòng biển, diệt sạch mọi giống thủy sản bị nhiễm độc ở đó, đồng thời tuyệt đối cấm ngư dân đánh bắt trong vùng, mới dám tuyên bố đã làm sạch biển. Thế nhưng, ngày ấy, với sự quyết liệt và triệt để trong cách xử lý như vậy, nước Nhật vẫn không ngăn cản được một căn bệnh thuộc loại khủng khiếp nhất mọi thời đại, mang tên từ vùng ấy, bệnh Minamata. Máu của những người tắm biển, ăn cá và các sinh vật vỏ cứng từ vịnh Minamata đã bị nhiễm cyanur và phenol nhưng họ không hề hay biết. Và một thời gian không lâu, cư dân thành phố thơ mộng, xinh đẹp này bỗng phát bệnh: tay chân bại liệt, mình run lẩy bẩy, tai điếc mắt mờ, ăn nói lắp bắp, miệng rú lên đau đớn vì co thắt. Những đứa trẻ sơ sinh bắt đầu bị liệt não, đầu teo, mù điếc, sống thoi thóp trong què quặt và dị dạng. Số người mắc bệnh Minamata do nhiễm hóa chất từ công ty Chisso thải ra đã lên tới 17.000!

Thành ra những nhà khoa học chân chính, những nhà hoạt động xã hội, những ngư dân đang lâm nạn và có lẽ phần lớn người dân VN chẳng ai tin vào những gì Việt cộng (VC) vừa công bố qua miệng Trần Hồng Hà, hay nói cách khác là VC công bố điều gì thì phải hiểu ngược lại. Một lần thất tín, vạn lần bất tín. Mà VC từ 71 năm qua đã thất tín cả triệu triệu lần rồi.

Mới đây, trên đài Á châu Tự do ngày 30-08, giáo sư tiến sĩ Trần Tứ Hiếu, khoa Hóa, Đại học Khoa học Tự nhiên Hà Nội, đồng ý với giải thích cho rằng môi trường tự nhiên có cơ chế tự làm sạch như trong báo cáo của Bộ Tài nguyên-Môi trường. Tuy nhiên, ông nói rằng quá trình đó phải rất lâu mới có thể đạt được: “(Hóa chất) trôi đi và sóng... pha loãng dần ra chứ nếu đứng im thì còn lâu. Nhờ được phân tán đi thôi chứ đâu có ai lọc hay làm gì mà biết được. Trong điều kiện tự nhiên nó pha loãng dần thì người ta gọi là làm sạch tự nhiên; ngoài ra nay không được thải thêm nữa. Do đó người ta nói là nước sạch có thể tắm và nuôi hải sản được chứ không nói cá ăn được. Những con cá bị nhiễm rồi thì (chất độc) vẫn còn nằm trong đó. Còn số (độc chất) lắng xuống trầm tích thì nằm ở đó chứ đi đâu, và người ta cũng chỉ nói trong trầm tích chứ có nói trong nước đâu. Bây giờ nói xử lý biển thì khó lắm, lâu lắm!”. Tiến sĩ Nguyễn Hữu Đại, thuộc Viện Hải dương Nha Trang, cũng cho rằng ngoài qui trình tự làm sạch của thiên nhiên, cần phải có tác động của con người thì mới có thể dọn sạch ô nhiễm: “Cục An toàn Thực phẩm nói hàm lượng những chất độc hại vẫn cao hơn mức cho phép. Mẫu cá do dân đánh bắt được về qua xét nghiệm vẫn thấy cyanur, phenol cao. Ở một số nơi mức kim loại nặng vẫn vượt mức cho phép. Nên Cục An toàn Thực phẩm vẫn nói chưa đạt chuẩn an toàn về thực phẩm. Hàm lượng mà những hải sản này nhiễm chưa đủ gây chết chúng nhưng vẫn ảnh hưởng đến sức khỏe của con người. Hải sản đánh bắt về không bán được và nhất là số mua đông lạnh nay không ai mua. Tôi thấy tại những bãi ngang, người dân vẫn chưa nuôi. Chuyện làm sạch môi trường cần phải theo dõi, kiểm soát, quan trắc thường xuyên xem mức độ biến động ra làm sao.”

Tuy vậy, trong bài “Thảm họa Formosa-Vũng Áng: 25 câu hỏi đối với ông Nguyễn Xuân Phúc và Trần Hồng Hà” viết ngày 28-08, tiến sĩ Nguyễn Thị Hải Yến, từ CHLB Đức, đã chất vấn: “Các ông có dám khẳng định rằng các ông không bị ngu dân để nói bâng quơ rằng biển tự làm sạch? Các ông đừng cố tình đánh tráo khái niệm môi trường tự nhiên có khả năng tự làm sạch, như một ông TS “đánh thuê” dùng từ natural remediation. Xin thưa: biển hay bất kỳ hệ sinh thái nào đó nó luôn có qui luật tự làm sạch bằng những quá trình địa-lý-hóa-sinh. Nhưng chỉ với điều kiện ảnh hưởng ở mức phải chăng, ô nhiễm không bị quá tải; còn biển đã chết, lấy cái gì làm sạch nếu chỉ bầu vuu vào rửa trôi pha loãng; những vùng san hô đã chết bởi chất độc kia dựa vào cái gì để tự phục hồi, nếu không có sự đầu tư và vào cuộc vất vả của con người để hỗ trợ tái tạo? Còn chất độc bị dòng hải lưu và thủy triều phát tán pha loãng kia, nó không được gọi là tự làm sạch đâu, mà chất độc chỉ được mang từ vùng này sang vùng khác. Chất độc có phát tán ra thì phần lớn cũng nằm trong lãnh hải vùng biển VN, và thủy sinh ở đây cũng sẽ hấp thụ và cuối cùng nó cũng đi vào miệng các ông đấy.” (câu hỏi 17).

Vì sao Việt cộng vẫn thần nhiên chà đạp ý kiến công luận và coi thường trí tuệ nhân dân để tuyên bố như thế? Đó chỉ là vì muốn cho vụ Formosa “chìm xuống” như bao tội ác tày trời khác, khởi từ cuộc Cải cách ruộng đất do Hồ Chí Minh chỉ đạo. Việc đoạt quyền của các nạn nhân để tự ấn định và chấp nhận số tiền bồi thường (500 triệu đô) đầy tính lằng nhục, việc tùy tiện chi dùng, phân phối nó theo kiểu bố thí cho các ngư dân (chưa kể bỏ túi), việc huênh hoang tuyên bố quyết liệt thực hiện điều này điều nọ nhưng chỉ nói chứ không làm, việc bao che đến cùng cho tên tội phạm Formosa và các tên đồng phạm trong bộ máy cai trị, việc đàn áp khốc liệt những công dân, nhất là giáo dân biểu tình đòi truy tố và tố cáo Formosa, việc tấn công lằng nhục thô bỉ những lãnh đạo tinh thần đang muốn sát cánh và hướng dẫn tín đồ đòi công lý, và việc rắp tâm không khởi tố tên tội phạm theo đòi hỏi khởi kiện của người dân (phát biểu của Nguyễn Xuân Phúc hôm 03-08 tại Hải Phòng)... tất cả

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ➤ *Chìm... !!!*
- Trg 03** ➤ *Thư Kêu gọi ủng hộ việc khởi kiện công ty Formosa.*
-20 Tổ chức XHDS Độc lập.
- Trg 04** ➤ *Tuyên bố về hiện tình tôn giáo nhân 71 năm chế độ Cộng sản.*
-Hội đồng Liên tôn Việt Nam.
- Trg 06** ➤ *Chính quyền đánh đập giáo dân biểu tình phản đối Formosa.*
-Xuân Nguyên RFA.
- Trg 08** ➤ *Tình hình chính trị và kinh tế của Trung Cộng.*
-Chu Chi Nam – Vũ Văn Lâm.
- Trg 12** ➤ *Vài đánh giá nhằm trong Cách mạng tháng 8 năm 1945.*
-Nguyễn Đình Cống.
- Trg 13** ➤ *71 năm đảng CS cướp quyền: mảnh dư đồ rách nát.*
-Bùi Tín.
- Trg 14** ➤ *Phản đối quốc tế về Formosa*
-Bồi thường quá ít.
-Quỹ Ethecon CHLB Đức.
- Trg 15** ➤ *Chìm xuống vụ cá chết ?*
-Gia Minh.
- Trg 16** ➤ *Từ 30.000 sẽ thành 300.000, thành 3.000.000 người.*
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 18** ➤ *Bộ Y tế giấu thông tin, bỏ mặc sức khỏe người dân vụ cá chết.*
-Nguyễn Anh Tuấn.
- Trg 19** ➤ *CS Hà Nội, một tổ chức buôn bán con người khủng khiếp.*
-Michael Bengé.
- Trg 21** ➤ *Đảng và ác bá.*
-CanhCo.
- Trg 22** ➤ *Hộ khẩu, một thứ khôi hài, vô lý và ngu ngốc.*
-Ku Búa.
- Trg 25** ➤ *Làm sạch giáo dục văn học thời hậu Cộng sản.*
-Tôn Phi.
- Trg 27** ➤ *Án mạng tại Yên Bái – Đây là sự thực?*
-Thạch Đạt Lang.
- Trg 28** ➤ *Yên Bái : Càng che đậy càng rách việc.*
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 30** ➤ *Công an xã lạm quyền, CSVN vẫn muốn trao thêm quyền cho..*
-Cali Today News.
- Trg 31** ➤ *Những tiếng vọng từ Núi Pháo.*
-Nhóm Phóng viên RFA.

+++++

đều nằm trong chiến dịch cho chìm xuống vụ việc.

Mới đây cũng có một vụ việc động trời được cho chìm xuống khác, đó là chuyện các quan chức lãnh đạo tỉnh Yên Bái thanh toán nhau ngày 18-08. Theo công bố trong chiều cùng ngày của thiếu tướng Đặng Trần Chiêu, giám đốc công an tỉnh – chắc nhờ tài điều tra nhanh nhất và giỏi nhất thế giới– thì Bí thư Tỉnh ủy Phạm Duy Cường và Chủ tịch HĐND tỉnh kiêm Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Ngô Ngọc Tuấn đã bị bắn chết bởi Đỗ Cường Minh, Chi cục trưởng Chi cục Kiểm lâm Yên Bái. Sau khi hành sự, anh này đã tự kết liễu đời mình.

Lúc vụ ba người chết ở Yên Bái được loan báo trên mạng lần đầu tiên, bác sĩ Vàng Á Sáng, giám đốc bệnh viện đa khoa Yên Bái, đã cho hay rằng: “*Riêng ông Đỗ Cường Minh bị một viên đạn xuyên từ sau gáy ra trước, nhập viện trong tình trạng tim ngừng đập.*” Thông tin này được đăng tải bởi báo Tiền Phong và blogger Hoàng Trần của Danlambao đã dựa vào đó để đưa ra nghi vấn về một hung thủ thứ 4 đã bắn chết Đỗ Cường Minh, trong bài viết “*Tình tiết đáng ngờ trong vụ thanh trừng đẫm máu tại Yên Bái.*” Tuy nhiên, sau đó, lời nói của bác Sĩ Vàng Á Sáng đã bị đổi lại, nghĩa là viên đạn đã đổi chiều. Câu trong bài viết trên đã biến mất và được thay thế bằng câu: “*Riêng ông Đỗ Cường Minh bị một viên đạn vào đầu, nhập viện trong tình trạng tim ngừng đập.*”

Dù cả ba như thế nào trước công luận, thì mạng người vẫn rất quý. Những kẻ thiệt mạng cũng có quyền không phải chết trong cảnh bóng tối che phủ khiến làm nổi lên những nghi ngờ. Gia đình các nạn nhân, con cháu họ đời nay và đời sau cũng có quyền biết sự thật. Cả ba người tạ thế đều là nạn nhân của guồng máy cai trị mà họ tham dự, như tất cả mọi công dân Việt khác. Khổ nỗi, sau khi chết đi, họ tiếp tục là nạn nhân của một guồng máy bưng bít sự thật, chuyên đời cho chìm xuống những vụ việc có hại cho đảng Việt cộng hay cho những phe nhóm trong đảng.

Công luận cho rằng Đỗ Cường Minh đã bị giết cùng với hai nạn nhân kia. Có người còn nói một nhân vật thứ ba hiện diện tại phòng ông Tuấn khi súng nổ, một tài xế, đã bị công an bắt ngay, giờ không biết đang ở đâu, hồ sơ công an cũng chẳng nhắc tới. Công luận cũng giải thích cái chết của Phạm Duy Cường là hậu quả của việc Nguyễn Phú Trọng đang thay đổi chức vụ chỉ huy các quân khu để nắm chặt thêm quyền lực, trong đó có vụ viên tướng tư lệnh Quân khu II, đặt tại Yên Bái, vừa chết bất ngờ sau khi mới nhậm chức mấy tháng. Tất nhiên, tên cựu Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, đối thủ của Nguyễn Phú Trọng cũng được nhắc đến! Người thì bảo đây là phe Ba Dũng trả thù. Người lại nói đây chính là phe Nguyễn Phú Trọng diệt trừ phe Nguyễn Tấn Dũng!

Bao lâu đảng Việt cộng còn ngồi trên đầu trên cổ nhân dân VN, thì những vụ việc, những tội ác như trên tiếp tục được cho chìm xuống, bởi lẽ bí láp là một trong ba chân của cái kiềng giữ vững chế độ cộng sản, hai chân kia là bạo lực và bịp lừa. Cho dù nhân dân và nạn nhân có kêu gào công lý đến khản cổ, ngay cả nhờ mạng internet đi nữa, VC vẫn thản nhiên bỏ ngoài tai. Chỉ có một cách bắt nó phải lắng nghe, đó chính là mỗi tôn giáo (trong sự liên kết các tín đồ) và mọi tôn giáo (trong sự liên kết các giáo hội) phải đồng lòng ý thức, đồng lòng cầu nguyện, đồng lòng lên tiếng, đồng lòng hành động. Hành động lúc này cụ thể là khởi kiện Formosa và xuống đường biểu tình. Giáo phận Công giáo Vinh (bao gồm 3 tỉnh Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình) đang nêu gương về chuyện đó. Các giáo phận khác và các giáo hội khác cũng nên làm như vậy, để đến lúc toàn dân nhảy vào cuộc. Con tàu VN do đảng VC lái đang chìm dần. Chúng ta muốn sống phải khẩn cấp hất tên lái tàu tệ hại này qua một bên để giành lấy quyền điều khiển. Bằng không thì tất cả Dân tộc và Đất nước sẽ chết chìm mãi mãi !!!

BAN BIÊN TẬP

Ai rước giặc vào nhà ? (Babui-DCVOnline)

TỔ CHỨC XÃ HỘI DÂN SỰ ĐỘC LẬP VIỆT NAM

THƯ KÊU GỌI

ỦNG HỘ VIỆC KHỞI KIẾN CÔNG TY FORMOSA

.....20 Tổ chức Xã hội Dân sự Độc lập VN 30-08-2016.....

Ngày 30-06-2016, trong cuộc họp báo tại Hà Nội, chính phủ Nguyễn Xuân Phúc đã chính thức thông báo 3 điều quan trọng: 1- công ty Formosa tại Vũng Áng, Hà Tĩnh là thủ phạm gây ra thảm họa thủy sinh vật chết hàng loạt và biển nhiễm độc nặng tại 4 tỉnh miền Trung; 2- Formosa chấp thuận bồi thường thiệt hại với số tiền 500 triệu đô-la Mỹ; 3- Việc khởi tố Formosa hay không thì cơ quan tố tụng tư pháp sẽ xem xét, Chính phủ chẳng can thiệp !?!

Công luận đã chẳng hài lòng về các kết luận này, vì chính phủ chỉ nói đến thủ phạm mà không đề cập đến các đồng phạm; ngửa tay nhận số tiền bèo bọt mà chẳng thông qua những cuộc khảo sát đầy đủ về thiệt hại môi trường và sức khỏe; biện luận cho việc cân nhắc chuyện khởi tố thủ phạm bằng ngôn ngữ nhân gian "Đánh kẻ chạy đi chứ không đánh kẻ chạy lại" !?!

Từ đó đến nay, Formosa lại bị vạch trần thêm nhiều sai phạm nghiêm trọng là chôn chất thải độc chưa xử lý tại nhiều nơi trên đất nước; các quan chức đã đưa công ty khét tiếng "tội phạm môi trường toàn cầu" này vào Việt Nam, cho nó rất nhiều điều kiện ưu đãi, cũng như đã lăm phen bao che cho nó trước ngày 30-06, vẫn chẳng hề hấn gì; nhiều cuộc biểu tình của công dân, đặc biệt ngư dân lâm nạn, đòi bồi thường đầy đủ về và đưa thủ phạm ra tòa, đã bị nhà cầm quyền đàn áp khốc liệt.

I- Chúng tôi, các tổ chức xã hội dân sự độc lập ký tên dưới đây, tán thành việc đưa Formosa ra trước công lý vì những lý do như sau:

1- Lý do dân sự: Formosa đã gây thiệt hại cho hàng triệu con người làm những nghề liên quan đến biển: đánh bắt nuôi trồng thủy sản, dịch vụ tàu thuyền ngư nghiệp, du lịch sinh thái duyên hải. So với hơn 60 tỷ đôla mà công ty British Petroleum đã phải trả cho các nạn nhân vụ tràn dầu ở vịnh Mexico năm 2010, số tiền bồi thường 500 triệu đôla (=11 ngàn tỷ đồng) của Formosa hoàn toàn nực cười, chẳng thấm vào đâu, kiểu bố thí cho nạn nhân, khiến người dân cảm thấy bị lăng nhục. Ngay cả quốc tế, như Quỹ Ethecon tại Đức (công tố của Formo-

sa) và chính phủ Đài Loan (quê hương của Formosa) cũng phê phán rằng như thế là vô cùng ít ỏi.

Đang khi đó, chính phủ VN tự tiện đoạt quyền của các nạn nhân để đón nhận số tiền ấy và chi dùng, phân phối nó cách tùy tiện. Trong thực tế, việc hỗ trợ ngư dân (chưa nói đến các ngành nghề khác) đã chẳng tới đâu (trung bình vài chục ký gạo mỗi người và vài triệu đồng mỗi hộ). Việc nhà nước thu mua hải sản đánh bắt xa bờ cũng chỉ là hứa cuội. Vô số người dân 4 tỉnh miền Trung phải tha phương cầu thực. Hôm 10-08-2016 lại có tin động trời cho hay: Formosa được Tổng cục Thuế dự kiến miễn thuế và hoàn thuế với số tiền hơn 10.450 tỷ đồng (chủ yếu do bị thiệt hại từ sự cố biểu tình ngày 13-5-2014 lúc Trung Quốc hạ đặt giàn khoan Hải Dương 981 tại vùng biển và thềm lục địa VN). Điều này khiến dư luận càng thêm công phẫn và các nạn nhân càng thêm ngao ngán.

2- Lý do hình sự: Với việc đặt ống xả thải ngầm dưới biển, để xảy ra sự cố mất điện nhiều ngày, đẩy vào đại dương hàng chục, thậm chí hàng trăm ngàn khối nước thải sinh hóa, giết chết tôm cá hàng loạt từ tầng mặt xuống đáy sâu, tiêu diệt các rặng san hô thuộc 4 tỉnh miền Trung, Formosa quả đã phạm tội ác đối với môi trường. Từ đó nó gây nạn đói, cảnh thất nghiệp, nhiễm độc thức ăn, tổn hại sức khỏe cho dân Việt trong hiện tại lẫn tương lai, thành thử phải bị truy tố. Chính Quỹ Ethecon cũng cho rằng: *"Những kẻ chịu trách nhiệm của Formosa phải bị đưa ra tòa và xét xử thích đáng. Tội ác về môi trường phải được điều tra triệt để, từ phía tập đoàn cũng như từ phía chính phủ... một sự bồi thường công minh và tương xứng phải được bảo đảm, cũng như sự trừng phạt thích đáng những kẻ chịu trách nhiệm, phải được thực thi"*. (Thông cáo báo chí 16-08-2016)

Đang khi đó, chính phủ VN không thấy có kế hoạch làm sạch biển cách triệt để và hữu hiệu. Chính Quỹ bảo vệ Biển của Đức trong Thông cáo báo chí ngày 26-07-2016 đã xác nhận điều ấy. Quỹ này còn cho biết chuyên gia của họ (được mời riêng tư chỉ để góp ý cho báo cáo soạn sẵn của Viện Hàn lâm Khoa học VN) không được

phép lấy mẫu chất độc để nghiên cứu. Mới đây, ngày 22-08-2016, tại Quảng Trị, bộ Tài nguyên Môi trường đã tổ chức hội nghị công bố rằng sau khi quan trắc môi trường, nay bộ xác nhận biển 4 tỉnh Miền Trung đang tự làm sạch, nước biển đã đạt quy chuẩn để tắm và nuôi thủy sản !?!

Với những phát biểu lấp lửng, thiếu những bằng chứng khoa học thuyết phục, không có sự xác nhận của các tổ chức quốc tế độc lập, hội nghị này bị đánh giá là mỵ dân, lừa đảo! Công luận cho rằng chỉ quan trắc môi trường, nghĩa là chỉ theo dõi chứ chưa có hoạt động thanh tẩy thì không thể nào vùng biển đó tự sạch được trong thời gian mấy tháng. Khi vịnh Minamata ở tỉnh Kumamoto (Nhật) bị nhiễm thủy ngân, phenol và cyanur vào nửa đầu thế kỷ XX, chính phủ Nhật phải mất 40 năm ra sức nạo vét lòng biển với gần 50 tỷ yen mới dám tuyên bố đã làm sạch biển.

Ngoài ra, nhiều tin tức cho hay các thợ lặn, ngư dân bị nhiễm độc từ nước biển hay tôm cá miền Trung đã gặp nhiều khó khăn trong việc xét nghiệm và chẳng được cho kết quả chuẩn xác. Theo VTC News ngày 20-7-2016, công an huyện Quảng Trạch đã thông báo nguyên nhân tử vong của thợ lặn Lê Văn Ngày là bị suy tim cấp, không phải bị nhiễm độc. Nhiều người dân miền Trung tiếp tục chết vì nghe lời nhà nước ăn hải sản ngầm độc chất.

3- Lý do quốc phòng: Vụ nhiễm độc biển đã khiến ngư dân bốn tỉnh miền Trung không còn có thể ra khơi đánh cá để "trở thành những cột mốc di động bảo vệ chủ quyền biển của VN". Điều này lại xảy ra trong bối cảnh Trung Cộng ngày càng tung hoành hung hãn tại Biển Đông sau phán quyết lên án Đường Lưỡi bò của Tòa Trọng tài Thường trực hôm 12-07-2016. Nhiều nhà nghiên cứu trong và ngoài nước cũng chỉ ra rằng đằng sau Formosa là Trung Cộng: một công ty Trung Cộng, Tập đoàn Luyện kim Trung Quốc (China Metallurgical Group Corporation-MCC) là nhà thầu chính của Formosa Vũng Áng, đã trực tiếp xây dựng lặn vận hành khu công nghệ thép này, và chính nó là thủ phạm gây ra thảm họa.

Đang khi đó, chính phủ VN quyết tâm duy trì sự hiện diện và hoạt động của Formosa (nghĩa là toàn bộ các công ty đang làm việc tại khu gang thép Vũng Áng), đồng thời không ngớt công bố chủ trương và xem ra chỉ có chủ trương đổi nghề cho ngư dân: chuyển sang lâm nghiệp, nông nghiệp hoặc xuất khẩu lao động,

đúng như một trong 5 yêu cầu và cam kết của Formosa khi tuyên bố chấp nhận bồi thường nhân cuộc họp báo ngày 30-6-2016, và nội các Nguyễn Xuân Phúc hôm ấy đã đồng thuận chuyện này. Phải chăng như thế là lọt vào hay thuận theo âm mưu độc chiếm toàn bộ Biển Đông của Tàu cộng và tiến dần tới việc thực hiện kế hoạch Hán hóa VN của mật nghị Thành Đô?

II- Từ những lý do và tình hình nói trên, chúng tôi tuyên bố:

1- Ủng hộ việc các nạn nhân thảm họa môi trường biển –với sự trợ giúp của nhiều tổ chức– đang thu thập hồ sơ, chứng cứ để đưa thủ phạm Formosa và các đồng phạm của nó ra trước vành móng ngựa. Nếu tự cho mình là “của dân, do dân, vì dân”, chính phủ Việt Nam phải hoàn toàn hỗ trợ nhân dân trong động thái pháp lý cần thiết và chính đáng này.

2- Hoan nghênh việc các công dân, đặc biệt các giáo dân thuộc Giáo phận Vinh, xuống đường để tố cáo tội ác của Formosa, đưa nó ra tòa án, bắt nó đền bù đầy đủ rồi tống xuất nó khỏi Việt Nam. Nếu ý thức “tai họa này, tất cả giang sơn phải gánh chịu”, Đồng bào Việt Nam và toàn thể mọi tín đồ hãy hiệp thông bằng cách đồng loạt biểu tình liên tục và đông đảo khắp cả nước, để chúng ta có môi trường sạch sẽ, xã hội sạch sẽ, đạo đức sạch sẽ và chính trị sạch sẽ!

3- Kêu gọi đồng bào ngoài nước và mọi chính phủ dân chủ, mọi tổ chức nhân quyền hãy ủng hộ nhân dân Việt Nam đòi quyền sống an lành trong một môi trường trong sạch, đòi quyền sống tự do trong một thể chế dân chủ, đòi quyền sống hạnh phúc trong một quốc gia độc lập. Nhân dân Việt Nam đã chịu đựng quá đủ tai ách độc tài đảng trị và nguy cơ ngoại bang xâm lấn.

Làm tại Việt Nam ngày 30 tháng 08 năm 2016

Các tổ chức xã hội dân sự độc lập đồng ký tên.

01- Diễn đàn Bauxite Việt Nam. Đại diện: GS Phạm Xuân Yêm.

02- Diễn đàn Xã hội Dân sự. Đại diện: Ts Nguyễn Quang A

03- Giáo hội Liên hữu Lutheran Việt Nam-Hoa Kỳ. Đại diện: Ms Nguyễn Hoàng Hoa.

04- Giáo xứ Phú Yên (1200 giáo dân). Đại diện: Lm Đặng Hữu Nam

05- Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam. Đại diện: Ông Nguyễn Bắc Truyển.

06- Hội Anh em Dân chủ. Đại diện: Mục sư Nguyễn Trung Tôn.

07- Hội bảo vệ Quyền tự do tôn giáo. Đại diện: Cô Hà Thị Vân.

08- Hội Bầu bí tương thân. Đại diện: Ông Nguyễn Lê Hùng

09- Hội Cựu Tù nhân Lương tâm. Đại diện: Bs Nguyễn Đan Quế và Lm Phan Văn Lợi.

10- Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Công giáo. Đại diện: Anh Nguyễn Văn Oai

11- Hội người dân đòi quyền sống. Đại diện: Bà Hồ Thị Bích Khương.

12- Hội Giáo chức Chu Văn An. Đại diện: Thầy Vũ Mạnh Hùng

13- Khối Tự do Dân chủ 8406. Đại diện: Lm Nguyễn Văn Lý và Ks Đỗ Nam Hải

14- Mạng lưới Blogger VN. Đại diện: Bà Phạm Thanh Nghiên

15- Người Bảo vệ Nhân quyền. Đại diện: Ông Vũ Quốc Ngừ

16- Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền. Đại diện: Lm Nguyễn Hữu Giải và Lm Nguyễn Công Bình

17- Phong trào Lao động Việt. Đại diện: Cô Đỗ Thị Minh Hạnh

18- Phong trào Liên đới Dân oan. Đại diện: Bà Trần Ngọc Anh

19- Sài Gòn Báo. Đại diện: Linh mục Lê Ngọc Thanh.

20- Tuổi trẻ lòng nhân ái. Đại diện: Anh Thái Văn Dung

đường biểu tình của giáo dân Công giáo tại Giáo phận Vinh, nhân thảm họa môi trường biển do tập đoàn Formosa gây ra từ tháng 4 đến giờ. Do đó nhà cầm quyền gia tăng đàn áp tôn giáo trên hai phương diện:

1- Trên phương diện lý thuyết (luật pháp)

Nhà cầm quyền CSVN đang ra sức rèn cho xong cái ách trồng cổ, sợi xích trói người là Luật Tôn giáo tín ngưỡng, để thay thế Pháp lệnh tín ngưỡng tôn giáo ban hành từ năm 2004. Dù bị các tôn giáo chính truyền, phi quốc doanh, chân thành góp ý, kiến nghị sửa đổi hoặc dũ dội phê bình, nhà cầm quyền, qua Ban tôn giáo chính phủ và cục tôn giáo bộ Công an, vẫn quyết tâm soạn cho xong Luật tôn giáo tín ngưỡng để sớm ban hành, ngoài ý muốn, nhu cầu và ích lợi của các tín đồ tại Việt Nam. Nó chắc chắn sẽ củng cố cơ chế “xin-cho” phi lý, vô luật và tàn bạo để dẹp yên tiếng nói và triệt tiêu hành động đấu tranh cho công lý, sự thật, tình thương và tự do của các tôn giáo, để đảng yên tâm trường trị trên cõi đất Việt.

2- Trên phương diện thực tế (hành xử).

HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN VIỆT NAM TUYÊN BỐ về hiện tình tôn giáo nhân 71 năm chế độ Cộng sản —25 Chức sắc thuộc 5 Tôn giáo 30-08-2016—

Suốt 71 năm áp đặt lên Đất nước chế độ độc tài toàn trị và vô thần duy vật, đảng và nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam luôn coi tôn giáo là kẻ thù và các giáo hội là những thế lực cần phải tiêu diệt. Tùy lúc và tùy nơi, CSVN áp dụng luân phiên hai thứ bạo lực đối với tôn giáo: bạo lực vũ khí và bạo lực hành chánh, nhằm làm cho các giáo hội tốt nhất là biến khỏi xã hội, biến khỏi lịch sử, hay nếu có tồn tại vì nhu cầu của quần chúng và nhờ sự hỗ trợ của quốc tế, thì cũng phải tiêu tũn bản chất, đánh mất vai trò, suy giảm ảnh hưởng, để chỉ còn là chậu cảnh trang trí cho chế độ, công cụ ngoan ngoãn của nhà nước và là bung xung lừa gạt quốc tế về một trong những tự do quan trọng nhất của con người.

Trong hiện tình, nhà cầm quyền CSVN thấy tôn giáo vẫn còn là lực cản của chế độ và thấy một số giáo hội vẫn còn giữ được bản chất lẫn vai trò, cụ thể là đang làm sợi dây liên kết nhân dân, ngọn đuốc hướng dẫn quần chúng và sức mạnh tác động xã hội. Điển hình là những cuộc xuống

Công luận tiếp tục thấy nhà cầm quyền CSVN tiếp tục sách nhiễu, cấm cản và cướp bóc, tàn phá các tôn giáo. Cụ thể như sau trong thời gian gần đây:

a- Đối với Giáo hội Phật giáo Hòa hảo Thuận túy:

- Cụ Nguyễn Văn Điền, Hội trưởng Giáo hội Trung ương, từ đầu năm 2016 đến nay, nhiều lần bị công an tỉnh Đồng Tháp ngăn chặn không cho ra khỏi nhà khi có lễ đạo hoặc đi đám giỗ, đám lễ tuần... Gần nhất, ngày 3-8-2016, công an cản trở cụ đi đám giỗ một đồng đạo.

- Các khóa niệm Phật của GHPGHH Thuận túy định kỳ hàng tháng tại tư gia các trụ sự viên tỉnh Vĩnh Long thường xuyên bị công an đến lập biên bản, không cho thực hiện quyền tự do tín ngưỡng này. Cảnh sát giao thông chặn đường ngăn cản đồng đạo đến niệm Phật. Ai vào được khi ra về thì bị cảnh sát hình sự đón bắt, hăm dọa cấm đến lần sau. Ngoài ra an ninh còn tới từng gia đình tín đồ, vận động PGHH không được thực hiện sinh hoạt tôn

giáo chính đáng và cần thiết ấy. Thậm chí công an mật vụ còn giả côn đồ hành hung họ, như đánh anh Nguyễn Ngọc Tân trị sự viên GHTU, bà Nguyễn Thị Liên trị sự viên Giáo hội tỉnh Vĩnh Long ngày 22-4-2016.

- Ngoài ra an ninh chìm còn chơi trò ném đá gạch, mắm tôm, hột vịt thối vào nhà các trị sự viên như các ông Nguyễn Ngọc Tân, Nguyễn Văn Hầu, Nguyễn Quốc Trung ở tỉnh Vĩnh Long; Nguyễn Văn Thiết ở tỉnh Đồng Tháp.

b- Đối với Giáo hội Tin lành

- Từ nhiều năm nay, Mục sư Nguyễn Công Chính, nguyên lãnh đạo Giáo hội Liên hữu Lutheran Việt Nam-Hoa Kỳ nhưng đang bị án tù bất công 11 năm tại Gia Lai, là một trong những nạn nhân nổi bật. Mới đây, ngày 17-8-2016, bà Trần Thị Hồng vợ Mục sư vào trại giam An Phước tỉnh Bình Dương để thăm nuôi chồng. Bà thấy Mục sư được đưa tới phòng thăm nuôi có cán bộ kẹp 2 bên, trong một tình trạng hết sức suy kiệt. Ông cho biết đó là do đã cùng một số tù đồng đạo tuyệt thực kể từ ngày 09-08-2016 để một đảng phản đối cách giam giữ vô nhân đạo ở trại, đảng khác để tiếp tục kêu oan về bản án bất công mà ông đã và đang gánh chịu. Ông cho biết các lá đơn kêu oan của mình đã không được gửi đến cấp cao như yêu cầu. Ngược lại trại trả thù bằng cách cách ly, không cho ông được hưởng những quyền lợi tù nhân thường được hưởng, thậm chí còn ép các phạm nhân hình sự chửi bới đánh đập ông liên tục.

- Về bà Trần Thị Hồng, vào cuối tháng ba vừa qua, phái đoàn đại sứ lưu động về tự do tôn giáo của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đến Gia Lai và có hẹn gặp bà. Bà đã không tới được nơi hẹn do bị công an ngăn trở. Sau đó phái đoàn đã phải đến tư gia của bà để gặp. Thế rồi, vào ngày 14-04, bà bị công an cưỡng bức tới trụ sở phường Hoa Lư (nơi gia đình bà cư trú) để truy hỏi về cuộc gặp đó. Tại đây, nhiều viên chức địa phương đánh đập bà và mang về bỏ trước cổng. Nhưng dù còn bị thương tổn và yếu nhược sau lần bị hành hung đó, vào ngày 11-05, bà vẫn bị ép đi "làm việc" (bị thăm vấn và khủng bố) liên tục nhiều lần cho đến gần cuối tháng

- Ngày 31-07, Mục sư Phạm Ngọc Thạch thuộc Giáo hội Tin lành Mennonite, một nhà hoạt động xã hội thường xuyên làm việc thiện nguyện ở Đắc Lắc cho đồng bào thiểu số, bị công an cửa khẩu Tân Sơn Nhất cấm xuất cảnh và tịch thu hộ chiếu bất hợp pháp. Đó là vì ông dự tính đi

Singapore rồi sau đó sang Đông Timor tham dự Hội nghị của các tổ chức xã hội dân sự ASEAN về tự do tôn giáo nhóm họp vào đầu tháng 8.

- Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng, hiện ở Sài Gòn, thành viên Hội đồng LT, vào những ngày cuối tuần, thường xuyên bị an ninh lập chốt canh gác tại cổng chung cư nơi ông đang ở. Họ hành xử như côn đồ, xô đẩy xe không cho Mục sư ra khỏi nhà, có khi chỉ tay vào tận mặt ông và dùng những lời lẽ thô tục sỉ nhục, hăm dọa tính mạng ông.

c- Đối với Giáo hội Cao đài

- Thánh thất Tuy An, tỉnh Phú Yên đã bị nhà cầm quyền CSVN triệt hạ, san bằng vào ngày 14-04-2015, nhưng đến nay công an vẫn luôn giám sát, theo dõi và thường xuyên hù dọa, khủng bố tinh thần những tín đồ Cao đài độc lập phản đối vụ này. Cụ thể vào ngày 18-08-2016, ông Phạm Long, trưởng thôn Mỹ Phú 1, xã An Cư, huyện Tuy An, kết hợp với ông Thành, ông Phong thuộc Mặt trận Tổ quốc tỉnh Phú Yên, đến nhà cựu chánh trị sự Đoàn Văn Thọ để tra hỏi, áp lực ông và đồng đạo chấp nhận việc làm vô luật của nhà cầm quyền.

- Ngày 28-09-2015, công an an ninh sân bay Tân Sơn Nhất đã tịch thu hộ chiếu của chánh trị sự Hứa Phi, không cho ông đi dự Hội nghị Tự do Tôn giáo tại Thái Lan tổ chức hôm sau, 29-09. Cho tới nay, hộ chiếu này của ông vẫn không được trả lại.

- Trong những tháng gần đây, công an bộ kết hợp với một số công an các tỉnh miền Trung đã đi đến từng nhà tín đồ không theo Cao Đài quốc doanh (do Cộng sản thành lập và chi phối), để tra hỏi, khủng bố tinh thần của họ.

- Các chánh trị sự Hứa Phi, Nguyễn Kim Lân, Nguyễn Bạch Phụng –kể từ khi tham gia Hội đồng LTVN– thường xuyên bị công an giám sát, theo dõi mọi sinh hoạt hằng ngày. Nếu cần, chúng đóng chốt canh giữ, ngăn cản không cho họ đi lại.

d- Đối với Giáo hội Phật giáo Thống nhất

- Hòa thượng Thích Quảng Độ, Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, tiếp tục bị quản chế tại Thanh Minh Thiền viện Sài Gòn từ mấy chục năm qua. Nhiều thành viên của Giáo hội này như Hòa thượng Viện trưởng Viện Hóa đạo Thích Thanh Quang ở chùa Giác Minh (Đà Nẵng) và Đạo hữu Lê Công Cầu, Tổng Thư ký của Viện ở Thừa Thiên-Huế cũng gặp nhiều khó khăn, đàn áp từ phía nhà cầm quyền. Trong một cuộc phỏng vấn trên đài Á châu Tự do ngày 19-03-2016, ông Lê Công

Cầu cho biết mình đã bị công an Huế ra lệnh trục xuất khỏi nơi cư trú (nhà ông ở trọ đã 13 năm) và khỏi địa phương (phường Trường An thành phố Huế).

- Một nạn nhân nổi bật nữa là chùa Liên Trì của Hòa thượng Thích Không Tánh thuộc Tăng đoàn Giáo hội PGVN Thống nhất. Hiện diện tại Thủ Thiêm, quận 2 thành phố Sài Gòn, từ hơn 70 năm qua, nay chùa bị nhiều áp lực phải di dời để nhường đất lại cho nhà cầm quyền địa phương bán cho các công ty kinh doanh nhà ở trên khu đô thị mới. Mục tiêu của việc cưỡng chế này –ngoài lợi nhuận kénh sù từ mảnh đất vàng– còn là xóa sổ một cơ sở văn hóa và từ thiện Phật giáo, mà đồng thời cũng là nơi cứu giúp những mảnh đời thương binh bất hạnh của chế độ cũ và nơi sinh hoạt của các tổ chức xã hội dân sự độc lập mà nhà cầm quyền muốn diệt trừ.

- Chùa Giác Hoa ở quận Bình Thạnh, SG, và Tổ đình Thập Tháp ở tỉnh Bình Định của Hòa thượng Thích Viên Định cũng như chùa Phước Bửu ở tỉnh Bà Rịa và chùa Liên Trì ở quận 2, SG, thường xuyên bị công an theo dõi, canh gác, cô lập, nhằm làm cho Phật tử không dám đến. Trong lễ Vu lan Báo hiếu rằm tháng 7 âm lịch vừa qua, chùa An Cư ở Đà Nẵng cũng bị an ninh đóng chốt, phong tỏa cả trước và sau chùa, mục đích ngăn cản tín đồ tới dự lễ.

e- Đối với Giáo hội Công giáo

- Ngày 10-06-2016, nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên-Huế đã gửi thông báo đến Đan viện Thiên An với nội dung sẽ tiến hành "khôi phục, tăng dày và cắm mốc ranh giới Đan viện". Đó là vì vào năm 2002, họ đã đóng cột mốc ranh giới theo Quyết định của Tổng Thanh tra Nhà nước. Quyết định này cướp lấy gần 100/107 hecta đất mà Đan viện sở hữu từ 1940. Đan viện đã bất hợp tác. Ngày 20-06-2016, khoảng 200 công an, cán bộ, thường dân, côn đồ đã đem xe ủi đất đến Đan viện, xông vào nội vi để phá hoại việc các đan sĩ xây dựng con đường trong khuôn viên của họ. Nhà cầm quyền lấy cớ rằng Đan viện "lấn chiếm đất trái phép" đất của nhà nước.

- Ngày 16-06-2016, khu nhà số 5 trên đường Hai Bà Trưng-Quang Trung, thành phố Hà Nội (rộng 200m2) của các nữ tu dòng Thánh Phao-lô bị một tư nhân bắt đầu đập phá để xây mới. Khu nhà này (một phần trong toàn bộ cơ ngơi của dòng) đã bị nhà nước lấy năm 1954 cho cán bộ ở. Nhiều lần các nữ tu đã yêu cầu trả lại nhưng không được. Gần đây,

các cán bộ ấy đem khu nhà bán cho một tư nhân. Với ý đồ vĩnh viễn chiếm đoạt nó, người này quyết tâm xây dựng mới dưới sự bảo kê của công an và bảo vệ của một số cựu chiến binh lẫn côn đồ. Ngày 28-7, sau khi bị dòng Thánh Phao-lô và công luận trong lẫn ngoài nước cực lực phản đối, nhà cầm quyền địa phương (quận Hoàn Kiếm) đã yêu cầu chủ nhân mới tạm thời ngưng xây dựng. Nhưng đó chỉ là chiến thuật câu giờ để sẽ tiếp tục việc cướp đất khi công luận lắng dịu.

- Khoảng 4g30 sáng ngày 14-8/2016, nhà riêng của linh mục Phan Văn Lợi ở thành phố Huế đã bị công an chim tấn công chớp nhoáng bằng gạch đá và chất bắn rồi rú xe máy bỏ chạy. Đây là lần thứ hai họ dùng trò tiểu nhân này (lần trước vào 22-07-2015). Chưa đầy 24 tiếng sau, lại thêm một trò khủng bố khác: công an đổ keo 502 vào ổ khóa cổng nhà của linh mục, khiến gia đình phải dùng cưa sắt để có thể mở cổng. Đây cũng là lần thứ hai trong năm công an muốn nhốt chặt thành viên Hội đồng Liên tôn này (lần trước vào ngày 01-01-2016).

Từ những sự kiện trên, Hội đồng Liên tôn Việt Nam khẳng định:

1- Nhà cầm quyền CSVN không ngớt duy trì chủ trương tiêu diệt tự do tôn giáo, dù bên ngoài có những biểu hiện xem ra tôn trọng tự do này, như nhiều nơi thờ phượng và sinh hoạt được xây dựng, nhiều lễ hội tôn giáo được tổ chức, nhiều chức sắc và tín đồ được xuất ngoại. Thế nhưng những điều thuận lợi này chỉ được ban cho những ai không có "vấn đề" với chế độ.

2- Luật Tín ngưỡng tôn giáo sắp ban hành cần phải bị hủy bỏ, vì đó là công cụ pháp lý nô lệ hóa và công cụ hóa các giáo hội. Các giáo hội là những tổ chức xã hội dân sự và các tín đồ là những công dân, nên chỉ bị chi phối bởi các luật lệ chính đáng dành chung cho công dân và xã hội dân sự.

3- Các giáo hội cần liên kết với nhau hơn nữa, không những để đương đầu với những cuộc bách hại tôn giáo mà còn để cùng toàn dân giải quyết những vấn nạn và khủng hoảng của xã hội hôm nay, như nạn ô nhiễm môi trường sống, nạn đảng viên cán bộ tham nhũng, nạn công an ngược đãi người dân, nạn bạo lực và dôi trá tung hoành... nhất là nạn ngoại bang lăm le thôn tính đất nước.

4- Các cuộc xuống đường biểu tình của Giáo phận Vinh nhằm phản đối Formosa, đòi lại biển sạch, hỗ trợ

ngư dân, ngăn ngừa Tàu cộng chiếm Đông hải... rất đáng được toàn dân ủng hộ và đáng được các cộng đồng tôn giáo noi theo. Bởi lẽ lúc này đây, nhân dân nhìn vào các giáo hội (là những tổ chức xã hội dân sự duy nhất có lực lượng, có tổ chức, có uy tín, có lòng thành) như một niềm hy vọng cho tương lai dân tộc.

Làm tại Việt Nam ngày 30 tháng 8 năm 2016

Các chức sắc trong Hội đồng Liên tôn Việt Nam đồng ký tên.

Cao đài:

1- Chánh trị sự Hứa Phi. 2- Chánh trị sự Nguyễn Kim Lân. 3- Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng.

Công giáo:

1- Linh mục Phê-rô Phan Văn Lợi. 2- Linh mục Giu-se Đinh Hữu Thoại. 3- Linh mục An-tôn Lê Ngọc Thanh. 4- Linh mục Phao-lô Lê Xuân Lộc. 5- Linh mục Giu-se Nguyễn Công Bình

Phật giáo:

1- Hòa thượng Thích Không Tánh. 2- Thượng tọa Thích Viên Hy. 3- Thượng tọa Thích Đồng Minh.

Phật giáo Hoà hảo:

1- Ông Nguyễn Văn Điền. 2- Ông Lê Quang Hiến. 3- Ông Lê Văn Sóc. 4- Ông Phan Tấn Hòa. 5- Ông Tống Văn Chính. 6- Ông Bùi Văn Luốc. 7- Ông Hà Văn Duy Hồ. 8- Ông Trần Văn Quang.

Tin lành:

1- Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa. 2- Mục sư Đinh Uy. 3- Mục sư Đinh Thanh Trường. 4- Mục sư Nguyễn Trung Tôn. 5- Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng. 6- Mục sư Lê Quang Du.

thảm họa.

Tuy nhiên khi vừa đi đến đầu xóm đã bị công an xã, lực lượng cảnh sát cơ động của thị xã ngăn chặn.

Chị Phụng, một giáo dân tham gia cuộc biểu tình hôm 15-8 cho biết: chính quyền địa phương vẫn im lặng kể từ khi công ty Formosa nhận trách nhiệm và đã đền bù 11.500 tỉ đồng cho ngư dân 4 tỉnh miền Trung, nên họ quyết tâm tuần hành biểu tình lên Ủy ban nhân dân thị xã để yêu cầu giải trình.

Cũng theo chị Phụng, giáo dân ở đây đã nhiều lần muốn tuần hành biểu tình đến Ủy ban thị xã Kỳ Anh, nhưng lần nào cũng thất bại, vì chính quyền luôn ngăn chặn khi giáo dân vừa đi đến đầu xóm. Chị cho biết quyết tâm của người dân:

"Dân muốn lên tận ủy ban nhân dân của thị xã, muốn họ trả lời chi tiết và chính xác để dân hiểu, nhưng bị cản không đi được. Ngày hôm qua dân quyết định đi, nhưng vừa lên tới đường của xóm thì công an xã điện lên cho cơ động của thị xã, sau đó các mũi đường chính lên đường quốc lộ bị chặn hết".

Ông Nguyễn Thành Lạng, trưởng Hội đồng mục vụ giáo xứ Quý Hòa cho biết: linh mục quản xứ đã đi vắng từ những ngày trước đó, nên ngày hôm qua bà con đã tự

CHÍNH QUYỀN

đánh đập giáo dân biểu tình phản đối Formosa ?

.....Xuân Nguyên RFA 16-08-2016.....

Sáng ngày 15-8-2016 vừa qua, hơn 4.000 giáo dân xứ Quý Hòa đã tuần hành biểu tình từ nhà thờ xứ đi đến thị xã Kỳ Anh để yêu cầu chính quyền minh bạch về việc hỗ trợ đền bù cho ngư dân bị tác hại bởi thảm họa môi trường do Formosa gây ra.

Yêu cầu chính quyền minh bạch

Hơn 4.000 giáo dân xứ Quý Hòa mang theo rất nhiều biểu ngữ như: "Formosa cắt khỏi Việt Nam", "Hãy chung tay bảo vệ môi trường"... đã tuần hành biểu tình đến trụ sở Ủy ban nhân dân thị xã Kỳ Anh để yêu cầu minh bạch việc hỗ trợ, đền bù cho người dân ở trung tâm vùng

tổ chức biểu tình. Giáo dân rất bức xúc việc công ty Formosa đã lén lút chôn rác thải trong lòng đất ở khắp nơi trong thị xã Kỳ Anh và có thể là ở nhiều tỉnh trên cả nước.

Theo ông đây cũng là nguyên nhân khiến cho hơn 4.000 giáo dân quyết tâm biểu tình. Ông kể lại:

"Ngày hôm qua thì dân đi được khoảng 4 km so với nhà xứ thì không có chuyện gì, nhưng từ 3 km tiếp theo thì bị cản trở rất nhiều, họ không cho đi. Thậm chí công an còn đánh đập một số dân ở đây, một người bị gãy tay, còn một số bị thương nhẹ, đến bây giờ nạn nhân đó còn đang nằm tại bệnh viện thị

xã Kỳ Anh”.

Công an ngăn chặn, đánh đập

Chị Phượng cũng xác nhận rằng trong ngày hôm qua có khoảng 200 công an, cảnh sát cơ động được điều đến để ngăn chặn người dân đi biểu tình. Công an đã cướp hết băng rôn, biểu ngữ, loa phóng thanh của giáo dân, và họ lập hàng rào để chặn không cho dân bước qua.

Trước việc lực lượng công an đánh một số giáo dân khi họ cố gắng vượt qua hàng rào để tiếp tục biểu tình, giáo dân đã phải “tự vệ”. Chị Phượng cho biết:

“Dân vượt qua cái rào cản đó, nhưng họ không cho. Lực lượng của họ đông, có dùi cui và các vũ khí phòng vệ nhưng dân thì tay không, dân muốn qua nhưng không làm sao qua được. Giáo dân cũng đông, dân xông lên muốn vượt qua cái rào cản của họ, thì họ dùng dùi cui để đánh dân, có nhiều người bị đánh nhưng có một bà không may bị bong gân hay bị gì đó, công an bồng lên xe nhưng dân không cho, rồi có 2 người chở bà ấy đi bệnh viện, tiếp đó người dân mới bùng lên.”

Chị Phượng nói thêm, mặc dù bị cản trở nhưng giáo dân vẫn tiếp tục tuần hành lên Ủy ban thị xã Kỳ Anh, chỉ tiếc là tất cả băng rôn, biểu ngữ, loa phóng thanh đã bị cướp hết. Khi đến nơi thì chính quyền lại đóng cửa trụ sở, nên giáo dân đành kéo nhau trở về trong không khí bức bối.

Chị Hoa, con gái của bà Nhơn, một giáo dân bị công an đánh gãy tay trong ngày hôm qua kể về sự việc:

“Hôm qua dân đi biểu tình, thì bị công an chặn lại, thế là công an đập mẹ gục xuống. Khi bà bắt đầu nằm xuống thì nó lại đập bà 1 gậy nữa, tiếp theo nó đập vào chân. Khi anh công an đánh, bà liền ôm vào chân anh ấy, và anh ấy kéo lê bà đi 3 mét. Khi đó bà ngất xỉu nên họ bế bà vào viện. Vào đến bệnh viện đa khoa Kỳ Anh thì bác sĩ siêu âm... và kết quả là bà bị bể xương ống”.

Chị còn cho biết: khi sự việc xảy ra, chính công an xã đã đưa mẹ của chị đến bệnh viện, họ chỉ trả những khoản viện phí cho việc điều trị. Chính quyền xã có đến hỏi thăm,

nhưng viên công an đánh mẹ của chị bị gãy tay thì không thấy đến.

Chúng tôi liên lạc với một nhân viên công quyền ở xã Kỳ Hà để tìm hiểu về sự việc người dân biểu tình và một số người bị công an đánh đập trong ngày hôm qua, thì được ông cho biết:

“Công an có đánh dân đâu, do xô lấn nhau rồi bà tự ngã gãy tay thôi, chứ làm gì có ai đánh. Sau khi bà cụ bị gãy tay, thì có anh công an, cán bộ đưa đi bệnh viện. Ngày hôm qua dân đi biểu tình có mang băng rôn, loa đài, rồi hát... đại ý như là nói xấu cán bộ, nói xấu nhà nước. Họ đòi hỏi sự minh bạch rồi việc đền bù không thỏa đáng”.

Hiện trạng cuộc sống ngư dân

Người dân ở xã Kỳ Hà sống chủ yếu bằng nghề đánh bắt hải sản và làm muối, nhưng từ ngày thảm họa ô nhiễm môi trường biển xảy ra, họ không có bất kỳ thu nhập nào để trang trải cho cuộc sống. Có chăng là sự hỗ trợ từ phía nhà thờ, các nhà hảo tâm.

Còn phía chính quyền thì chỉ được 5 triệu đồng đối với những thuyền có công suất lớn hơn 90 Cv, còn thuyền nhỏ thì được 3 triệu đồng một chiếc, và một người nhận được 15 kg gạo/tháng. Nhưng số gạo hỗ trợ có chất lượng cực kỳ kém. Chị chia sẻ:

“Từ khi bị thảm họa đến giờ là không muối không biển, thì người dân lấy chi sống. Từ đó đến giờ gần 4 tháng trời rồi mà họ chỉ hỗ trợ 1 nhân khẩu là 15kg gạo 1 tháng, mà số gạo người ta cấp cho mình đó không ăn được, gạo quá khô không ăn được, chỉ dùng làm bún, làm bánh được thôi. Mà 15kg gạo 1 tháng đó ăn với cái gì? Và cũng chẳng có một lời động viên nào từ phía chính quyền.”

Lo ngại về việc hơn 1.000 học sinh tại giáo xứ có thể chưa được đi học trong năm học mới, ông Lạng cho biết, giáo viên các trường cấp I, II, III đã mời bà con đi họp phụ huynh để chuẩn bị cho năm học mới nhưng có lẽ các em học sinh sẽ khó có thể đến trường trong thời điểm này, vì gia đình không có tiền để đóng các khoản học phí. Ông tiếp lời:

“Các cô, thầy ở nhà trường cũng về để động viên, rồi lên kế hoạch cho năm học mới, nhưng dân ở đây bảo không có tiền để đóng các khoản đầu năm học mới. Nếu giả sử nhà trường giảm toàn bộ thì sẽ cho con em trở lại trường, còn nếu nhà trường chỉ giảm được mấy phần trăm đó, thì chắc chắn năm học mới này, con em ở giáo xứ Quý Hòa thực sự chưa thể vào học được”.

Những giáo dân ở xứ Quý Hòa mà chúng tôi tiếp xúc sau cuộc biểu tình đều mong muốn chính quyền địa phương cần triển khai nhanh việc hỗ trợ, đền bù cho người dân trong vùng thảm họa. Cần ưu tiên việc miễn tiền học phí, để các em có thể đến trường, đồng thời phải đóng cửa công ty Formosa, bởi nếu công ty còn hoạt động thì rác thải sẽ lại bị công ty này lén lút thải đi khắp nơi trên cả nước.

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

[https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-](https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl)

[238293869580176/?ref=hl](https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl)

Biểu tình chống Formosa và nộp đơn khởi kiện nó là việc làm chính đáng và cần thiết lúc này. Toàn dân cần đòi buộc cơ quan lập pháp khởi tố nó.

Tình hình chính trị và kinh tế của Trung Cộng

.....**Chu Chi Nam - Vũ Văn Lâm 18-08-2016**.....

Sơ qua tình hình chính trị và kinh tế của Trung Cộng, cùng sự khác biệt giữa Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường về cải tổ kinh tế

- Gần đây báo chí Trung cộng, Hồng Kông và báo chí ngoại quốc, đặc biệt là tờ Wall Street Journal, có đăng tải sự khác biệt quan điểm giữa Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường về vấn đề cải tổ kinh tế. Sự khác biệt này, nhất là ở giới chóp bu, từ xưa đến giờ vẫn được giấu kín, nay được bạch hóa.

Tại sao vậy? Chúng ta hãy cùng nhau bàn luận để nhìn rõ vấn đề hơn. Nhưng để nhìn rõ vấn đề, chúng ta cũng cần nhìn sơ về tình hình chính trị và kinh tế nước Tàu:

1) Chính trị và kinh tế Trung cộng từ ngày mở cửa của Đặng Tiểu Bình

Chúng ta không ai chối cãi rằng từ ngày trở lại chính quyền, Đặng Tiểu Bình chủ trương chính sách mở cửa. Từ năm 1978 tới nay, Trung cộng đã làm một bước tiến nhảy vọt, khác với chính sách "Đại Nhảy Vọt" của Mao Trạch Đông vào 1958-1960 đã đưa nước Tàu vào nạn đói, dẫn đến hậu quả hàng 40 triệu dân Tàu đã chết. Bước nhảy vọt của họ Đặng không những đã chấm dứt nạn đói, mà còn đưa Trung cộng vào hàng cường quốc kinh tế đứng thứ nhì trên thế giới, nếu tính theo tổng sản lượng.

Tại sao nước Tàu lại làm được một bước tiến nhảy vọt dưới thời Đặng Tiểu Bình? Đây là một câu hỏi mà nhiều nhà quan sát, nhiều nhà kinh tế đặt ra.

Tất nhiên khi trở lại chính quyền, họ Đặng đã lấy nhiều quyết định, không phải là một mình, mà do một nhóm người chóp bu. Nhóm người chóp bu này nằm trong 8 đại gia đình, theo đó:

1) Gia đình Đặng Tiểu Bình.

2) Gia đình tướng Vương Chấn.

Đây là một người tướng văn dốt, vũ dát, một thảo khấu. Vào thời Mao Trạch Đông bị Tưởng Giới Thạch ruồng bắt, phải làm cuộc Vạn lý Trường chinh, bị vây khốn, thiếu lương thực, thì đã được nhóm thảo khấu của Vương Chấn giúp đỡ. Từ đó họ Vương đã được Mao trao toàn quyền lo về vấn đề lương thực của quân đội, theo Mao hết mình, sau khi Mao chết, thì theo Đặng. Chính Vương Chấn và Trần Vân đã đề nghị trong buổi họp Trung ương đảng vào ngày 10 đến 22-03-1977, dưới thời của Hoa Quốc Phong, người được

Mao chỉ định chính thức kế vị, rằng cần phải phục hồi quyền lực của Đặng Tiểu Bình, nhưng đề nghị này bị từ chối và Vương Chấn bị Trung ương khiển trách.

Vì vậy sau khi họ Đặng truất phế được họ Hoa, Vương Chấn được trọng dụng, coi như nhân vật thứ nhì của Bát đại gia.

3) **Gia đình đứng thứ ba là Trần Vân**, như vừa nói ở trên. Ông này được coi như "giáo hoàng" về kế hoạch kinh tế, suốt trong thời kỳ Mao cầm quyền, hay xa hơn nữa là từ ngày đảng cộng sản Tàu được thành lập năm 1921. Đây cũng là người ủng hộ nhiệt tình họ Đặng, chấp nhận trao quyền kinh tế cho con cháu Bát đại gia.

4) **Gia đình thứ tư là Dương Thượng Côn**, đã là tay em của Đặng Tiểu Bình từ lúc ở Liên Xô về, là Phó tướng của họ Đặng, đặc trách về Quân ủy Quân đoàn 8 ở vùng Tây nam; sau được đưa lên Quân ủy toàn quân, rồi Chủ tịch nước, vào thời biến cố Thiên An Môn, 1989. Người ra đón Gorbachev ở phi trường trong chuyến viếng thăm đầu tiên nước Tàu, chính là Dương Thượng Côn.

5) **Lý Tiên Niệm**, đương kim Chủ tịch Quốc hội lúc bấy giờ.

6) **Tổng Niệm Củng**, Phó Thủ tướng, đặc trách về kinh tế nước ngoài.

7) **Bành Chân**, Thị trưởng thành phố Bắc Kinh, đặc trách về vấn đề pháp luật.

8) **Bạc Nhất Ba**, cha của Bạc Hy Lai, Chủ tịch Hội đồng Cổ vấn.

Bát đại gia đã lấy một số quyết định quan trọng, trên mọi lãnh vực từ chính trị quốc nội tới hải ngoại, từ kinh tế tới canh nông rồi xã hội, và vẫn còn ảnh hưởng sâu đậm trên nước Tàu, cho tới ngày hôm nay.

Đại để những quyết định đó là:

Về đối ngoại: chấp nhận chính sách mở cửa và đứng hẳn về phía tư bản, nhất là từ khi Đặng Tiểu Bình viếng thăm Hoa Kỳ năm 1979, rồi dạy cho Việt Nam một bài học, thách thức Liên Xô lúc bấy giờ, mặc dầu Việt Nam và Liên Xô mới ký một hiệp ước hỗ tương quân sự vào năm 1978.

Về canh nông và kinh tế: Chấp nhận cho nông dân mượn đất, tự trồng trọt, một phần hoa lợi đóng cho chính phủ, phần còn lại để tiêu dùng và có thể bán trên thị trường. Quyết định đã được lấy từ thời thất bại của chính sách "Đại nhảy vọt" của Mao, nhưng nay được giữ lại. Về kinh tế,

chấp nhận cho mở những hãng xưởng tư, mở cửa buôn bán với nước ngoài, thực hiện cuộc thử nghiệm tại một số địa phương, như vùng Thẩm Quyển ở Quảng Đông, mở cửa cho ngoại quốc đến đầu tư, khuyến khích mở những hãng xưởng có sự hợp tác của ngoại quốc, qua hợp đồng "joint venture": một phần vốn của ngoại quốc, một phần vốn của tư nhân hay vốn của nhà nước.

Rút tỉa kinh nghiệm thành công của kinh tế Nhật, Nam Hàn, Đài Loan, Singapour, nay Trung cộng của họ Đặng đã hướng nền kinh tế về sản xuất để xuất cảng.

Nhưng một trong những quyết định quan trọng của Bát đại gia, đó là trao toàn tài sản quốc gia, tất cả những hầm mỏ, những hãng quốc doanh, những ngân hàng vào tay con cháu của tám đại gia này, nằm trong 3 tập đoàn chính (Holding): tập đoàn xây cất nhà cửa, do một người con gái và con rể Đặng Tiểu Bình nắm, tập đoàn lo về thực phẩm cho quân đội lúc ban đầu, sau lan sang ngành mở tiệm ăn, xây khách sạn, khu du lịch, khu giải trí, do Vương Quân, con của tướng Vương Chấn cầm đầu, tập đoàn khai thác hầm mỏ, sau lan sang xây cất cầu cống đường xá, đầu tư khai thác dầu mỏ ở nước ngoài, do một người con rể khác của họ Đặng cầm đầu.

Ngoài ra còn có quyết định thành lập một ngân hàng mang tên là Ngân hàng Trung ương Xây dựng Trung Quốc, do Trần Nguyên, con của Trần Vân cầm đầu cùng nhiều phó tổng giám đốc là con cháu của Bát đại gia.

Theo tờ báo Bloomberg: "26 hậu duệ (tức con cháu của Bát đại gia) điều hành hay nắm giữ các chức vụ hàng đầu trong các công ty nhà nước thống trị nền kinh tế. Chỉ riêng 3 người con: con trai tướng Vương Chấn, Vương Quân, con rể Đặng Tiểu Bình, Hà Bính, và Trần Nguyên, con trai Trần Vân, đứng đầu hoặc vẫn điều hành các công ty thuộc sở hữu nhà nước với tài sản cộng chung là 1,6 ngàn tỷ \$ năm 2011. Con số này tương đương với 1/5 tổng sản lượng lúc bấy giờ." Trung cộng lúc này có vào khoảng 15000 doanh nghiệp nhà nước, được chuyển vào tay con cháu Bát đại gia, nhưng đằng sau có khoảng 3000 ngân hàng, người nắm giữ vai trò chính hệ thống ngân hàng, qua Ngân hàng Trung ương xây dựng nước Tàu, là Trần Nguyên, với sự phụ tá của Hà Bính và Vương Quân, yểm trợ những ngân hàng cũ, đồng thời lập ra những ngân hàng mới; cũng như yểm trợ những hãng xưởng quốc doanh cũ và đồng thời lập ra

những hãng xưởng mới.

Kết quả là như thế nào? Lúc đầu là 3000 ngân hàng, nay trở thành 30000 ngân hàng, vận dụng một số tiền khổng lồ là 30000 tỷ \$, gấp 3 lần tổng sản lượng hiện nay. Về những doanh nghiệp quốc doanh thì như thế nào? Từ 15000 bước sang mức độ là 150000, vận dụng một số tiền là 15000 tỷ \$, gấp 1,5 tổng sản lượng.

Họ đã đưa kinh tế nước Tàu từ thời chết đói Mao Trạch Đông sang một nền kinh tế tăng trưởng vượt bậc, với 2 con số trong một thời gian dài mấy chục năm.

Một vài con số để rõ:

Tăng trưởng năm 2002 là 9,1 % lên tới mức độ cao nhất là 14,2 % năm 2007, rồi xuống 7,5 % năm 2014, nay 2016 là 6,7 %.

Tất nhiên những con số này cũng chỉ có thể tin một cách tương đối, vì chính Lý Khắc Cường, đương kim Thủ tướng, lúc chưa lên Thủ tướng, thường tuyên bố công khai với bạn bè và báo chí ngoại quốc rằng những con số do chính phủ đưa ra là không chính xác, có phần thổi phồng. Tuy nhiên không ai chối cãi rằng có tăng trưởng. Trung cộng đã là nền kinh tế đứng thứ nhì thế giới về tổng sản lượng, đứng đầu thế giới về nhập cảng và xuất cảng.

Nền kinh tế chủ yếu nhằm vào xuất cảng. Những hãng quốc doanh mới lập ra được coi như những trại lính, ban quản trị được chỉ định từ trên xuống, chỉ có nhiệm vụ là truyền lệnh, thợ thuyền là những người lính, hay hơn thế nữa những người nô lệ, bị bóc lột tối đa, vừa bởi những ông tư bản đỏ, vừa bởi những ông tư bản trắng từ nước ngoài, chỉ biết vâng lời, sản xuất và sản xuất, sản xuất để xuất cảng.

Cán cân thương mại luôn luôn thặng dư, trung bình hàng trăm tỷ \$ một năm. Một vài con số: Tính theo phần trăm của tổng sản lượng, thì cán cân ngoại thương năm 2002, thặng dư 2,4%, năm 2003, là 2,6%, cứ như thế tăng dần, đến tận độ năm 2007 là 10,1%; tất nhiên nay bắt đầu giảm như năm 2014 là 2%. Như đầu năm 2016, xuất khẩu giảm 11,2% và nhập khẩu giảm 19% so với cùng thời kỳ năm trước.

Chính sách mở cửa kinh tế của Đặng Tiểu Bình và Bát đại gia, có những thành quả tốt đẹp như trên; nhưng ngược lại cũng có những tiêu cực và mặt trái xấu xa của nó, không chỉ riêng trên phương diện kinh tế, mà cả chính trị, xã hội, môi sinh, môi trường và dân số.

Chỉ riêng lãnh vực dân số, chính sách một con làm cho dân số trở nên

già sớm, giới trẻ bị hư hỏng, vì là một con, nhất là con trai, nên được nuông chiều.

Về chính trị xã hội, quyết định trao toàn quyền chính trị cho Bát đại gia, và toàn tài sản kinh kế quốc gia cho con cháu họ, đã là một quyết định phản lại lòng dân và phản lại chiều hướng tiến bộ của nhân loại. Đó chỉ là một quyết định kéo dài chế độ độc tài cộng sản, mặt trái của chế độ quân chủ, nay cộng thêm chế độ gia tộc. Thực ra, nếu chúng ta theo dõi kỹ lịch sử Tàu, thì chế độ Bát đại gia này cũng chẳng có gì mới lạ, nó đã có từ lâu thời Xuân Thu Chiến Quốc (770-256 trước Công nguyên), và gần hơn nữa là chế độ Bát Kỳ (Tám cái cò), trao đất đai, lãnh thổ, quyền hành quân sự, chính trị cho con cháu nhà vua, được tiêu biểu bởi một màu cờ, từ Hoàng kỳ, đến Hồng Kỳ, Bạch kỳ v.v... Nói một cách khác là con cháu vua, mỗi người nắm một vùng chiến thuật, có tất cả quyền hành, đất đai, quân số v.v... Nhưng ai cũng biết, chế độ nhà Thanh rồi cũng sụp đổ vì đi ngược lòng dân và đi trái trào lưu tiến bộ của nhân loại.

Người ta có thể nói chuyện dân bất mãn, giới sĩ phu trí thức, nhất là giới trẻ, sinh viên học sinh, trong đó có cả những người cao cấp cộng sản, như cựu Tổng bí thư Hồ Diệu Bang, Triệu Tử Dương, đã nổi lên trong biến cố Thiên An Môn 1989, là một thí dụ điển hình.

Từ năm 1989 tới nay, tình hình chính trị, kinh tế, xã hội, môi trường cũng chẳng có gì tiến triển tốt đẹp, nếu không nói là càng tồi tệ hơn. Bằng chứng là những cuộc nổi dậy, biểu tình chống chính phủ, hàng năm có đến cả mấy trăm ngàn vụ. Riêng vấn đề ô nhiễm, thì chỉ cần quan sát ngay ở thủ đô, thành phố Bắc Kinh, mỗi buổi sáng sương mù ô nhiễm dày đặc, ai ra ngoài cũng phải mang khẩu trang.

Chính vì vậy mà ông La Vũ, có thể nói là bạn nối khố của Tập Cận Bình, vì cha của 2 người đều là đại công thần của Mao, đều là Phó Thủ tướng, một người đặc trách về công an, nội vụ, người khác đặc trách về thông tin, ý thức hệ, tuyên truyền, thêm vào đó, hai bà mẹ lại chơi thân với nhau, khi lên voi cũng như lúc hoạn nạn, trong một bức thư gần đây, gửi họ Tập, ông đã viết:

"Trung Quốc đang ngập lụt trong khủng hoảng: khủng hoảng về đức tin, đạo đức, môi trường, kinh tế, tài chánh, giáo dục, y tế, và tài nguyên thiên nhiên. Tại sao? Gốc rễ của vấn đề là chế độ độc tài độc đảng của đảng CS Trung Quốc"

Ông kết luận: "Cha của chúng ta là những nhà cách mạng nông cốt của Mao Trạch Đông. Nhưng sau cuộc cách mạng, thay vì có được một nhà nước dân chủ, chúng ta trở thành một nhà nước độc tài. Đó là sự khác biệt giữa Mao Trạch Đông và Georges Washington."

Về kinh tế, người ta có thể nói kinh tế tư bản nhà nước, với 150000 doanh nghiệp nhà nước, những trại lính, hay đúng hơn là những trại nô lệ, đã đạt tới cực điểm vào những năm 2000. Bảo rằng giới lãnh đạo Trung cộng không ý thức được điều này thì cũng không đúng, vì vào năm 2002, trong Đại hội Đảng lần thứ 16, đưa Hồ Cẩm Đào lên chức Chủ tịch đảng và Chủ tịch nhà nước, với một chương trình "Bốn Hải hòa". Đại để như sau:

- *Hải hòa xã hội*: làm thế nào để giảm bớt sự chênh lệch giàu nghèo trong xã hội.

- *Hải hòa kinh tế*: không thể quá chú trọng về kinh tế hướng ngoại, chỉ nhằm vào xuất cảng mà quên đi kinh tế quốc nội, phải làm sao để tăng phần tiêu thụ quốc nội.

- *Hải hòa giữa nông thôn và thành thị*: không thể chỉ chú trọng đến thành thị, nhất là những vùng ven biển, mà bỏ mặc nông thôn.

- *Hải hòa với thiên nhiên*: tức vấn đề môi sinh, môi trường, không thể để ô nhiễm không khí, để 70% sông ngòi bị nhiễm độc, nước không thể dùng được.

Có thể nói 4 vấn đề trên đã xuất hiện đồng thời với chính sách mở cửa của Đặng Tiểu Bình, là những nguyên do đưa đến biến cố Thiên An Môn, và vẫn còn cho tới ngày hôm nay, trải qua suốt 20 năm cầm quyền của Giang Trạch Dân và Hồ Cẩm Đào.

Nhưng riêng về kinh tế, kinh tế Trung cộng bị khủng hoảng từ bao giờ?

Người ta có thể nói nó khủng hoảng cùng lúc với kinh tế thế giới vào năm 2008. Một lý do đơn giản là 1/3 hay hơn nữa 1/2 tăng trưởng của Trung cộng là dựa vào xuất cảng. Có năm xuất cảng chiếm 47% tổng sản lượng quốc gia.

Tuy nhiên, nhờ tăng trưởng trong một thời gian lâu dài, nhờ vào cán cân thương mại thặng dư, nhất là nhờ vào chính sách hạ giá đồng Nhân dân tệ và làm tăng giá đồng \$, bằng cách bán Nhân dân tệ và mua \$ trên thị trường, nên Trung cộng có một dự trữ ngoại tệ lớn, có lúc lên tới 4200 tỷ \$.

Nhờ số tiền này, khi bị khủng hoảng cùng với thế giới, giới lãnh đạo

Trung cộng đã không ngần ngại bơm vào thị trường, giúp các doanh nghiệp nhà nước một số tiền khổng lồ là 4000 tỷ Nhân dân tệ, tương đương với 645 tỷ \$, vào năm 2009.

Vào năm 2012, chính phủ lại bơm vào nền kinh tế một số tiền đúng như lần trước là 645 tỷ \$.

Nhưng như trên đã nói, trái bóng kinh tế Trung cộng được làm ra bởi 150000 hãng xưởng quốc doanh, bị xì hơi không phải một chỗ, mà là hàng trăm ngàn lỗ thủng nhỏ, rất khó bịt. Ông Trương Duy Nghênh, sẽ được đề cập sau này, bị quan cũng là vì vậy.

Với số tiền 645 tỷ \$, trái bóng này chỉ căng một thời gian ngắn 3 năm, rồi lại bị xẹp.

Nhưng lần này, thay vì dùng tiền chính phủ, thì giới lãnh đạo dùng tiền dân bằng cách khuyến khích dân mua cổ phiếu của những hãng xưởng quốc doanh, dưới nhãn hiệu tư doanh. Một chiến dịch khuyến khích dân mua cổ phiếu được phát động, đánh đúng vào tâm lý thích chơi cờ bạc của dân Tàu. Thêm vào đó, chính phủ ra lệnh cho những ngân hàng khuyến khích dân, cho dân vay tiền để dãi để mua cổ phiếu.

Hai trăm triệu dân Tàu, phần lớn là giới trung lưu, đã đổ xô đi mua cổ phiếu, chơi thị trường chứng khoán.

Tuy nhiên, những hãng xưởng quốc doanh, như những cái xác không hồn, bơm tiền vào, kích thích chất bỏ, chỉ thoi thóp hay cựa quậy một thời gian ngắn, rồi lại nằm xuội đơ, đưa đến cuộc khủng hoảng thị trường chứng khoán Trung cộng vào tháng 8 năm 2015.

Đây là cuộc khủng hoảng thị trường chứng khoán to lớn và mau lẹ, làm cho thị trường chứng khoán Trung cộng ở Thượng Hải, Thẩm Quyển, Hồng Kông trong một thời gian ngắn mất đến 3 600 tỷ \$, tương đương với tổng sản lượng của cường quốc kinh tế đứng hàng thứ 4 trên thế giới là Đức. Cuộc khủng hoảng này đã làm cho nhiều triệu dân Tàu trắng tay, có người mất cả hàng tỷ \$, trong đó có nữ minh tinh nổi tiếng đang lên của Tàu là Phạm Băng Băng, mất đến 700 triệu \$.

Hiện tượng này làm cho nhiều nhà bình luận bị quan cho tương lai của kinh tế Trung cộng; vì bất cứ nền kinh tế nào, giai tầng trung lưu đều giữ một vai trò quan trọng. Nay giai tầng này đã mất hết tin tưởng vào chính quyền. Vì vậy có người tiên đoán rằng cách mạng sẽ xảy ra ở Trung cộng là vì vậy, vì giai tầng trung lưu không những quan trọng trong kinh tế, mà còn là giai tầng định đoạt

những bước ngoặt quan trọng trong lịch sử.

Kinh tế Trung cộng ngày hôm nay có sáng sửa không?

Không mấy sáng sửa. Đầu năm 2016, xuất cảng giảm 11,2%, nhập cảng giảm 19%, so với cùng thời năm ngoái.

Nợ chính phủ lên tới 300% tổng sản lượng quốc gia. Các ngân hàng bị lâm vào cảnh lên đến 25% nợ khó đòi hay nợ chết. Ở những nước có nền kinh tế lành mạnh, nợ khó đòi của ngân hàng ở mức độ 5% đã là quá đáng.

Chính vì vậy, mà ngay từ thời Hồ Cẩm Đào, chính quyền Trung cộng đã phải nghĩ đến cải tổ, cải cách kinh tế, với chính sách "Bốn Hải Hòa", như trình bày ở trên.

II) Tại sao kinh tế Trung cộng cần cải tổ

Một cách tổng quát, thì chế độ Trung cộng, không riêng về vấn đề kinh tế, mà chính trị và xã hội cũng cần cải cách, cải tổ. Xin lập lại câu của ông La Vũ: "Cha chúng ta là đại cộng thần của cách mạng Mao Trạch Đông, nhưng điều khác biệt giữa Mao Trạch Đông và Georges Washington, đó là sau Mao là chế độ độc tài, sau Washington là chế độ dân chủ."

Quyết định của Đặng Tiểu Bình và Bát đại gia chỉ là duy trì chế độ độc tài, vì vậy chế độ này cần phải cải tổ, cải cách, nếu không muốn nói là cần phải có một cuộc cách mạng.

Về vấn đề kinh tế, theo ông Trương Duy Nghênh, giáo sư kinh tế Trung cộng, trong một bài phát biểu ở Diễn đàn kinh tế Davos, Thụy sĩ năm 2012:

"Nền kinh tế Trung Quốc đang chao đảo. Mô hình kinh doanh cũ hàng thập kỷ theo định hướng xuất khẩu hàng hóa rẻ và bất chước, được chi phối bởi các doanh nghiệp nhà nước (DNNN), đã được diễn ra một cách tự nhiên. Nhiều lãnh đạo DNNN nhận thấy rằng họ cần phải sáng tạo hơn để có thể cạnh tranh trên phạm vi toàn cầu. Một kế hoạch cải cách do Ủy ban Trung ương đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ viện (tức Chính phủ) ban hành, cũng đã đề xuất các thay đổi đối với tất cả các hoạt động của DNNN."

Theo ông Trương Duy Nghênh, thì sự cải tổ, tách rời những DNNN khỏi chính quyền là rất khó, vì những lý do sau đây:

- Sự chi phối quá nặng nề của chính quyền vào kinh tế.

- Thiếu động lực: tại các DNNN, không có người có thẩm quyền và không có sự thúc ép. Chỉ là cảnh "Cơm chúa múa tối ngày", "Cha

chung không ai khóc."

- Quản lý thiên cận: Giới lãnh đạo DNNN không những thiên cận, mà còn bị tinh thần thụ lại. Những bổ nhiệm lãnh đạo DNNN không dựa trên tiêu chuẩn tài năng về kinh tế, mà dựa trên sự quen biết, móc ngoặc, tham nhũng hối lộ, con ông cháu cha.

- Chi tiêu ngân sách tùy tiện, phân tiếp tân, làm vừa lòng các cấp trên, bổng lộc, tham nhũng chiếm một phần không nhỏ, trong khi đó việc đầu tư nghiên cứu để cải tiến doanh nghiệp thì lại bị lãng quên.

- Lạm phát lương và lạm phát nhân công: Tiêu chuẩn đánh giá một hãng xưởng cũng sai: thay vì theo tiêu chuẩn khả năng, đưa ra những mặt hàng có thể cạnh tranh trên thị trường, thì lại đánh giá ở số lượng nhân công có đông hay không, và ban lãnh đạo lương có cao hay không.

- Mặc dầu ông Trương là giáo sư quản trị kinh doanh của trường đại học nổi tiếng Quảng Hoa, Bắc Kinh, nhưng ông lại rất bị quan về tương lai của kinh tế Trung cộng.

III) Sự khác biệt giữa Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường về vấn đề cải tổ kinh tế

Nếu theo dõi tình hình chính trị và kinh tế của Trung cộng, thì người ta có thể nói từ Đại hội thứ 16 năm 2002, khi Hồ Cẩm Đào lên ngôi, qua Đại hội thứ 17, năm 2007, chỉ định Tập Cận Bình kế vị, cho tới Đại Hội thứ 18, năm 2012, khi họ Tập lên ngôi thì không có sự khác biệt chính kiến cũng như quan niệm về cải tổ kinh tế giữa Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường. Người ta còn nhớ khi họ Tập lên ngôi, thì nhiều lần họ Lý đọc diễn văn ủng hộ họ Tập hết mình. Chương trình cải tổ, cải cách kinh tế là quyết định chung của đảng, như đã nói, là đã quyết định bởi ngay từ lúc đầu thời Hồ Cẩm Đào, và thường là được trao cho Thủ tướng.

Tuy nhiên từ ngày họ Tập lên ngôi, ông đã can thiệp quá nhiều về lãnh vực kinh tế, có vẻ lấn lướt vai trò của họ Lý. Và từ đó người ta mới thấy xuất hiện sự khác biệt.

Họ Tập chủ trương vẫn giữ những doanh nghiệp nhà nước và còn làm cho nó lớn hơn mạnh hơn, bằng cách sát nhập nhiều hãng xưởng quốc doanh lại với nhau, những hãng xưởng lờ thì phải sát nhập những hãng lỗ để giúp đỡ. Chẳng những vậy, một quyết định khác không kém quan trọng của họ Tập, là các ngân hàng chủ nợ của những hãng xưởng thua lỗ, đương nhiên phải xóa nợ và tiền nợ này đương nhiên trở thành

những cổ phần của ngân hàng đó trong hăng thua lỗ. Mới đây Tập cận Bình lại còn cho các DNNN thua lỗ mở ngân hàng tại các địa phương khác để gây vốn.

Quan niệm về cải tổ kinh tế của Lý Khắc Cường, đó là phải làm nhỏ những hăng xưởng quốc doanh, từ từ biến nó thành những hăng xưởng tư doanh, để đi vào kinh tế thị trường, tuân theo luật cung cầu, nhà nước từ từ rút phần trách nhiệm của mình, không can thiệp thái quá vào đời sống kinh tế.

IV) Ai có lý và ai sẽ thắng ai

Quan điểm của Lý Khắc Cường có vẻ thực tế hơn, đi vào thực tế của kinh tế Trung cộng, đi vào chiều hướng kinh tế thế giới, đó là kinh tế thị trường, tuân theo luật cung cầu.

Quan niệm cải cách cải tổ của Tập Cận Bình có vẻ không tưởng, duy ý chí, thiếu thực tế. Ai cũng biết kinh tế quốc doanh đã lỗi thời, nay vẫn muốn duy trì, thêm vào đó lại lấy quyết định sát nhập những hăng xưởng thua lỗ vào hăng xưởng có lời, thì đây là một việc làm khó thành công; trên danh nghĩa thì đẹp qua khẩu hiệu "Tinh liên đới", nhưng trên thực tế rất khó khăn: nguyên hai hăng xưởng làm ăn khá giả mà sát nhập với nhau còn khó, phải nghiên cứu kỹ lưỡng khả năng và thị trường của mỗi hăng, rồi mới có thể đi đến việc phân chia công tác, sát nhập. Đây chỉ có tính cách lý thuyết, qua những sắc luật, trên giấy tờ, hành chánh.

Thêm vào đó, với chính sách chống tham nhũng, hối lộ, "đả hổ, đập ruồi", nay Tập Cận Bình lấy quyết định những hăng xưởng làm ăn thua lỗ, nợ ngân hàng, thì ngân hàng xóa nợ và trở thành cổ đông của hăng, qua số tiền nợ, do sự xấp xếp của 2 bên. Quyết định này trên thực tế là một hình thức hối lộ những giám đốc và ban quản trị của những hăng quốc doanh thua lỗ.

Thực ra sự khác biệt về cải tổ kinh tế giữa họ Tập và họ Lý không phải chỉ ở chỗ kinh tế, mà chính là chính trị, có tính cách bè phái ngay trong nội tình đảng Cộng sản Trung cộng.

Hiện nay đảng Cộng sản Tàu chia làm 2 phe:

Phe thái tử đảng, gồm con cháu Bát đại gia, nắm giữ phần lớn các ngân hàng, các hăng xưởng quốc doanh.

Phe Đoàn Thanh niên Cộng sản, tiêu biểu bởi Lý Khắc Cường, có thể nói đứng đằng sau là cựu Tổng bí thư Hồ Cẩm Đào. Lúc đầu, khi họ Tập mới lên ngôi, thì họ Đào ủng hộ. Chính vì vậy, qua những bài diễn văn lúc đầu, Lý Khắc Cường đã ủng hộ

Tập Cận Bình hết mình. Tuy nhiên, lúc đầu họ Tập, qua chính sách "Đả hổ, đập ruồi", chỉ nhằm vào phe Giang Trạch Dân, nhưng nay lan sang phe Hồ Cẩm Đào. Người tay em thân tín, từng làm bí thư cho họ Hồ, kiêm chánh văn phòng Trung ương đảng, Lệnh Kế Hoạch, cũng vừa mới bị đưa ra tòa. Người em của ông này, Lệnh Thừa Hành, có thể nói là đặc trách về tình báo hải ngoại thời họ Hồ, đang sống ở Hoa Kỳ, bị yêu cầu dẫn độ về nước nhưng chính phủ Hoa Kỳ từ chối.

Sắp tới, Đại hội đảng thứ 19, theo dự định sẽ diễn ra vào tháng 9-2017, để bầu người kế vị họ Tập, bầu thay thế 9 người trong Bộ Chính trị, và 5 người trong Ban Thường vụ Bộ Chính trị, cơ quan quyền lực lớn nhất, cao nhất của Trung cộng.

Theo ông La Vũ, bạn nổi khổ của họ Tập: "Trong Ban Thường vụ Bộ chính trị, có một người theo Anh, một người đứng trung lập, còn 4 người kia chờ Anh ngã ngựa."

Người theo Anh đây không ai hơn là Vương Kỳ Sơn, đặc trách chiến dịch "Đả hổ, đập ruồi", đặc trách về kỷ luật đảng. Người đứng trung lập đây là Thủ tướng Lý Khắc Cường. Nay ông này đã tỏ thái độ công khai, ít nhất là quan điểm về sự cải cách, cải tổ kinh tế.

Bề ngoài hiện nay, có vẻ Tập Cận Bình nắm ưu thế, nhưng trên thực tế, thì họ Tập hiện có rất nhiều người chống đối. Lúc đầu là phe Giang Trạch Dân, qua việc chống đối một mất một còn, vì họ Giang qua tay em của mình như Bạc Hy Lai, Từ Tài Hậu, Chu Vĩnh Khang đã tìm cách đảo chánh và nhiều lần ám sát hụt họ Tập.

Nay không những họ Giang, mà Hồ Cẩm Đào, cũng là một cựu Tổng Bí thư, lại tỏ ra công khai chống họ Tập.

Sự khác biệt quan điểm về cải cách kinh tế giữa Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường chỉ là bề ngoài, bề trong là sự khác biệt về chính trị, phe phái. Các phe phái trong đảng Cộng sản Tàu đang đấu đá nhau quyết liệt.

Ai sẽ thắng ai? Có lẽ không có người thắng, mà chỉ có người thua. Vì theo Đặng Tiểu Bình: "Chế độ Cộng sản Tàu chỉ có thể sụp đổ qua sự chia rẽ từ ngay trong nội bộ đảng Cộng sản."

Dù sao đây cũng chỉ là sự tiên đoán tương lai. Nó có tính cách chiều hướng. Đưa ra những chiều hướng để nhìn rõ hiện tại hơn là tính cách quả quyết, nhất định (1).

Paris ngày 18/08/2016

Chu Chí Nam và Vũ Văn Lâm

MỤC SƯ NGUYỄN CÔNG CHÍNH TUYỆT THỰC TRONG NHÀ TÙ

Bà Trần Thị Hồng, vợ Mục sư Nguyễn Công Chính cho biết: vào ngày 17-8-2016 khi bà đi thăm thì biết ông đã tuyệt thực từ hôm 8-8. Lúc bà vào thăm thì ông đã rất yếu, phải có hai cán bộ dìu ra chứ ông không tự đi được. Lý do tuyệt thực là để phản đối trại giam An Phước – Bình Dương đối xử khắc nghiệt, vi phạm nhân quyền đối với ông và các tù nhân khác.

Mục sư Nguyễn Công Chính 43 tuổi là Hội trưởng Giáo hội Liên hữu Lutheran Việt Nam-Hoa kỳ. Ông bị bắt giam vào tháng 4-2011 và đến tháng 3-2012 thì tòa án Gia Lai đem ông ra xét xử và kết án 11 năm tù giam vì tội "Phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc" theo điều 87 Bộ luật Hình sự.

Bà Trần Thị Hồng cho biết: từ lúc bị bắt đến nay đã hơn 5 năm, chưa một lần trại cho ông gọi điện thoại về thăm gia đình. "Ngay cả khi mẹ ông qua đời, ông muốn gọi về thăm gia đình, trại cũng không cho."

Mục sư Chính có bệnh cao huyết áp và viêm xoang rất nặng, mũi ông thường xuyên bị chảy máu mủ do viêm xoang, gia đình gọi thuốc cho ông nhưng trại giam không đưa. Thức ăn nhà tù rất mặn và thương hôi thiu, ông muốn mua thức ăn ở căng-tin nhưng trại giam cũng không bán. Với các tù nhân khác một ngày được ra ngoài từ 2 đến 3 lần, còn với ông Chính, trại giam chỉ mở cửa có 2 tiếng đồng hồ để ra ngoài vệ sinh và lấy nước nóng rồi sau đó phải quay lại phòng cách ly.

Trại An Phước không cho ông tiếp xúc với các tù nhân khác. Thư từ ông viết về nhà trại giam không gửi. Những lá đơn khiếu nại của ông gửi lên giám đốc thăm về những điều đối xử vô nhân đạo và vi phạm pháp luật của trại đối với ông thì cũng bị giữ lại không chuyển. Những điều đó đã gây áp lực và bức xúc cho ông, khiến ông tuyệt thực đấu tranh để đòi được quyền mà một tù nhân được hưởng theo pháp luật VN quy định, và đồng thời cũng để lên tiếng đấu tranh cho những người tù khác hiện nay trong trại giam đang bị ngược đãi và không ai bênh vực.

Bà Hồng cũng cho biết thêm: Mục sư Chính nói rằng ông sẽ tiếp tục tuyệt thực để phản đối bản án 11 năm dành cho ông vì nó bất công. Ông không có tội gì để phải nhận một bản án như vậy. Họ bỏ tù ông và buộc ông phải nhận tội, nhưng chính vì không nhận nên họ tìm cách tra tấn đây ải ông. Ông nói vợ hãy về lo cho con, rồi cứ cầu nguyện; ông không trở về thì cũng chẳng sao vì ở trong này sống cũng như đã chết rồi.

Vài đánh giá nhẫm trong Cách mạng Tháng 8 năm 1945

—Nguyễn Đình Công 16-08-2016—

Nhân dịp kỷ niệm CM tháng 8, ngoài những điều nhiều người đã biết, đã thuộc lòng, cũng nên nhìn vào vài đánh giá và tuyên truyền nhẫm, sai sự thật để hiểu thêm lịch sử.

Xin bắt đầu từ tháng 5-1941, khi đảng Cộng sản thành lập Mặt trận Việt Minh (VM) với mục tiêu: “Liên hiệp tất cả các tầng lớp nhân dân, các đảng phái cách mạng, các đoàn thể dân chúng yêu nước, cùng nhau đánh đuổi Nhật-Pháp, làm cho Việt Nam hoàn toàn độc lập”. Tuyên bố công khai là thế, mục tiêu trước mắt là như vậy, rất tốt đẹp, rất rõ ràng, nhưng xét ra việc thực tế đã làm được, mục tiêu chính và lâu dài không hoàn toàn đúng như thế.

Đêm 9 tháng 3-1945 Nhật đảo chính Pháp. Trên đất VN không còn một người Pháp cai trị. Ngày 11-3 vua Bảo Đại tuyên bố Việt Nam độc lập, xóa bỏ mọi hiệp ước đã ký với Pháp. Tháng 4-1945 giải tán Triều đình phong kiến với các Thượng thư, lập Chính phủ do Thủ tướng Trần Trọng Kim đứng đầu và các Bộ trưởng. Ngày 15-8 Nhật đầu hàng Đồng minh. Ngày 17-8 Chính quyền Hà Nội tổ chức mít-tinh, treo cờ Quê Ly để chào mừng nước Việt Nam độc lập. Cuộc mít-tinh này đã bị người của VM cướp đoạt, hạ cờ Quê Ly xuống, giương cờ Đỏ sao vàng lên và kêu gọi đi theo VM.

Từ trước ngày 17-8 thủ tướng Trần Trọng Kim, Bộ trưởng Hoàng Xuân Hãn đã 5 lần tiếp xúc, hội đàm với đại diện của VM tại Hà Nội (Lê Trọng Nghĩa, Nguyễn Khang) với đề nghị mời người của VM tham gia Chính phủ hoặc hợp tác lập Chính phủ liên hiệp để chuẩn bị đón tiếp quân Đồng minh, nhường quyền kiểm soát phần lớn đất nước cho VM một cách hòa bình. Nhưng cả 5 lần đều bị đại diện VM từ chối với tuyên bố là VM đủ lực lượng để cướp toàn bộ chính quyền mà không cần sự hợp tác nào hết, chỉ có đấu tranh một mất một còn. Để tỏ rõ thiện chí không dùng

bạo lực, chính phủ ông Kim và Bảo Đại không thành lập quân đội, không có Bộ Quốc phòng.

Ngày 19-8 VM cướp chính quyền ở Hà Nội. Sau đó việc cướp chính quyền lan rộng ra toàn quốc. Việc cướp này diễn ra dễ dàng, nhanh chóng vì không gặp phải sự chống đối. Ngày 25-8 vua Bảo Đại thoái vị.

Về việc tuyên bố độc lập của Bảo Đại và sự hoạt động của Chính phủ Trần Trọng Kim hiện có 2 luồng nhận định rất khác nhau. Theo tuyên truyền của VM thì bọn ông Kim chỉ là một lũ bù nhìn, tay sai cho Nhật, là bọn Việt gian bán nước. Ngược lại, theo nghiên cứu và công bố của một số sử gia độc lập thì Tuyên bố Việt Nam độc lập của Bảo Đại và Chính phủ Trần Trọng Kim có đủ cơ sở và giá trị pháp lý, Chính phủ bao gồm nhiều nhân sĩ trí thức yêu nước, có trình độ cao, có tinh thần dân tộc mạnh và đã làm được nhiều điều có ích lợi cho dân tộc. Nếu như VM không kiên quyết tiêu diệt mà hợp tác với họ thì vận mệnh đất nước có lẽ đã khác nhiều. Việc này như thế nào xin để lịch sử phán xét.

Riêng chuyện CM tháng 8 đã đánh Pháp, đã đuổi Nhật và giành độc lập mà trên 70 năm qua nhiều người Việt vẫn tin và khẳng định như vậy thì thực tế lịch sử đã chỉ ra rõ ràng là không đúng. Trong thời gian diễn ra CM tháng 8, VM không hề đánh một đơn vị Pháp nào, không hề đuổi một đơn vị Nhật nào. VM quả thực đã lợi dụng được thời cơ và điều kiện rất thuận lợi để cướp chính quyền của chính phủ Trần Trọng Kim khi Pháp đã bị Nhật loại bỏ, Nhật đã đầu hàng, chính quyền hợp pháp không có quân đội, không chống lại. Hơn nữa khi CM sắp nổ ra, tổng chỉ huy quân Nhật tại VN có đề nghị với Bảo Đại và Trần Trọng Kim rằng nếu phía VN yêu cầu thì quân đội Nhật sẽ giúp bảo vệ chính quyền và đánh tan VM. Nhưng các ông đã

không đồng ý, nghĩ rằng như thế là huynh đệ tương tàn, là làm đổ máu của người Việt một cách không cần thiết. Ông Kim còn đòi Nhật thả nhiều thanh niên VM bị Nhật bắt giam trước đó. Nhật đã thả họ. Trong tuyên ngôn thoái vị, Bảo Đại nêu cao tinh đoàn kết dân tộc, vì tự do và hạnh phúc của nhân dân.

Ngày 2-9-1945 Chủ tịch Hồ Chí Minh đọc Tuyên ngôn độc lập. VM cho rằng đây là bản tuyên ngôn độc lập đầu tiên, có ý nghĩa lịch sử trọng đại sau gần một thế kỷ đất nước bị đô hộ. Nhưng nhiều nhà nghiên cứu lại chỉ ra rằng trước đó mấy tháng nước VN đã độc lập, đã thoát khỏi ách cai trị của thực dân Pháp. Mặc dầu lúc đó trên lãnh thổ còn có quân Nhật, nhưng Nhật không đặt chế độ cai trị, Nhật không xem VN là thuộc địa, VN có chính phủ riêng, Bảo Đại đã tuyên bố Việt Nam độc lập. Nếu cứ khẳng định cho rằng Bảo Đại và Trần Trọng Kim bị lệ thuộc vào Nhật thì sau khi Nhật đầu hàng họ cũng đã thoát khỏi sự lệ thuộc đó và độc lập của VN được bảo đảm. Như vậy thì CM tháng 8 đã không đánh Pháp, không đuổi Nhật, càng không giành độc lập cho đất nước. Từ tháng 4-1945, và đặc biệt từ sau 15-8, nước VN đã hoàn toàn độc lập. CM tháng 8 chỉ làm một việc duy nhất là cướp chính quyền để thay đổi chế độ và bản tuyên ngôn độc lập của Hồ Chí Minh là tuyên ngôn lần thứ hai, sau tuyên ngôn của Bảo Đại.

Đảng CS đang trên đà thắng lợi thì ngày 01-11-1945 tuyên bố tự giải tán. Một số người cho rằng đây là một nước cờ khá cao của Đảng, nhằm bảo toàn lực lượng trước sự phá hoại, khủng bố của các thế lực thù địch. Nhưng nhiều nhà nghiên cứu không chấp nhận lời giải thích ấy, cho rằng đó là một sự dối trá, một nước cờ quá thấp, định dùng nó để đánh lừa chính phủ Mỹ nhưng đã không qua mắt được tinh báo của họ. Nguyên do là Hồ Chí Minh biết Mỹ ủng hộ việc giải phóng thuộc địa, đặc biệt là thuộc địa của Pháp. VM đã từng xem Mỹ là bạn, đã nhận nhiều viện trợ của họ. Hồ Chí Minh cũng rất biết Mỹ không ưa gì cộng sản, vậy muốn nhận được sự

ủng hộ chân thành và tận tình của Mỹ thì phải xa rời cộng sản. Nhưng rồi mưu mô dối trá tự giải tán của CSVN đã không lừa được Mỹ, cho nên Tổng thống Mỹ không trả lời những bức thư của Hồ Chí Minh liên tiếp gửi đến. Mỹ ủng hộ Pháp trở lại VN với mong muốn dùng Pháp ngăn chặn làn sóng cộng sản. Thế rồi CSVN mắc mưu Mao Trạch Đông biến Mỹ từ bạn thành thù.

Khi vận động thành lập VM, đảng CS kêu gọi liên hiệp các tầng lớp nhân dân yêu nước, các đảng phái cùng đánh đuổi Nhật Pháp, giành độc lập. Tham gia vào VM có các đảng như : VN Quốc dân đảng, đảng Cách mệnh VN, đảng Đại Việt, đảng Hưng Việt, đảng Việt cách. Khi VM cướp được chính quyền thì ban đầu cũng có nhượng cho các đảng một số ghế trong Quốc hội, nhưng về sau các đảng khác đều bị gán nhãn việt gian, phản động, bị tiêu diệt công khai hoặc ngấm ngấm. Ngay đảng Dân chủ, đại diện cho doanh nhân và đảng Xã hội, đại diện cho trí thức được hoạt động một thời gian rồi cũng bị giải tán. Không những thế, sau này trong kháng chiến chống Pháp, trong Cải cách Ruộng đất, trong nhiều phong trào khác, nhiều người yêu nước đã bị hãm hại chỉ vì họ là địa chủ, tư sản hoặc có vài ý kiến bất đồng. Làm như vậy phải chăng để CS thực hiện mục đích chính là độc chiếm vai trò thống trị.

Một số người lập luận rằng nếu không có đảng CS lãnh đạo làm CM tháng 8 thì đất nước VN không có được như ngày nay. Đó là một kiểu nguy biện. Và ngày nay của VN như thế nào, có đáng mơ ước và tự hào không? Nếu năm 1945 những người theo Đảng làm CM tháng 8 biết được tương lai của VN sau 70 năm sẽ như bây giờ, rất nhiều giá trị bị đảo ngược, nếu họ biết Tổng bí thư đảng CSVN Nguyễn Văn Linh nói : “Biết đi với Trung Quốc thì mất nước, nhưng mất nước còn hơn mất Đảng” thì liệu có bao nhiêu người hăng hái theo Đảng, hy sinh cho Đảng. Hà Sĩ Phu bình luận câu nói của ông Linh là rất đại, rất ngu, rất phản động. Thực ra rất đau xót và nhục nhã cho dân tộc vì con

đường đi với TQ đó đang được một số người có chức quyền ra sức thực hiện chỉ vì lợi ích nhóm của ĐCS, còn một số khá đông khác thuộc nhân dân thì vì sợ đủ mọi thứ mà chịu yên lặng, chịu hèn yếu chấp nhận sự hủy hoại, sự diệt chủng do Trung cộng gây ra cho dân Việt một cách từ thâm trầm đến ào ạt.

Nhân kỷ niệm lần thứ 71 CM tháng 8, viết ra vài sự thật đã từng ít được quan tâm để đóng góp vào việc hiểu thêm lịch sử.

FB Nguyễn Đình Công
Theo Basam

71 NĂM đảng Cộng sản cướp quyền: mảnh dư đồ rách nátBùi Tín 23-08-2016.....

Đảng Cộng sản đã cướp chính quyền và ngự trị trên đất VN tròn 71 năm. Họ hứa hẹn một nền độc lập vững chắc, tự do cho toàn dân, theo phương châm: "Không có gì quý hơn độc lập tự do" được coi là chân lý tuyệt vời. Nhưng rõ ràng đó chỉ là khẩu hiệu chết trên giấy, trên tường, trên môi, không thấy được trong cuộc sống. Cả dân tộc bị lừa dối bởi cái trò tuyên truyền hảo, cố tình che giấu sự thật, đang khi chỉ quan chức CS là có quyền tự do độc chiếm đặc quyền.

Nhìn kỹ trên bản đồ đất nước hình chữ S, không thấy khởi sắc ở đâu, chỉ toàn thấy một màu ảm đạm, đen tối, tang tóc, đúng là mảnh dư đồ rách nát. Từ phía Bắc là biên giới gần 2.000 km cho láng giềng nước lớn ngang nhiên xâm nhập, với hàng vạn người hàng ngày không giấy tờ, với hàng lậu, hàng độc hại, ma túy, côn đồ, thổ phi, kẻ cướp nội tạng công dân ta. Đó là một đường biên giới mà ta đã mất chủ quyền, một biên giới bị bỏ ngỏ toang hoang cho mọi kiểu tai ương và tội ác hàng ngày từ phương Bắc tràn xuống thâm nhập khắp nước ta.

Bên sườn phía Tây, dọc Trường Sơn là các vùng khai thác bô-xít độc hại được giao cho các công ty Trung Quốc thực hiện, với bùn đỏ ngang nhiên tàn phá môi trường sống của các dân tộc Tây Nguyên

vốn chất phác hiền lành đang đứng trước nguy cơ bị diệt chủng. Cũng trên biên giới phía Tây là dòng sông Mẹ -Mekong- vốn là nguồn bồi dưỡng cả vùng Nam Bộ phì nhiêu cò bay thẳng cánh, vừa lúa vàng của cả nước, bỗng nứt nẻ khô cằn vì kiệt nước và bị nhiễm mặn do 9 đập thủy điện trên đất Vân Nam, Trung Quốc, tùy tiện đóng mở, đe dọa cuộc sống của hàng chục triệu dân ta.

Ven biển miền Trung là thảm họa môi trường Formosa Plastics kéo dài hàng trăm km, cùng xác hàng triệu cá tôm hải sản chết trắng

bãi, theo giới chuyên môn phải vài thập kỷ mới hồi phục.

Trong nội địa nước ta, nhiều hiểm họa khác còn lớn hơn. Hàng chục vạn hecta rừng được giao cho Trung Quốc khai thác, hàng chục công trình nhiệt điện, thủy điện, cơ khí, xi măng, phân đạm, cầu đường, bến cảng lớn trải dài từ Bắc vào Nam đều nằm trong tay những người Trung Quốc đã trúng thầu một cách dâm dúi. Hàng trăm công trình lớn nhất nước bị giao cho các công ty Tàu thi công một cách tùy tiện, với kỹ thuật rất thấp, xây dựng dây dưa kéo dài, chi phí cao, nay bê tắc "bỏ thì thương vương thì tội". Từ đó mọc lên rác khắp cả nước những trung tâm người Tàu cư trú nửa hợp pháp, với cửa hàng Tàu, quán ăn Tàu, hàng hóa Tàu, nhà buôn Tàu, bảng hiệu Tàu, sòng bạc Tàu, nhà thổ Tàu, chú rể Tàu, đe dọa và đảo lộn tận gốc nền độc lập, tự chủ và cuộc sống an bình của nhân dân ta.

Tình thế sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm khi thế lực bành trướng luôn sâu, luôn xa, cắm chốt ở mọi địa bàn và yếu điểm có ý nghĩa chiến lược an ninh - quốc phòng hiểm yếu nhất, gần với đảo Hải Nam của chúng nhất.

Trước cuộc họp của Quốc hội, Ban Chấp hành Trung ương, Bộ Chính trị rất nên trưng ra tấm bản đồ VN ghi rõ những khu vực và địa điểm rải rác từ Bắc chí Nam đã bị thế lực bành trướng Trung Quốc chiếm lĩnh mà không tốn một viên đạn.

Vậy ai đã gây ra tình hình bi thảm, nguy kịch trên đây?

Không có đế quốc thực dân nào gây nên cả. Cũng không có thế lực phản động nào có thể gây nên sự tàn phá kinh khủng như thế. Phải công bằng và nói rõ sự thật minh bạch nhất. Đó là "công lao nổi bật không thể chối cãi của đảng Cộng sản Đông Dương, đảng Lao động VN rồi đến đảng Cộng sản VN" hiện nay, đã độc chiếm quyền lãnh đạo đất nước suốt 71 năm qua, không chia sẻ cho ai khác.

Trong 11 năm chui vào cái bẫy Thành Đô, Hán gian và Việt gian thứ thiệt đã câu kết chặt chẽ với nhau để ra sức vơ vét tài sản quốc gia, tạo bất công xã hội, duy trì một nền y tế bệ rạc, một nền giáo dục lạc hậu, đạo đức xuống cấp, một hệ thống hành chính nhũng nhiễu, bộ máy ngày càng quan liêu, một chế độ mất gốc "hèn với giặc, ác với dân".

Đây là trách nhiệm lịch sử rất nặng nề của 12 khóa Ban Chấp hành Trung ương, 12 khóa Bộ Chính trị, 14 khóa Quốc hội độc đảng (thật ra là Đảng hội, khi đảng viên CS luôn chiếm trên dưới 90% tổng số đại biểu), và của gần một chục Tổng Bí thư, dẫn đến một mảnh dư đồ rách nát cùng cực như ngày nay.

THÔNG CÁO BÁO CHÍ QUỸ ETHECON-ĐỨC Phản đối quốc tế về Formosa - Bồi thường quá ít*Cộng hòa LB Đức 16-08-2016*.....

Dịch giả: Xuân Thọ

FORMOSA Plastic (FPG) đề nghị bồi thường 500 triệu USD

Tập đoàn Formosa Plastic (FPG) đã để nhà máy thép của họ ở Việt Nam gây ra những tổn thất nghiêm trọng cho người và môi trường sống. Vì những người chịu trách nhiệm và các cổ đông lớn của FPG đã bị Ethecon trao giải Hành tinh đen quốc tế 2009 (International Black Planet Award), nên quỹ Ethecon đã đưa tin rộng rãi về các cuộc phản đối ở Việt Nam, đồng thời vận động tổ chức các cuộc phản đối quốc tế, đặc biệt là ngay tại Đài Bắc, trụ sở của tập đoàn hóa công nghiệp nặng này.

Chính những sức ép này đã góp phần dẫn đến việc cam kết bồi thường bước đầu ở mức 500 triệu USD. Chính phủ Đài Loan đã cam kết với Ethecon rằng sẽ đứng ra bắt FPG bồi thường. Ethecon phê phán mức bồi thường và đòi hỏi phải có những quyết toán và bồi thường thích hợp.

Tập đoàn Formosa Plastic Group đã thú nhận về việc gây ra nạn cá chết và những hủy hoại khổng lồ cho môi trường ở Việt Nam và đã bắt buộc phải chấp nhận một khoản bồi thường 500 triệu USD. Chính phủ Việt Nam đã mời một số nhà khoa học quốc tế đến thăm các nơi bị tàn phá, nhằm cung cấp thông tin cho công luận.

Rõ ràng những cuộc phản kháng của chúng ta, phối hợp với bạn bè ở Việt Nam, Đài Loan và nhiều nước khác đã có tác dụng. Các cuộc biểu tình phản kháng ở Hà Nội và Đài Bắc đã làm gia tăng áp lực, quỹ Ethecon đã thông báo cho truyền thông quốc tế về tội ác của FPG ở Việt Nam. Tại hội nghị cổ đông của tập đoàn ở Đài Bắc, các cổ đông nghiêm khắc người Đài Loan đã phát tán bức thư ngỏ của Ethecon. Nhiều đại sứ quán Việt Nam đã nhận được thư ngỏ của quỹ gửi tới chính phủ Việt Nam. Chính phủ Đài

Loan cũng đã nhận được thư của Ethecon.

Tuy nhiên số tiền bồi thường là quá ít ỏi. Formosa Plastic phải bồi hoàn tất cả các thiệt hại đã gây ra cho môi trường và hơn thế nữa, cho sức khỏe con người. Những kẻ chịu trách nhiệm của FPG phải bị đưa ra tòa và xét xử thích đáng. Tội ác về môi trường phải được điều tra triệt để, từ phía tập đoàn cũng như từ phía chính phủ.

Hiện tại các cuộc phản đối vẫn được duy trì, ngay tại Việt Nam, người dân vẫn tổ chức các cuộc tuần hành lớn.

"Hãy yên tâm rằng chúng tôi sẽ tiếp tục đôn đốc các công ty Đài Loan đang hoạt động ở nước ngoài, phải tuân theo luật pháp của nước sở tại và thực hiện các nghĩa vụ xã hội". Chính phủ Đài Loan đã thông báo cho Ethecon như vậy trong một bức thư chính thức. Chính phủ Đài Loan phải chứng minh bức thư này bằng hành động. Các tội ác về môi trường phải bị xét xử, một sự bồi thường công minh và tương xứng phải được bảo đảm, cũng như sự trừng phạt thích đáng những kẻ chịu trách nhiệm, phải được thực thi.

Chính phủ Việt Nam cũng phải hành động. Chúng tôi đã tiếp xúc với nhà khoa học đã tham gia "Nhóm chuyên gia" của chính phủ VN, tiến sỹ Schroeder. Ông đã than phiền với Quỹ bảo vệ biển Đức (DSM) và với chúng tôi rằng nhóm của ông đã không được phép tự lấy mẫu nước bị nhiễm độc, cũng như chỉ được báo cáo dựa trên những kết quả của các nhà khoa học trong nước trước đó. Chính phủ Việt Nam phải bảo đảm sự minh bạch tuyệt đối về nguyên nhân, mức độ và phạm vi của thảm họa.

Thông tin được cung cấp bởi:
Sarah Schneider sis@ethecon.org
Ethecon Stiftung Ethik & Ökonomie

Email: aks@ethecon.org
Internet www.ethecon.org

nạn ô nhiễm môi trường, chứ không thể lấp liếm rồi để tình trạng rơi vào quên lãng, hay ‘đánh bèo sang ao’ như cách mà chính quyền thường làm bấy lâu nay.

Người ngư dân ở Côn Sẻ, Quảng Bình nêu rõ những đề xuất cho vụ việc Formosa gây thảm họa môi trường cho địa phương người này sinh sống cũng như những vùng khác: “*Nguyện vọng của bà con ngư dân tỉnh Quảng Bình cũng như 4 tỉnh miền trung gồm: thứ nhất buộc Nhà máy Formosa đền bù thỏa đáng cho ngư dân; thứ hai nhà nước buộc Formosa đóng cửa không cho hoạt động nữa; thứ ba chính phủ buộc phải đưa dân đi khám càng sớm càng tốt vì trong 4 tháng qua nhiều người bị nhiễm chì, nhiễm độc...*”

Ý kiến đó cũng được chia sẻ bởi nữ thanh niên từ Kỳ Anh, Hà Tĩnh:

“*Đầu tiên Formosa phải ra khỏi đất nước Việt Nam. Thứ hai phải đền bù thiệt hại tài sản những tháng bị ô nhiễm môi trường. Thứ ba phải cải tạo môi trường cho bà con làm ăn, sinh sống. Chứ cứ tình trạng như thế này thì không chết bây giờ cũng sẽ chết dần dần thôi.*”

Hiện nay nguồn nước bị ô nhiễm, cá không làm được; con em sắp nhập học mà mấy tháng trời không làm ăn gì được thì lấy tiền đâu cho con em đi học. Khi con em đi học phải chuẩn bị biết bao nhiêu thứ; nhiều gia đình khó khăn quá, đóng con thì có nguy cơ phải để con em thất học thôi.”

Những người dân trong vùng chịu tác động đều tỏ rõ cương quyết sẽ lên tiếng yêu cầu cơ quan chức năng giải quyết vấn đề một cách rõ ràng, thỏa đáng cho dân chịu tác động cho đến khi nào yêu cầu mà họ cho là đúng đắn như thế được đáp ứng: “*Đến khi Formosa ra khỏi Việt Nam thì dân mới không lên tiếng nữa. Khi Formosa đi rồi, dân còn yêu cầu chính quyền phải cải tạo môi trường để sống chứ không thể để như thế này được.*”

Như ở bên Nhật phải mất 50-60 năm mới khôi phục lại được nguồn nước, nguồn biển của họ, huống gì Việt Nam là đất nước còn lạc hậu thế này. Chắc chắn không biết bao

giờ mới khôi phục lại được nguồn nước, biển sạch cho dân!”

Theo tác giả Ralph Jennings thì chỉ có duy nhất một tác động được cho là “tích cực” qua thảm họa môi trường Formosa xả thải chất độc ra biển Việt Nam khiến cá chết hàng loạt từ Vũng Áng, tỉnh Hà Tĩnh cho đến Thừa Thiên- Huế vào đầu tháng tư vừa qua: đó là dân chúng khắp nơi tại Việt Nam nay tỏ ra quan tâm hơn đến an toàn thực phẩm. Ngay như rau ăn họ cũng phải rửa và nấu kỹ hơn.

Vấn nạn ô nhiễm môi trường cũng được dân chúng quan tâm hơn. Điều này được thể hiện qua những vụ dân mạnh dạn phản đối đơn vị gây ô nhiễm khiến họ phải chịu; dù rằng cơ quan chức năng vẫn mạnh tay đàn áp các cuộc tập trung biểu tình lên tiếng; cũng như lần nữa trong giải quyết theo yêu cầu của người dân. ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

TỪ 30.000 Sẽ thành 300.000, thành 3.000.000 người

—Ngô Nhân Dụng 19-08-2016—

Vụ Formosa còn là một ung nhọt đau đớn trên thân thể và tâm hồn dân tộc VN. Nhưng vượt trên Formosa, là mối đe dọa trên môi trường sống của 90 triệu người dân Việt. Đất nước không thể nào bảo vệ được sinh môi khi chính quyền CS còn tồn tại. Vì mối lo của họ chỉ là củng cố quyền hành, tham nhũng, vơ vét và tranh giành địa vị với nhau (đến cùng thì bắn giết nhau, như ở Lào Cai). Họ không quan tâm đến môi trường sống của người dân.

Sau khi công ty Formosa đã nhận lỗi và bồi thường, Mạng Lưới Blogger Việt Nam đã kêu gọi đồng bào hãy đứng lên bảo vệ môi trường, đề nghị bà con chúng ta tổ chức “biểu tình rộng khắp, trải dài từ trong nước ra đến hải ngoại” vào ngày cuối tháng 7-2016; rồi tiếp nối với nhiều cuộc biểu tình khác.

Ngày 4 tháng 8, Giám đốc Công an tỉnh Nghệ An Nguyễn Hữu Cầu đe dọa: “(Đảng) Việt Tân đã lợi dụng sự việc để kích động bà con nhân dân đi biểu tình tuần hành

chống phá. Đề nghị cử tri tỉnh nhà hết sức cảnh giác, không mắc bẫy Việt Tân, không nghe kẻ xấu lôi kéo, xúi giục làm tình hình an ninh trật tự phức tạp. Hiện nay lực lượng CA (cấp) bộ và (cấp) tỉnh đã triển khai nhiều giải pháp quyết liệt!”

Nhưng đồng bào ta ở Nghệ An không sợ hãi. Ngày Chủ nhật 7-8, đã có 5 ngàn người biểu tình đòi đóng cửa Formosa và bảo vệ môi trường sống. Ngày Thứ Hai, 15 tháng 8, thêm 30,000 người đã biểu tình tuần hành (có bản tin ước tính 50,000 người). Hàng ngàn giáo dân từ các giáo xứ đã đi bộ nhiều cây số cùng tiến về phía nhà thờ chính tòa của giáo phận Vinh tại Xã Đoài.

Facebook Đậu Văn Dương cho thấy hình ảnh những khẩu hiệu: “Yêu cầu Chính phủ Việt Nam khởi tố Formosa;” “Hủy hoại môi trường là hủy hoại cuộc sống;” “Yêu cầu chính phủ đóng cửa Formosa!” Nhiều biểu ngữ không úp mở, đui:

“Formosa cút khỏi Việt Nam!” hoặc nói trắng ra sự thật: “Formosa nhận lỗi, chính phủ Việt Nam nhận tiền, còn nhân dân nhận thảm họa!”

Trong thánh lễ sau cuộc biểu tình, Đức Giám mục Nguyễn Thái Hợp đã cầu nguyện và đưa ra lời kêu gọi đồng bào “...can đảm thực hiện quyền công dân được Hiến pháp Việt Nam và các Công ước Quốc tế quy định; thể hiện một cách ôn hòa quyền đòi sự minh bạch trong việc điều khiển đất nước, cũng như xử lý các thảm họa môi trường; và buộc những người gây ra thảm họa phải bị xét xử một cách công minh và các nạn nhân được đền bù xứng đáng.”

Những đòi hỏi nêu trên: xét xử công minh; đền bù xứng đáng; và điều khiển đất nước minh bạch công khai, là nguyện vọng của tất cả mọi người dân Việt. Cho tới nay, chính quyền Cộng sản hầu chỉ lo đe dọa dân, để bảo vệ quyền lợi. Họ muốn hoàn toàn phui tay, không truy cứu Formosa và đền bù cho những

BỘ Y TẾ GIẤU THÔNG TIN bỏ mặc sức khỏe người dân vụ cá chếtNguyễn Anh Tuấn 26-08-2016.....

Cuộc phỏng vấn dưới đây được mình thực hiện tại một trạm xá nhà dòng ở Kỳ Anh vào ngày 10/5, khi mà thông tin về 'Formosa', 'cá chết' còn đang bị cấm không chỉ trên báo chí mà còn cả ở tin nhắn điện thoại, trong đó ghi nhận 1 chi tiết mà chính mình lúc đó còn không dám tin: Mỗi ngày, theo các xơ ở đây, trạm xá nhà dòng nhận 15-20 dân địa phương đến truyền dịch vì gặp các triệu chứng ngộ độc sau khi ăn hải sản. Một con số khủng khiếp nếu biết rằng trạm xá này nằm trong khu vực dân cư chỉ khoảng 1.000 hộ.

Hôm nay báo Tuổi Trẻ đưa tin là hóa ra Bộ Y tế lấy 430 mẫu trong hai tháng 4 và 5, đã phát hiện nhiều mẫu có ĐU' LƯỢNG KIM LOẠI NẶNG như chì, sắt, crôm... là rất cao, nhưng cuối tháng 5 Bộ này lại công bố là 'CHƯA PHÁT HIỆN ĐU' LƯỢNG CHẤT ĐỘC HẠI VƯỢT NGUỒN'.

Lẽ ra, là cơ quan mà mục đích tối thượng là bảo vệ sức khỏe, tính mạng của người dân, ngay khi có kết quả về dư lượng kim loại nặng trong hải sản rất cao như vậy, Bộ phải kịp thời công bố toàn bộ thông tin, phối hợp với địa phương để ngăn người dân không ăn hải sản và tiến hành các hoạt động chăm sóc sức khỏe khẩn cấp cho cư dân vùng thiệt hại.

Đằng này chỉ vì tuân theo chỉ đạo của Ban Tuyên giáo về việc kiểm soát thông tin, trấn áp dư luận vụ cá chết, Bộ Y tế đã đang tâm giấu nhẹm kết quả xét nghiệm, dù thừa biết hậu quả gây ra sẽ lớn đến mức nào trong tương lai.

Chúng ta còn biết nói gì với họ?

Xem thêm status ngày 10-05-2016 về tình trạng sức khỏe người dân địa phương tại Kỳ Anh sau khi ăn hải sản:

Tháng vừa qua thực sự là một 'thảm họa' đối với anh Nguyễn, người đàn ông miền Tây làm rế Kỳ Anh mười mấy năm qua.

Nhà không có ghe, thỉnh thoảng mới 'đi bạn'*, công việc chính là buôn bán nhỏ lẻ hải sản, nên đợt cá chết này khiến sinh kế gia đình bị ảnh hưởng trầm trọng.

Tệ hơn, anh Nguyễn cho biết cả anh lẫn vợ đều bị ngộ độc vì ăn cá thời gian qua.

Theo xơ Hoài, phụ trách trạm xá của nhà dòng nơi vợ anh Nguyễn đang điều trị, trong thời gian cá chết hơn tháng vừa rồi, MỖI NGÀY xơ đón khoảng 20 dân địa phương, gặp các triệu chứng nôn mửa, đau đầu, chóng mặt, trong khi cả khu Kỳ Phương tái định cư này chỉ trên dưới 800 hộ dân.

Điểm chung của những người này, theo họ báo lại với xơ Hoài, là ăn hải sản. Hàng chục năm ăn bình thường, cũng dễ hiểu vì sao nhiều dân địa phương ở đây mấy tuần trước không tin là con cá, con tôm còn quấy thế kia lại có thể khiến họ 'gặp vấn đề'.

Dân đây đa phần chồng lênh đênh con nước, vợ bám bờ bán cá bán tôm, thu nhập bấp bênh theo mùa cá, chẳng mấy ai có bảo hiểm y tế.

Ngoài ra, đang lúc túng thiếu, cũng chẳng ai nghĩ được chuyện đưa người thân mình đến các bệnh viện lớn để chẩn đoán kỹ xem có bị nhiễm gì không, như mấy anh thợ lặn của công ty Nibelc đang thi công cho Formosa.

Mấy tuần trước, khi lần đầu tiên 'gặp vấn đề', anh Nguyễn ra trung tâm y tế xã nơi mà anh nói gặp rất nhiều người tình trạng giống anh, sau đó thì chuyển về trạm xá nhà dòng, nơi anh có thể nợ lại các xơ tiền truyền dịch.

Khi được hỏi chưa chắc nguyên nhân sao lại đi truyền dịch, hầu hết đều cho biết truyền xong thấy khỏe hơn, thế là truyền thôi.

Giá mà tụi mình có thể tự do đi lại ở đây, chắc chắn sẽ khảo sát thêm các xã ven biển khác của Kỳ Anh xem tình hình ngộ độc hải sản như thế nào. Hi vọng các nhóm

khác sẽ giúp cộng đồng làm việc này.

Ngoài ra, cũng rất mong muốn có những nhóm y bác sĩ thiện nguyện về giúp chẩn đoán xem liệu bà con chỉ ngộ độc bình thường, hay liệu có nhiễm gì không. Chứ cứ để thế này thì tội bà con quá.

* *Đi bạn: chỉ những người không có ghe, được chủ ghe tàu mượn. Nhưng ra biển rồi, chung một số phận trước sóng gió, thì chẳng còn phân biệt nữa, coi nhau như bạn bè với nhau thôi.*

<https://chantroimoimedia.com/2016/08/26/bo-y-te-giau-thong-tin-bo-mac-suc-khoe-nguoi-dan-vu-ca-chet/>

KHÁM SỨC KHỎE QUẢNG BÌNH VÌ 'CÁ CHẾT'

BBC 27-07-2016

Tỉnh Quảng Bình đang chuẩn bị khám sức khỏe cho người dân ở các khu vực đã xảy ra hiện tượng cá chết, phó chủ tịch Quảng Bình cho biết.

Ông Trần Tiến Dũng trả lời BBC Tiếng Việt cho biết "các bác sĩ trẻ cũng tham gia vào quá trình này" và "Hội chữ Thập đỏ đang thực hiện"

BBC hỏi ông Dũng vì sao lại quyết định khám sức khỏe cho người dân ở đây, có phải vì những lo ngại do sự kiện cá chết gây ra, ông Dũng nói: "Người dân họ đề nghị như vậy chứ không phải chúng tôi quan ngại".

Trước câu hỏi lý do nào khiến người dân phải đề nghị được khám sức khỏe, ông Dũng nói:

"Vừa rồi có đoàn của Bộ Y tế vào kiểm tra thì không thấy có hiện tượng gì bất thường với sức khỏe của người dân cả."

Về thời gian tổ chức việc khám sức khỏe này, ông Dũng nói "chưa biết" và "trước khi đi họ sẽ báo cáo".

Báo Tuổi Trẻ tại Việt Nam trích lời thứ trưởng Bộ Y tế Nguyễn Thanh Long nói phải "theo dõi, giám sát mọi diễn biến về sức khỏe người dân, đặc biệt là ở vùng có nguy cơ ảnh hưởng do vụ cá chết".

Đừng nghe những gì Việt Cộng nói, hãy nhìn những gì Việt Cộng làm. Đừng sợ những gì Việt Cộng làm. Hãy làm những gì Việt Cộng sợ.

CỘNG SẢN HÀ NỘI

Một tổ chức buôn bán con người khủng khiếp!

.....**Michael Bengé 16-08-2016**.....

Cộng sản Hà Nội được coi là một chính thể lũng danh vì vi phạm nhân quyền nặng nề nhất tại Đông Nam Á - theo tường trình của UB Đối ngoại Hạ viện Hoa Kỳ. Các công ty gọi là tuyển nhân công của chính phủ do đảng CSVN kiểm soát chuyên buôn bán cung cấp con người từ nam, nữ, trẻ em cho mọi thị trường từ tình dục cho đến lao động khổ sai - đem về một nguồn lợi quá lớn cho đảng.

Thống kê dữ liệu về việc xúc tiến buôn bán con người của Cộng sản Hà Nội lên đến mức báo động và rõ như ban ngày, nhưng đừng hòng tìm thấy từ nguồn tin xác thực từ chính phủ Hà Nội. Bộ Lao động & Thương binh Xã hội của CS Hà Nội miễn cưỡng đưa ra con số nhỏ bé 2935 nạn nhân từ năm 2004 đến năm 2009 - trong khi các tổ chức quốc tế đã có bản tường trình với con số hơn 400 ngàn người VN bị bán đi tính từ năm 1990 cho đến nay; và đó chỉ là con số của những trường hợp buôn bán con người đã bị bại lộ, còn con số những nạn nhân người Việt Nam bị (đảng) bán đi chưa bị bại lộ có thể lên đến thêm cả chục ngàn nạn nhân nữa.

Hình thức buôn bán con người thông qua chiêu bài "xuất khẩu lao động" không còn lạ gì đối với xã hội VN. Sau khi Cộng sản thôn tính VNCH năm 1975 - hàng trăm ngàn lao công đã được "xuất khẩu" sang Liên Xô và khối Đông Âu để trả nợ chiến tranh. Không biết bao nhiêu lao công Việt Nam tại Đông Âu lâm vào cảnh túng quẫn, thất nghiệp và mất khả năng tài chánh để hồi hương. Cộng sản Hà Nội cũng nhanh chóng trở thành một tổ chức buôn bán trẻ em, phụ nữ cho thị trường nô lệ tình dục kể từ đó.

Cộng sản Hà Nội bị cảnh cáo về hành động khuyến khích buôn người cho thị trường tình dục:

Cộng sản Hà Nội trở thành tổ chức cung cấp nô lệ tình dục và lao động khổ sai chủ yếu trên thế giới - thậm chí có nhiều trường hợp nạn

nhân từ lao động khổ sai bị ép trở thành nô lệ tình dục.

Xảo trá và lường gạt trong hôn nhân là một cách để Cộng sản Hà Nội buôn bán phụ nữ cho thị trường tình dục. Mỗi đề như các nạn nhân là năm ngàn dollar Mỹ, một số tiền quá lớn khiến các gia đình thôn quê dưới chế độ XHCN hầu hết là nghèo rất khó mà từ chối. Phụ nữ và các bé gái vị thành niên từ đó được bán qua thị trường tình dục ở Campuchia, Trung Cộng, Lào, Thái Lan, Malaysia, Đài Loan, Ma Cau, Trung Đông, và ngay cả Âu Châu. Tương tự, trẻ em ở Campuchia cũng được bán vào Việt Nam để giúp Việt Nam nhanh chóng trở thành một nơi thiên đường du lịch cho hưởng lạc tình dục trẻ em đối với du khách khắp nơi từ Nhật, Nam Hàn, Trung Cộng, Đài Loan, Anh, Úc, Âu châu, và ngay cả du khách từ Hoa Kỳ. Tàn nhẫn và phi truyền thống luân lý hơn hết, phụ nữ Việt Nam còn được "xuất" hay bán sang các nước chỉ để làm "thợ đẻ" không thôi - tức là đẻ con cho những gia đình không thể sinh con hoặc đẻ con để cung cấp cho "thị trường con nuôi" mà khách hàng là những gia đình ở các quốc gia giàu có.

Một trường hợp điển hình tại nước Nga:

Cô Danh đã tường trình trước Quốc hội Hoa Kỳ về đường dây từ VN có Cộng đảng bảo kê buôn bán phụ nữ sang Nga thông qua dụ dỗ lừa gạt là sẽ có lương hậu, thu nhập cao cho những nạn nhân này khi họ sang Nga làm tiếp đãi viên. Thực tế, họ bị bán vào các nhà thổ tại Moscow. Đường dây buôn bán phụ nữ này được tổ chức bởi các công ty quốc doanh tuyển người, đem đến không biết bao nhiêu là tiền cho các đảng viên. Còn các nạn nhân khi đến Nga bị giữ passport, chẳng được trả đồng lương nào cả và không có sự chăm sóc sức khỏe hay những hỗ trợ để quay về lại quê nhà. Nhiều phụ nữ Việt Nam đã bị cầm cố tại những nhà thổ ở Nga hơn

bốn năm trời và luôn bị đánh đập tàn nhẫn nếu muốn rời khỏi hay cố tình bỏ trốn. Và dù là bị cầm cố như vậy, họ vẫn phải trả tiền nhà, tiền ăn, tiền quần áo (!)

Người em gái của cô Danh là cô Huỳnh Thị Bé Hương là một trong những nạn nhân chịu cảnh thảm thiết này từ chính sách buôn bán con người của đảng. Khoảng sau vài tháng bị giam cố nghiệt ngã, Hương phải nhờ gia đình nghèo khó của cô gởi tiền để lo sức khỏe - gia đình cô lật đật gởi 300 dollar Mỹ để giúp cô. Sau đó, cô lại gọi về nhờ giúp 2000 dollar Mỹ để bay trở về sau khi công ty quốc doanh tuyển người (để bán) tại Việt Nam đồng ý hủy hợp đồng. Cô Danh đang ở Mỹ mượn tiền để gởi đến cơ quan này, rồi số tiền đòi hỏi cứ tăng kên, từ 2000 dollar lên 4000 dollar, rồi 6000 dollar - rõ ràng, đây là cách giữ người siết tiền của đường dây buôn người hợp pháp này.

Vào tháng 02-2013, sau 13 tháng làm nô lệ tình dục, cô Hương trốn khỏi nhà thổ cùng với ba nạn nhân Việt khác. Cô Hương ráng liên lạc với tùy viên sứ quán Nguyễn Đông Triều tại tòa đại sứ Cộng sản Hà Nội ở Moscow xin cầu cứu giúp - Triều nhận tâm làm ngơ và nói với cô Hương rằng: "*Cơ quan nào đem cô đến đây thì báo cơ quan đó đem cô về!*" Hai ngày sau, cô Hương cùng ba người trốn đi bị bọn băng đảng bắt về lại nhà thổ và bị đánh đập tàn nhẫn. Sau đó, cô Hương mới khám phá ra má mì của nhà thổ này là bạn mần ăn, ăn thông với các tùy viên sứ quán của CS Hà Nội tại Moscow - nên cô Hương cùng ba người trốn đi đã bị bán rẻ bởi bọn cán bộ đảng viên làm ở sứ quán.

Khi cô Danh biết được tình trạng thảm khốc của người em gái mình, cô đã liên lạc được với hai tổ chức phi chính phủ tại Mỹ thay vì liên lạc với nhà cầm quyền Cộng sản Hà Nội cố tâm bán rẻ con người, đó là hội "*Boat people SOS*" và liên hội "*Coalition to Abolish Modern-Day Slavery in Asia*" chuyên hỗ trợ cho các hoạt động chống buôn người - nhờ vậy, cô Danh có cơ hội thông báo chi tiết nội tình cho Dân biểu Al Green và Bộ Ngoại giao Hoa

Kỳ. Thông qua nỗ lực vận động chung của hai hiệp hội trên cũng như của Dân biểu Green cùng báo chí, cô Hương cuối cùng cũng đã có thể về lại quê nhà với điều kiện rất ngặt nghèo là gia đình cô Hương bị buộc phải chấm dứt mọi truy tố hay tố cáo cơ quan "tuyển người" của đảng là tổ chức bán buôn người trá hình trước công pháp, cũng như phải chính thức xin lỗi má mì của nhà thổ này là Thúy An về việc kết án bà ta buôn bán tình dục trên thân phận những thiếu nữ nghèo. Không những vậy, cô Danh còn buộc phải viết một lá thư "cảm ơn" các tùy viên sứ quán CSHà Nội tại Moscow "giúp đỡ" cô Hương quay về.

Cuối cùng, cô Hương cũng đã được chở đến sứ quán của Cộng đảng tại Moscow - tại đây, cô được tùy viên sứ quán là Kiên giải thích về các điều kiện liệt kê trên và cô Hương bị buộc phải viết một lá thư khẳng định những gì cô báo cho gia đình về má mì Thúy An là hoàn toàn bịa đặt cũng như phải viết một lá thư "cảm ơn" nhân viên toàn đại sứ cùng má mì Thúy An đã giúp cô trở về quê nhà(!)

Đương nhiên là tòa đại sứ Cộng sản Hà Nội tại Moscow chẳng những không giúp mà còn làm ngơ, trợ giúp má mì Thúy An gia hại các nạn nhân. Cô Hương thoát được thảm cảnh hoàn toàn là do áp lực ngoại giao từ phía Hoa Kỳ cũng như nỗ lực từ thiện của hai tổ chức phi chính phủ kể trên và sự tận tâm hỗ trợ của giới báo chí truyền thông quốc tế. Cộng sản Hà Nội thiệt là dối trá và nhẫn tâm!

Buôn bán lao động khổ sai:

Cộng sản Hà Nội "xuất khẩu" hay bán con người ra nước ngoài lao động khổ sai nhằm giảm bớt đối kháng bất mãn trong lòng xã hội, một kế sách đã được thống chế Tito thực hiện ở Nam Tư trước đây. Tito là một tên Cộng sản tàn bạo ngồi ở ghế "tổng thống suốt đời" cho đến khi chết vào năm 1980.

Cộng sản Hà Nội đẩy mạnh xuất khẩu bán buôn con người cho các thị trường lao động khổ sai khắp nơi trên thế giới nhằm che giấu bất lực của nhà cầm quyền trong việc tạo công ăn việc làm ngay tại đất nước

và đồng thời, tạo ra một khoản thu nhập lớn đem về cho đảng.

Năm 2007, ngân sách của đảng đã thu về được hai tỷ Mỹ kim từ sự bán buôn xuất khẩu con người cho lao động khổ sai. VN hiện có khoảng 51.4 triệu người đang ở tuổi lao động và 70% dân số là dưới 30 tuổi. Bất chấp đẩy mạnh buôn bán con người tối đa, Cộng đảng vẫn phải lo đối phó sự bất mãn của gần 10 triệu người thất nghiệp, theo thống kê của Quỹ Tiền tệ Quốc tế.

Cộng sản Hà Nội cố bán ra thế giới khoảng 500 ngàn người cho thị trường lao động khổ sai vào năm 2005, và con số bán lao động khổ sai ra thị trường thế giới mỗi năm mỗi tăng. Vào năm 2008, Cộng sản Hà Nội đạt được thỏa hiệp với Qatar, nâng tổng số lao động khổ sai bán qua vùng Vịnh từ 10 ngàn lên đến 100 ngàn cho đến hết năm 2010, gấp mười lần con số của những năm trước.

Cấu trúc hệ thống buôn bán con người của Cộng sản Hà Nội:

Tất cả các công ty quốc doanh tuyển nhân công để bán ra nước ngoài cho thị trường lao động khổ sai đều là một bộ phận trong một hệ thống buôn bán con người rất chặt chẽ tinh vi của Cộng đảng - liên quan đến nhiều viên chức cao cấp trong đảng, hệ thống ngân hàng.

Các nạn nhân nghèo trước hết bị lừa khi ký các hợp đồng láo gọi là "hợp đồng nội" hay hợp đồng trong xứ, có nhiều hứa hẹn ba xạo về điều kiện việc làm tốt đẹp. Sau đó, các nạn nhân nghèo phải mượn nợ từ các ngân hàng quốc doanh cũng của đảng để trả các khoản phí giấy tờ, tiền vé máy bay, tiền đào tạo. Nếu không đủ kinh phí, bậc phụ huynh phải bán luôn điền sản nhỏ nhoi của mình để cho con cái có đủ kinh phí nộp đơn đi lao động khổ sai.

Sau khi đã nộp không biết bao nhiêu thứ phí không bồi hoàn cho đúng thủ tục của "hợp đồng nội," các nạn nhân trước ngày đi một hay hai hôm mới bắt đầu ký hợp đồng nội khác, hoàn toàn lật lọng với những gì trong "hợp đồng nội" ban đầu - nhưng các nạn nhân đã hết cách vì chi ra quá nhiều tiền, lún sâu trong nợ rồi nên đành phóng lao

thì phải theo lao: ký bừa đồng ý cho xong mà thôi.

Khi đến được nơi lao động khổ sai ở xứ người, các nạn nhân lúc bấy giờ bị lấy hết giấy tờ, buộc phải ký hợp đồng thứ nhì gọi là "hợp đồng ngoại" mà không có nạn nhân nào có thể từ chối cũng như hiểu là mình đang ký thỏa thuận điều gì trong bản hợp đồng ngoại này. Từ đó, cuộc đời của các nạn nhân lao vào tăm tối - làm việc lao lực khổ sai hơn 10 tiếng mỗi ngày trong điều kiện độc hại, với lương bổng vô cùng thấp và không có sự chăm sóc y tế. Có nhiều nạn nhân không được trả lương trong khi vẫn phải trả nợ cho công ty môi giới tuyển người tại Việt Nam khi mượn nợ làm thủ tục. Cuối cùng, các nạn nhân đi đến chỗ suy yếu bệnh tật, không thể có tiền để quay về xứ sở, cũng như trả nợ - và nhà cửa của gia đình thì bị siết. Cảnh bản cùng thế thảm không thể tả.

Các tòa đại sứ của Cộng sản thì tro như đá, không giúp đỡ gì cho các nạn nhân. Cộng sản Hà Nội cũng vờ vịt ban hành đạo luật chống buôn người, xử án một vài vụ hời hợt cho lấy lệ để lừa qua mặt sự giám sát của Liên Hiệp quốc hay Hoa Kỳ hoặc qua mặt các quốc gia trợ giúp chống buôn người, cho thấy rằng đảng ta cũng có quan tâm. Tất cả sự lão lừa đó chỉ nhằm che đậy chính sách buôn bán con người của đảng đang ngày được đẩy mạnh, đem đến một nguồn lợi nhuận khổng lồ cho các đảng viên, từ công khai lẫn hồi lộ lén lút.

Ngoài ra, có ai biết rằng tại Việt Nam hiện nay, tố cáo tham nhũng là phạm pháp hay không?

Michel Bengé từng làm việc tại Việt Nam hơn 11 năm như là một quan sát viên.

Nguyễn Trọng Dân dịch
danlambaovn.blogspot.com

Source:

1. http://www.americanthinker.com/articles/2013/05/communist_vietnam_human_trafficker_extraordinaire.html
2. <http://docs.house.gov/meetings/FA/FA16/20130411/100637/HHRG-113-FA16-Wstate-DanhH-20130411.pdf>

HỘ KHẨU

Một thứ khô hài, vô lý và và ngu ngốc

.....**Ku Búa 06-06-2015**.....

Giới thiệu

Bài viết này được thực hiện với mục đích cho người Việt Nam thấy được sự vô lý, ngu ngốc và độc hại của chính sách hộ khẩu. Đây không phải là bài viết đầu tiên viết về Hộ khẩu. Nhưng theo nhận xét của tôi, cách viết văn của người Việt quá rườm rà, dài dòng, lòng vòng, không đi thẳng vấn đề và khó hiểu. Bài viết này sẽ không đi lòng vòng mà sẽ vô thẳng vấn đề.

Nếu phải chọn một biểu tượng của sự đỉnh cao trí tuệ của các nước chủ nghĩa xã hội thì tôi xin chọn sổ Hộ khẩu. Không có một thứ nào ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân Việt Nam, nhất là những người sống xa quê, thường xuyên bằng sổ Hộ khẩu.

Tôi biết vài bạn học trường Cảnh sát Nhân dân. Tôi hỏi các bạn ấy và vài người làm công an sổ Hộ khẩu là gì. Kết quả là không một ai có thể giải thích hay có câu trả lời ngắn gọn. Những người được nhà nước giao trách nhiệm quản lý Hộ khẩu còn không biết nó là gì nữa.

Không ai hiểu tại sao nó lại tồn tại, cũng không ai giải thích một cách logic nó tồn tại để làm gì. Nhưng nó vẫn tồn tại. Nó tồn tại để hành hạ người dân một cách vô lý và để làm công cụ kiểm ăn cho mấy anh chị công an một cách phi lý. Mọi người không cần và không nên tin những gì tôi viết một cách tuyệt đối, các bạn có thể hỏi cha mẹ các bạn để biết thêm sự thật.

Hộ khẩu là gì?

Hộ khẩu là một chính sách quản lý người dân theo địa phương được chính quyền trung ương phân chia.

Ở Việt Nam, mỗi tỉnh và thành phố thuộc trung ương là một địa phương quản lý riêng.

Mỗi tỉnh và thành phố trung ương có bộ hành chính riêng biệt để quản lý.

Mỗi tỉnh và thành phố trung ương cấp và quản lý hộ khẩu riêng.

Nói cho dễ hiểu. Việt Nam là một đất nước có 58 tỉnh và 5 thành

phố thuộc trung ương. (5 thành phố đó là: Hồ Chí Minh/Sài Gòn, Cần Thơ, Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng) Mỗi đơn vị là như một đất nước nhỏ với bộ hành chính riêng và trong trường hợp này, Hộ khẩu riêng.

Hộ khẩu là một cái giấy (cuốn sổ) chứng minh người dân là người thường trú ở địa phương thuộc đơn vị hành chính đó.

Hộ khẩu được quản lý bởi công an địa phương (phường, thị xã, thành phố, tỉnh).

Nếu sổ hộ chiếu là vật chứng chứng minh 1 người dân là công dân Việt Nam, thì sổ Hộ khẩu cũng như là một vật chứng chứng minh 1 người dân ở địa phương có “địa phương tịch” ở địa phương đó.

Nếu đi đâu, chuyển nơi cư trú hoặc tạm trú cũng phải tới đồn công an để khai báo.

Hiện tại, nếu muốn có sổ Hộ khẩu thì phải có nhà, không có thì xin nhập vô nhà nào đó.

Muốn có giấy Chứng minh Nhân dân thì phải có Hộ khẩu, không có Hộ khẩu thì coi như không phải là một công dân Việt Nam theo pháp lý, nghĩa là một người vô quốc tịch.

Mỗi nhà có 1 sổ Hộ khẩu, người chủ nhà là người chủ Hộ khẩu. Ai muốn nhập hay tách cũng phải có chữ ký của chủ hộ.

Bao nhiêu nước trên thế giới quản lý người dân bằng Hộ khẩu?

Hiện tại trên thế giới chỉ có 3 nước áp dụng chính sách Hộ khẩu. 3 nước này cũng là 3 cường quốc về kinh tế và văn minh của nhân loại. 3 nước đó là: đại cường quốc Trung Quốc, tiểu cường quốc Việt Nam và siêu cường quốc Bắc Hàn.

Hộ khẩu bắt đầu từ đâu?

Dựa theo các chứng cứ lịch sử, Hộ khẩu bắt đầu từ triều đình nhà Hạ bên Trung Quốc (2100–1600 trước Công nguyên).

Khi đảng Cộng sản Trung Quốc chiến thắng cuộc nội chiến Trung Quốc và thành lập chính phủ, chính sách Hộ khẩu đã được tái sinh để quản lý nhân dân.

Năm 1954 khi đảng Cộng sản Việt Nam giành chiến thắng Điện Biên Phủ và thành lập chính phủ ở miền Bắc sau Hiệp định Geneva, họ đã áp dụng chính Hộ khẩu trong việc cải cách ruộng đất và thực hiện kinh tế định hướng xã hội chủ nghĩa.

Sau 30-4-1975, đảng CS “giải phóng” miền Nam, chính sách Hộ khẩu được áp dụng trên toàn quốc.

Vì sao Việt Nam lại dùng Hộ khẩu?

Việt Nam là một nước xã hội chủ nghĩa với nền kinh tế chủ nghĩa xã hội.

Hộ khẩu dùng để phân chia lương thực trong thời bao cấp toàn quốc (1975-1986). Mỗi nhà được chia lương thực dựa theo chi tiết trong sổ Hộ khẩu. Ví dụ: mỗi người được 100g gạo, nhà kia có 5 người, nhà đó được cấp/mua bằng tem phiếu 500g gạo. Tôi dùng gạo cho nó sang chứ thời đó dân Việt Nam ăn bo bo, khoai mì và bắp khô là chính.

Đảng muốn hạn chế số người từ vùng nông thôn di dân ra thành thị nên đã áp dụng Hộ khẩu để hạn chế sự đi lại và cũng để dễ kiểm soát hơn.

Các thành viên của ban Tuyên giáo đảng Cộng sản (dư luận viên) luôn cho rằng sổ Hộ khẩu là điều cần thiết để quản lý tội phạm. Đây là một điều phi lý. Trên thế giới chỉ có 3 nước áp dụng Hộ khẩu, còn những nước còn lại thì loạn hết?

Hộ khẩu được áp dụng để quản lý người dân theo cơ chế của một chế độ độc tài toàn trị.

Nó khóa chân người dân vào mỗi địa phương, cho phép công an theo dõi và quản lý từng bước một.

Hiện tại, chính sách Hộ khẩu là một công cụ kiểm ăn chính của công an, nhất là ở các thành phố lớn, nơi thu hút lao động ngoại tỉnh tới làm việc. Cứ mỗi lần tới làm giấy tạm trú, KT3 là tốn vài chục vài trăm. Lấy vài chục vài trăm nhân lên cho vài ngàn trường hợp thì doanh thu của công an từ việc chạy chọt giấy tờ này là bao nhiêu?

Vì sao Hộ khẩu là một chính sách vô lý?

Đã là người Việt Nam, có quốc

tịch Việt Nam thì tại sao phải phân chia ra từng địa phương làm gì?

Đã là công dân Việt Nam, đi đâu làm gì là quyền tự do cơ bản của mỗi người. Tại sao phải khai báo với công an?

Mỗi lần chuyển địa phương sinh sống, thay đổi hộ khẩu là một hành trình vô cùng gian khổ. Mấy anh chị công an hành tới hành lui, phải phong bì vài trăm và triệu mới xong chuyện. Còn nếu chuyển vô 1 trong 5 thành phố trung ương thì cả chục triệu trở lên.

Tất cả các chế độ phúc lợi xã hội được quản lý phân chia theo từng địa phương. Ai ở đâu thì làm việc với địa phương đó. Một người Lạng Sơn chỉ được hưởng phúc lợi công ở Lạng Sơn, còn nếu chuyển qua địa phương khác thì không được gì, vì địa phương đó không chịu trách nhiệm.

Chính sách hộ khẩu tác động thế nào tới quyền con người và quyền công dân của bạn?

Hạn chế quyền đi lại tự do.

Vi phạm quyền không bị phân biệt đối xử.

Vi phạm quyền an cư.

Vi phạm quyền được hưởng an sinh xã hội.

Tác động của chính sách hộ khẩu đối với nền kinh tế:

Làm phát sinh các thủ tục, giấy tờ không cần thiết.

Làm tổn tiền của, thời gian của người dân và doanh nghiệp.

Để phát sinh tiêu cực, hối lộ.

Làm giảm lòng tin của người dân vào chính quyền.

Người dân dễ bị nhà nước sách nhiễu.

Sổ Hộ khẩu cần thiết khi làm việc gì?

Người dân Việt Nam muốn làm bất cứ một điều gì liên quan tới thủ tục hành chính cũng cần cái Hộ khẩu (hoặc tạm trú dài hạn KT3). Sau đây chỉ là vài ví dụ:

Cho con đi học trường công.

Xin việc ở các cơ quan nhà nước địa phương.

Làm giấy Chứng minh ND.

Làm Hộ chiếu.

Đăng ký kết hôn.

Làm giấy khai sinh cho con.

Đăng ký mua xe. Campuchia

nghèo xác xơ mà người dân mua xe bất cứ nơi đâu cũng đăng ký xe chính chủ. Không lẽ Việt Nam thua kém cả Campuchia?

Đăng ký tham gia đầu tư cổ phiếu.

Mua bảo hiểm y tế công (và vài bảo hiểm tư nhân).

Mua nhà. Tôi mua nhà ở đâu thì liên quan gì tới sổ Hộ khẩu?

Vay tiền ngân hàng.

Làm sổ đỏ (giấy chứng nhận quyền sử dụng đất).

Thi bằng lái xe. Tôi chưa biết nước nào cần sổ Hộ khẩu cả.

“Xin” giấy phép kinh doanh.

Tham gia các giải thể thao (Taekwondo, Vovinam, Karate, v.v.)

21 câu chuyện khôi hài và bi ai của người dân Việt Nam về Hộ khẩu

Sống trong một đất nước có những chính sách phi lý, điển hình là chính sách Hộ khẩu, người dân Việt Nam đã quá quen với sự phi lý này mà không thấy được sự phi lý của nó. Sổ Hộ khẩu đã làm khổ mỗi con người Việt Nam trực tiếp và gián tiếp hàng ngày. Những chuyện sau đây là hoàn toàn có thật, mời các bạn đọc và mong các bạn nhìn thấy sự phi lý của sổ Hộ khẩu.

1- Một cặp vợ chồng ngoài tỉnh đã vào Sài Gòn ăn học và có công ăn việc làm ổn định. Giờ có đủ khả năng mua nhà trả góp. Khổ nỗi là khi tới ngân hàng thì họ đòi KT3 (hoặc Hộ khẩu TP Hồ Chí Minh). Từ nhỏ tới lớn họ chưa bao giờ biết về mấy quy định này. Thế là họ hỏi bạn bè, cuối cùng tốn 3.5 triệu cho 1 anh công an để anh ta làm giấy KT3 giả. 3.5 triệu là gần bằng một tháng lương công nhân, để đổi lấy một cái giấy mà họ không hiểu tại sao họ phải cần.

2- Một cặp vợ chồng công nhân vào Sài Gòn làm công. Có con, muốn con học trường công (vì tiền đâu mà học trường tư?). Không có cách nào khác, họ đánh tới đồn công an khu vực để chạy sổ KT3, tốn 4 triệu.

3- Một cô sinh viên tốt nghiệp trường sư phạm ở Sài Gòn. Được sở phân đi dạy ở trường cao đẳng trong thành phố. Sau 3 tháng dạy, hiệu

trưởng đòi cô ta trình hộ khẩu thành phố Hồ Chí Minh, nếu không có sẽ đuổi ra khỏi biên chế. Cô ta ráng chạy chọt, có Hộ khẩu ra giá 25 triệu. Nhưng tiếc là chạy không kịp nên cuối cùng bị đuổi việc vì không có Hộ khẩu Thành phố Hồ Chí Minh. Có cái nước nào như nước này không?

4- Một cặp vợ chồng cùng tốt nghiệp trường sư phạm ở Sài Gòn. Về quê đi dạy cũng phải tốn tiền chạy cả trăm triệu. Cuối cùng quyết định chạy Hộ khẩu Thành phố Hồ Chí Minh tốn 50 triệu để đủ giấy tờ đi dạy ở một trường Sài Gòn.

5- Một bạn trẻ tham gia môn Taekwondo (và các môn khác như Vovinam, Karate) ở tỉnh ABC, ban tổ chức không cho phép với lý do “không có hộ khẩu ABC”. Thể thao Thái Lan đang phấn đấu để vượt lên cùng châu lục và tham vọng chinh phục thế giới. Trong khi đó, các nhà tổ chức thể thao ở Việt Nam còn hỏi “con có hộ khẩu không?” Chưa thấy cái nước nào làm thế nào mà ngu dân như nước này. Tới bây giờ còn làm thể thao theo sổ Hộ khẩu, hỏi sao thể thao nước này vẫn đậm chân tại chỗ. Nếu các bạn chưa biết, các giải thể thao phong trào và thành tích ở nước ngoài hầu hết là mở rộng, ai cũng có thể tham gia, chẳng ai hỏi Hộ khẩu anh là gì.

6- Một bạn bất đồng chính kiến (đang gọi là phản động) đi thăm một người bạn ở tỉnh khác. Nửa đêm công an gõ cửa để “kiểm tra giấy tờ tạm trú tạm vắng”. Mấy trường hợp này thì những bạn nào hoạt động xã hội dân sự, chính trị ở VN đã bị quá nhiều lần. Công an không cần giấy phép của tòa án, muốn tới kiểm tra tạm trú tạm vắng là tới.

7- Một chủ đầu tư nhà nghỉ nói với ông bạn khi biết ông này muốn đầu tư mở nhà nghỉ: “Vậy để tui đưa ông số điện thoại của thằng công an này. Anh mở nhà nghỉ mà không lót tiền cho tui nó, nó không duyệt giấy phép đâu. Hàng tháng mà không cả phê cả pháo thì nó hứng lên là nửa đêm gõ cửa đòi kiểm tra tạm trú tạm vắng của khách là khách chạy đi hết.”

8- Một anh thanh niên đi phượt,

ngủ qua đêm ở một nhà nghỉ ở quốc lộ 1A ở tỉnh Đồng Nai. Bất chợt có tiếng gọi cửa: “Chị ơi cho kiểm tra tạm trú tạm vắng”. Ông chồng liền nói với bà vợ: “Em lấy 300k đưa cho nó đi, phiền quá”.

9- Một chú Việt kiều Mỹ đã về hưu, nay về Việt Nam để dưỡng già. Ông muốn mua căn nhà. Cái anh môi giới nói ông cần hộ khẩu. Mà không có nhà thì phải nhập. Ông đi tới luật sư trình bày vấn đề. Ngày hôm sau anh luật sư gọi điện nói: “Tụi công an muốn 20 triệu tiền cà phê, em thương lượng lắm rồi đó anh.” Về hưu mà còn bị hành đây.

10- Một anh thanh niên quê ở tỉnh vô Sài Gòn lập nghiệp. Vì không có hộ khẩu Sài Gòn nên phải nhờ người khác đứng tên chiếc xe. Biết là phiền nhưng biết sao bây giờ. Quê thì xa, không có thời gian về. Không lẽ mua xe rồi xách xe về quê đăng ký?

11- Chị họ tôi sau khi đám cưới, đăng ký kết hôn thì 2 bên gia đình mua cho một căn nhà ở cùng thành phố, chỉ khác phường. Vậy mà khi tới công an cắt Hộ khẩu cũ và làm Hộ khẩu mới cũng tốn 3 triệu. Nhắc lại: cùng thành phố chỉ khác phường.

12- Thời hậu 1975, có vô số người di dân từ miền trung vô nam không mang theo gì cả. Nghĩa là họ không có giấy tờ để chứng minh họ là ai. Không có Hộ khẩu đồng nghĩa với họ không phải là công dân Việt Nam. Tôi không biết có bao nhiêu người như vậy nhưng theo tôi thì quá nhiều, nhất là những lao động ở những xóm nghèo ở Sài Gòn.

13- Một cặp vợ chồng bức xúc vì không làm giấy khai sinh cho con được với lý do: “Cô vợ chưa nhập Hộ khẩu vào nhà chồng.”

14- Một gia đình kia có mảnh đất trống sát bên nhà mình. Đám cưới con cái họ xây thêm 1 căn nhà nữa kế bên cho vợ chồng ở. Công an kêu phải làm sổ Hộ khẩu vì địa chỉ nhà mới riêng biệt với nhà cũ. Vòng vo hơn 1 tháng, cuối cùng tốn 5 triệu tiền cà phê mới có sổ Hộ khẩu cho nhà mới. Lúc đó mới được gắn điện và nước.

15- Một bà mẹ tới một trường công ở Hà Nội đăng ký cho con đi học, ông hiệu trưởng nói vì không

có Hộ khẩu khu vực nên cứ đưa 4 triệu là ông cho qua. (4 triệu là một tháng lương của một lao động phổ thông, bạn tưởng tượng đi làm 1 tháng trời để lót tiền cho con được đi học, cảm giác đó sẽ ra sao).

16- Chuyện của (nghệ sĩ) Thành Lộc. Thời bao cấp anh ta ở chung nhà với chủ hộ. Chủ hộ đi xuất cảnh đoàn tụ gia đình. Chính quyền địa phương nói chủ hộ đi đồng nghĩa với tất cả tài sản đều giao cho chính quyền giải quyết, căn nhà cũng vậy. Anh ta và người thân vẫn ở đó nhưng ở thuê trên chính căn nhà của mình.

17- Trong những năm 2000, giới sinh viên còn có “tệ nạn” lấy nhau vì cái hộ khẩu, vì có nhiều công ty khi tuyển nhân viên họ lại yêu cầu có có hộ khẩu tại Sài Gòn. Lý do thì nhiều nhưng nhất là vì: làm bán hàng nên cầm tiền của công ty, nếu ở tỉnh thì khó xác minh và mất thời gian. Những trường hợp ôm tiền công ty rồi bỏ trốn cũng rất khó khăn để thu hồi. Công ty mình làm hồi 2005 có 1 bạn giao hàng do thiếu nợ bên ngoài nên ôm 1 cục gần 100 triệu bùng mất, công ty không cách nào lấy lại được dù đã báo công an.

18- Một anh du học sinh sau 4 năm học trở về nước và chuẩn bị hồ sơ tìm việc làm. Lúc đó gia đình mới nói là công an đã cắt Hộ khẩu vì đã anh ta đã đi hơn 2 năm. Muốn nhập lại thì phải chứng minh anh ta là con của chủ hộ. Phiền quá nên tới công an đưa anh công an 2 triệu để giải quyết êm đẹp. Chính sách thu hút nhân tài về nước của Việt Nam đây.

19- Một anh chủ đầu tư nhà trọ loại cao cấp than phiền: “Tao ghét nhận khách nước ngoài lắm. Mỗi lần tụi công an biết có người nước ngoài tới thuê là tụi nó tới vòi tiền với lý do người nước ngoài không được ở lâu, phải khai tạm trú tạm vắng mỗi ngày. Tao không quan tâm, vì chi phí đó tụi nước ngoài trả gián tiếp qua tiền trọ, nhưng tao ghét tụi công an hay tới chỗ trọ đòi tiền cà phê. Nhiều lúc tụi nó đi nhậu kêu tao ra nhậu chung, biết chuyện nên mỗi tháng tao tới nộp 2-3 triệu để tụi nó khỏi làm phiền tao nữa.

Kinh doanh ở xứ này là phải chơi theo luật rừng nào cộp nấy mầy ơi.”

20- Một cặp cha mẹ vì quá bất mãn với chất lượng giáo dục ở trường công trong khu vực, và cũng không đủ tiền để cho con học trường tư nên tìm cách cho con nhập Hộ khẩu vào nhà người thân ở khu vực có trường tốt hơn. Tốn 20 triệu. Cha mẹ đã đi làm đóng thuế, muốn gửi con mình đi đâu thì đó là quyền của họ. Nhà trường cũng có quyền chấp nhận hay không. Chuyện học hành của người Việt Nam tới giờ này vẫn còn phụ thuộc vào sổ Hộ khẩu thì làm sao khá nổi?

21- Một người bạn học cùng lớp cấp 3 với tôi, vì bố mẹ anh ta bán nhà đi ở trọ, cho nên không có hộ khẩu. Thế là học xong cấp 3 anh ta không thể thi vào trường đại học nào được, vì trong hồ sơ dự thi bắt buộc phải có giấy Chứng minh Nhân dân, mà muốn có giấy CMND thì phải có hộ khẩu. Thế là anh ta buộc phải đi làm thuê suốt 3 năm, mặc dù học cũng thuộc diện khá. Trong suốt 3 năm đi làm thuê, gia đình anh ta phải chạy vay khắp nơi để xin cho anh ta được nhập khẩu vào một nơi nào đó, nhưng do gia đình không có người thân thích, cho nên phải 3 năm anh ta mới nhờ được người cho ké vào sổ hộ khẩu. Cũng may sau đó anh ta thi đỗ đại học, và bây giờ trở thành giáo viên.

Và đó là những điều bạn cần biết về sổ Hộ khẩu. Hy vọng càng ngày càng nhiều người sẽ nhận ra sự vô lý, ngu ngốc và khôi hài của nó. Chỉ khi người dân Việt Nam bước chân ra khỏi Việt Nam, họ mới biết được đất nước Việt Nam vô lý đến mức nào, điển hình là sổ Hộ khẩu.

Biên soạn & Bổ Sung: Ku DXD.

ĐÃ ĐẾN LÚC KHAI TỬ HỘ KHẨU

Lao Động 20/08/2016

Hộ khẩu được sinh ra từ năm 1950 để phục vụ việc quản trị xã hội theo mô hình tập trung, phù hợp trong một giai đoạn nhất định. Nhưng khi hết nhiệm vụ, nó vẫn được giữ lại và trở thành gánh nặng cho xã hội, cho người dân. Cả thế giới không cần hộ khẩu người ta

vẫn quản lý được, còn Việt Nam, Trung Quốc và một vài nước thuộc Liên Xô cũ lại quản lý công dân bằng hộ khẩu.

Dù giải thích cách nào cũng không thể biện minh cho sự bất hợp lý so với thực tế hiện nay. Theo số liệu của hội thảo công bố về người không có hộ khẩu thường trú, TPHCM có 2,9 triệu người, Bình Dương 1,4 triệu người, Hà Nội 1,3 triệu người và Đà Nẵng 120.000 người. Nhu cầu di chuyển, thay đổi của con người trong thời đại ngày nay hoàn toàn khác, không cần quản lý bằng hộ khẩu.

Thế giới hội nhập, công dân của một đất nước có thể là công dân toàn cầu, vậy mà vẫn khư khư cái hộ khẩu như cái tròng trên cổ người dân. Mỗi cái hộ khẩu không cải cách được, làm sao đòi cải cách hành chính, làm sao nói đến công bằng, văn minh.

Không thể cải cách hành chính hiệu quả khi trong đa số thủ tục đều kèm theo hộ khẩu. Cơ quan công quyền cũng mệt mỏi và người dân cũng khổ sở. Loại bỏ hộ khẩu là loại được rất nhiều ràng buộc đi kèm theo, vô số thủ tục liên quan đến sinh hoạt, đời sống của công dân không còn bị phiền toái vì hộ khẩu.

Như nhận định trên được đưa ra tại hội thảo, còn hộ khẩu là còn bất công. Những người ở tỉnh này sang tỉnh khác sinh sống, vì không có hộ khẩu thường trú nên bị phân biệt đối xử, con cái học hành, cơ hội việc làm đều không công bằng với cư dân có hộ khẩu. Tại sao vậy? Cùng là công dân Việt Nam, sinh sống trên lãnh thổ VN, nhưng lại bị hạn chế quyền lợi chỉ vì cái hộ khẩu.

Văn minh sao được khi áp dụng cách quản lý công dân quá lạc hậu. Bỏ hộ khẩu, học cách quản lý như các nước thì Việt Nam mới có nền văn minh hành chính. Đừng nghĩ ra cái gì mới, cứ học người ta mà làm. Mỗi năm chúng ta cử rất nhiều đoàn đi học tập các nước tiên tiến, cố gắng học chuyện này cho nó tử tế.

Hộ khẩu giống như cái sổ lương thực, nó là những sản phẩm có hữu của thời bao cấp, dẹp đi là vừa.

Làm sạch giáo dục văn học thời hậu Cộng sản

Tôn Phi 23-08-2016

Văn học, được coi là tiền đề của mọi sự phát triển ở mọi quốc gia. Kinh nghiệm cho thấy: ở những nước nào có nền văn học tự do thì những nước đó, kinh tế và kiến trúc cũng sẽ phát triển, song song với việc bảo vệ môi trường. Nền văn học nước nhà suốt hơn 70 năm qua là một nền văn học kiệt quệ. Trong thời đại mới, làm sao để vực dậy nền văn học đó?

Thay mới từ sách giáo khoa.

Nếu đặt giả thuyết rằng nên làm điều gì ngay sau khi chủ nghĩa cộng sản sụp đổ tại Việt Nam, tôi nghĩ đó là dốc sức phục hồi lại ngôn ngữ cho dân tộc, bắt đầu từ giáo dục phổ thông. Từ lớp 1 cho đến lớp 12 ở nước ta hiện tại, chương trình Văn-Sử-Triết trong tay những người cộng sản không dùng để đào tạo một con người theo hướng khai phóng và nhân bản, mà dùng cho việc tuyên truyền cho đảng phái. Việc tuyên truyền lộ liễu như thế có khá nhiều tác hại: làm du nhập những từ tiếng Hán không cần thiết, hủy hoại tư duy của học sinh bằng lối văn nịnh bợ vô thưởng vô phạt, hủy hoại tính trong sáng của tiếng Việt...

Việc đảng Cộng sản bị dân tộc nguyên rủa là điều đang diễn ra trên thực tế. Sau khi chế độ độc đảng sụp đổ, họ cũng vẫn sẽ bị nguyên rủa, cực điểm trong vòng ước tính là 6 tháng đến 9 tháng. Sau đó, không thể cứ dồn toàn lực tinh hoa để chửi bới đảng viên cộng sản, những người bây giờ đang tạm coi là trí thức cấp tiến cần nghĩ ra một chương trình hành động để cứu rỗi ngôn ngữ của dân tộc. Chắc chắn sẽ xảy ra một điều đầu tiên là thu hồi toàn bộ sách giáo khoa các văn-sử-địa để viết lại. Lúc đó, cần có một ủy ban cứu nguy giáo dục đứng ra để chọn lựa những tác phẩm có giá trị, giàu tính nhân sinh-nhân bản để thay thế những tác phẩm tuyên truyền.

Cho đến xóa sổ các giáo trình đại học.

Trước khi là sinh viên một

trường đào tạo ngành văn khoa khá nổi tiếng ở nước ta hiện tại, trước đó tôi đã có thời gian học rất ngắn tại một số trường nữa. Cuối cùng, tôi nghĩ là nên vào trường văn-viết văn thì may có thể thay đổi được điều gì đó. Nhưng mọi thứ đối với tôi gần như tuyệt vọng khi vào học một khoa văn ở trường đại học đào tạo văn khoa nổi tiếng nhất nước. Tôi cứ nghĩ là chỉ có mấy môn chính trị bắt buộc là phải giả vờ công nhận Marx-Lenin và các lãnh tụ cộng sản trong bài thi cuối kỳ. Không ngờ, mọi môn học, dù là chuyên ngành, đều chứa chấp chủ nghĩa Marx-Lenin. Mọi cuốn giáo trình đều phải chêm vào mấy câu “nâng bi” cho chủ nghĩa Marx, cho Bác và cho Đảng thì mới được in.

Xin lấy một ví dụ: cuốn Dẫn luận ngôn ngữ học xuất bản năm 2008 của nhóm tác giả Nguyễn Thiện Giáp, Đoàn Thiện Thuật và Nguyễn Minh Thuyết. Trong trang 11, nhóm tác giả trích dẫn một ý của Mác và Ăng-ghe-n. Ta chưa cần xét nội dung cuốn sách cũng như nội dung trích dẫn Mác và Ăng-ghe-n là đúng hay sai, nhưng nếu chứng minh được Mác là tên đồ tể như các nền dân chủ đi lên từ độc tài cộng sản vẫn thường làm, thì số phận gì sẽ xảy ra đối với cuốn sách đó? Trong nỗ lực xóa bỏ tàn dư chủ nghĩa cộng sản, phải xóa tất cả những gì mang tính tuyên truyền. Vậy là, cuốn sách Dẫn luận ngôn ngữ học kia phải bị thu hồi, và các tác giả kia cũng đừng mong viết sách giáo trình mà không bị lên án. Trường hợp kinh tởm nhất với tôi, đó là cuốn Giáo trình Mỹ học đại cương của “nhà giáo ưu tú, tiến sĩ khoa học” Đỗ Văn Khang, khi ông này đem cảnh Hồ Chí Minh câu cá để ví dụ cho cái trác tuyệt, hay công nhận một thứ mà tổ tiên của nó không công nhận: nền Mỹ học Marx-Lenin (Marx-Lenin mù tịt về mỹ học). Hàng trăm cuốn giáo trình có cùng một tội như vậy, trong ngày đó chúng ta phải xóa sổ hết những cuốn sách như vậy.

Xong rồi, những môn khác như Logic học đại cương vốn không có tội tình gì cũng trích dẫn lời của ban tuyên giáo rằng Mỹ đánh Iraq là để chiếm dầu chứ không phải vì chống khủng bố, cùng vô số lần thêm danh Marx-Lenin vào để minh họa cho các khẳng định. Trong thời đại mới, xin nhấn mạnh rằng những người có trách nhiệm cần phải xóa sổ những cuốn sách như thế ra khỏi giảng đường Việt Nam. Còn rất nhiều, rất nhiều sách giáo trình như vậy sẽ cần phải viết lại.

“Thanh lý môn hộ” ngành văn khoa.

Việc tiếp theo, có nên sa thải những tác giả sách giáo khoa trước kia tuyên truyền cho chủ nghĩa cộng sản không? Nếu giữ họ lại và cho làm y như trước kia thì rất nguy hiểm, vì trong họ còn tàn dư tư duy cộng sản và hoặc vô tình hoặc cố ý sẽ làm cho các tài năng sư phạm văn học trung lập không góc đầu lên được. Trong một môn học phân chia các thời kỳ, thì sẽ có sinh viên phê phán nặng nề thời kỳ văn học cộng sản. Những thầy cô trước đây là cộng sản, chắc chắn sẽ trù dập sinh viên đó. Vậy, có nên làm mạnh tay với những đảng viên cộng sản này bằng cách sa thải họ ra khỏi trường đại học hay không?

Nêu cách chức họ đi thì sẽ phát sinh thù hận dân tộc.

Do đó, tôi đề xuất một giải pháp là Bộ giáo dục trong chế độ mới không dốc tiền nuôi một ban chuyên đi viết sách nữa. Thay vào đó, chúng ta sẽ dùng giải pháp là mở cuộc thi viết sách. Sách được dùng trong nhà trường phải được qua bỏ phiếu trong quốc hội. Về nhân sự giảng dạy các trường, phải là bầu cử và bỏ phiếu định kỳ để quyết định một giáo sư nào được ở lại, một giáo sư nào phải ra đi.

Văn-sử-triết là ba bộ môn bất phân. Sau khi chế độ cộng sản bị giải tán, nhân lực tuyên truyền của họ nằm vùng trong khoa văn-sử-triết của các trường đại học cũng sẽ bị “thanh trừng”. Đây là một định luật xã hội. Theo định luật, xã hội nào còn tàn dư tư duy cộng sản thì tiến trình hoàn thành thể chế dân trị của xã hội đó càng bị trì hoãn. Kinh

NGHIỆM cho thấy, khi giải tán từ một chế độ độc tài này sang một chế độ dân chủ, thì phải có và nên có một chế độ chuyển tiếp mà tôi tạm là chế độ độc tài-dân chủ.

Chế độ đó sẽ phải làm rất nhiều để thanh lọc nền đào tạo văn khoa. Biện pháp thứ nhất cần làm, tôi thiết nghĩ là loại bỏ tất cả những cuốn sách soạn bởi các tác giả từng là đảng viên cộng sản hoặc các tác giả từng góp phần viết những cuốn sách ca ngợi chế độ cộng sản bất nhân tàn bạo. Những tác giả như thế không xứng đáng để đứng tên trong những cuốn sách trong chế độ mới.

Thực tế thì tác giả của những cuốn giáo trình như Dẫn luận ngôn ngữ học hay Mỹ học trên đây đã cố tình đem vào trích dẫn Mác-Ăngghen, nếu chẳng phải là để ghi điểm trong lòng ban tuyên giáo và trong khối đảng ủy giáo dục đó sao? Một hành động ngày hôm qua được cho là khôn, thì ngày hôm sau đã là rồ dại. Hôm qua họ ăn uống và hưởng lợi trên sự độc quyền giáo dục, thì hôm nay họ phải chịu đào thải khỏi bánh xe tiến hóa của dân tộc. Số phận của các tác giả như thế, hẳn sẽ không do pháp luật hay lòng nhân từ nào định đoạt. Họ phải được ra xét xử trên tinh thần phổ thông đầu phiếu. Mà, nếu trên tinh thần phổ thông đầu phiếu, lực lượng dân chủ chiếm đa số hẳn sẽ có số phiếu áp đảo để đẩy các tác giả thân cộng ra khỏi nhà trường và giảng đường.

Một điều nữa nhất định phải làm, theo tôi nghĩ, đó là sa thải tất cả hiệu trưởng các trường đào tạo văn-sử-triết và thay mới hoàn toàn bằng những giảng viên có tư tưởng cải cách. Đây là một điều rất cần kíp, và cần thực hiện mạnh tay. Nếu không, tư duy cộng sản sẽ như con đĩa bám dai trên tâm hồn thanh niên Việt.

Giải tán Hội nhà văn Việt Nam.

Một công việc khác, cũng cần làm một cách rất cần kíp, đó là phải giải tán Hội nhà văn Việt Nam. Hội này do Hữu Thịnh - một kẻ đạo văn làm chủ tịch, suốt mấy chục năm. Đây thực chất là một anh công an, đi sang Hội nhà văn để làm cai văn

nghe. Tiếng kêu oán thán của các nhà văn thành viên hội này đã chất cao lên đến tận trời xanh. Hội nhà văn Việt Nam dưới thời Hữu Thịnh có mục đích duy nhất là tuyên truyền và kiểm duyệt, do đó đã đánh chết mọi tài năng văn chương của dân tộc. Không còn nghi ngờ gì nữa, Hội nhà văn Việt Nam phải được giải tán dưới chế độ mới. Sau đó hội sẽ mở lại, cũng dưới tinh thần phổ thông đầu phiếu, và không được ăn trên tiền thuế của người dân nữa. Chủ tịch Hữu Thịnh tất nhiên sẽ bị nguyên rủa như những người cộng sản đã và sẽ bị như vậy. Tuy vậy, việc gắp bỏ những con sâu như thế ra khỏi làng văn học vẫn là điều cần thiết. Để xã hội trở về trạng thái ổn định, những nhà văn ca ngợi chủ nghĩa cộng sản phải bị loại bỏ khỏi sân chơi.

Khi đã loại bỏ những con sâu như vậy rồi, những nhà văn chân chính còn lại đối diện với “đồng đồ nát” của nền văn chương “cách mệnh xã hội chủ nghĩa”. Ngôn ngữ dân tộc đã bị làm cho bại hoại suốt 70 năm qua.

Gunter Grass, văn hào Đức-Nobel văn chương 1999 là người được mệnh danh là nhà văn vĩ đại nhất của nước Đức trong thế kỷ XX. Ông vĩ đại không chỉ bởi những tiểu thuyết như Cái trống thiếc, người dân Đức tôn vinh ông vì công sức phục hồi ngôn ngữ cho nhân dân Đức. Sau thời đại của đảng độc tài Đức Quốc, ngôn ngữ của dân Đức bị hủy hoại. Cũng vậy, ở Việt Nam, sau thời đại của đảng độc tài Cộng sản, cần có một một Gunter Grass phục hồi lại lương tri và tính trong sáng cho ngôn ngữ dân tộc An Nam.

Có lẽ, dân tộc Việt Nam lúc đó cần nhiều nhà văn giỏi lắm thay.

Việt Nam Thời Báo

**TOÀN DÂN QUYẾT
KHỞI KIẾN
FORMOSA.
NHÀ CẦM QUYỀN
PHẢI KHỞI TỎ
FORMOSA**

ÁN MẠNG

tại Yên Bái - Đây là sự thực ?

Thạch Đạt Lang 21-08-2016

Một vụ án mạng xảy ra ở tỉnh Yên Bái, ngay trụ sở ủy ban hành chính tỉnh với 3 người chết gồm 2 nạn nhân và một hung thủ vào ngày 18-08-2016 đã khiến cho cộng đồng mạng nóng hổi lên. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong lịch sử đảng CSVN, một vụ sát nhân xảy ra ngay tại công đường, trụ sở Ủy ban nhân dân tỉnh giữa các người đồng chí, đồng thời cũng là lãnh đạo cao cấp nhất của tỉnh Yên Bái.

Theo các nguồn tin trên báo chí trong nước, chỉ cục trưởng chỉ cục kiểm lâm tỉnh Yên Bái, Đỗ Cường Minh là thủ phạm đồng thời cũng là nạn nhân, vì sau khi bắn Phạm Duy Cường, bí thư tỉnh ủy Yên Bái, Ngô Ngọc Tuấn, chủ tịch HĐND kiêm trưởng ban tổ chức tỉnh ủy, Minh tự sát bằng một phát đạn bắn vào đầu.

Hầu hết dư luận trên cộng đồng mạng lẽ trái tỏ ra thích thú, hào hứng với những bình luận (có vẻ) hả hê khi theo dõi tin tức nóng hổi, vừa thổi vừa xem này. Sự hả hê, vui thú khi thấy người khác gặp tai nạn, tiếng Đức có một chữ là Schadenfrohd (đầy đủ nghĩa hơn chữ gleeful hay gloating của tiếng Anh - Schaden: thiệt hại, froh: vui mừng). Lý do tại sao cộng đồng mạng tỏ ra vui mừng, hớn hở khi có đảng viên cao cấp của đảng CS bị đồng chí thanh toán bằng vũ khí cũng như việc trên VTC News online có một bài viết của Khánh Nguyên lớn tiếng "dạy dỗ" cộng đồng mạng về lương tri, đạo đức... không phải là mục đích bài viết, nhưng trong khi ba điều bốn chuyện, có lạm bàn (chút đỉnh) thì xin độc giả niệm tình tha thứ cho.

Ông Vàng À Sàng, giám đốc bệnh viện đa khoa (thiếu khoa Khắc Phục nên chưa trở thành bệnh viện toàn khoa) Yên Bái cho biết: viên đạn trên đầu Minh đi từ phía sau gáy trở ra phía trước. Đây là một điểm khác thường, khó hiểu, không thể giải thích khoa học; vì nếu tự tử, không ai có thể vòng tay đưa khẩu

súng K-59 ra phía sau gáy, bóp cò. Một người tự tử bằng súng ngắn như K 59, Colt 45, P 38, CZ 85...chỉ có thể kê súng vào thái dương, dưới cằm, vào miệng, đỉnh đầu để bóp cò. Một viên đạn trở từ sau gáy ra phía trước chắc chắn phải do một người khác thực hiện. (1)

Diễn tiến vụ án mạng, nếu đúng như mô tả của Đặng Trần Chiêu, giám đốc công an Yên Bái thì Đỗ Cường Minh phải là kẻ có máu lạnh, vui buồn, giận dữ không lộ ra trên nét mặt, một sát thủ từng giết người, đã lên kế hoạch giết Duy Cường và Ngô Tuấn một cách kỹ lưỡng, cẩn thận, có tính toán từng bước, chứ không thể là một hành động bộc phát trong lúc nóng giận của một người tính tình hiền lành, hòa đồng, vui vẻ với mọi người như lời bà Phạm Thị Thanh Trà, chủ tịch ủy ban nhân dân tỉnh Yên Bái nhận định về cá tính của Đ. Cường Minh.

Theo lời thiếu tướng Đặng Trần Chiêu, Giám đốc Công an tỉnh Yên Bái, Minh đương nhiên được sử dụng vũ khí, giấy phép của Minh vẫn còn giá trị nhưng mục đích phải tùy quy định. Minh đã quá quen rồi nên anh em không kiểm tra cụ thể có mang vũ khí không.

Mỗi một phòng Minh bắn 4 viên đạn. Lúc 15h20 phút, Minh qua đời.

Phóng viên đặt câu hỏi, Minh bắn ông Cường xong rồi qua phòng bắn ông Tuấn thì có ai thấy tiếng súng không? Tại sao lại phát hiện ông Minh và ông Tuấn bị bắn trước khi phát hiện ông Cường?

Giám đốc Công an tỉnh Yên Bái Đặng Trần Chiêu nói: quãng đường từ phòng nọ đến phòng kia dài 150m, cửa phòng lại đóng kín, loại súng K59 tiếng nổ nhỏ.

"Chúng tôi xác định Minh bắn ông Cường trước sau mới bắn ông Tuấn, có nhân chứng thấy Minh đi vào phòng ông Tuấn còn chào hỏi. Sau thấy tiếng nổ mới vào thì phát hiện cả 2 thiệt mạng" - ông Đặng Trần Chiêu nói. (2)

Tại sao thiếu tướng công an lại nói rằng: mỗi phòng Minh bắn 4 viên đạn thay vì nói nạn nhân bị bắn mấy viên vào người? Đúng là ngớ ngẩn (có chủ đích).

Xét về mặt tâm lý, một người "hiền lành" như Đỗ Cường Minh khó có thể là thủ phạm giết Ngô Ngọc Tuấn và Phạm Duy Cường, Một người bình thường hiền lành, khó lòng kềm chế được cảm xúc, giữ được bình tĩnh, không thay đổi nét mặt, cử chỉ sau khi bắn chết một người khác bằng 4 viên đạn, rồi đi bộ 150m một cách thản nhiên, chào hỏi những người tình cờ gặp mặt, tiếp tục thanh toán nạn nhân thứ hai và đưa súng ra sau gáy tự sát.

Lời khai của ông Vàng À Sàng, giám đốc bệnh viện đa khoa Yên Bái cũng khác biệt với lời tuyên bố của Đặng Trần Chiêu, giám đốc công an tỉnh Yên Bái.

Theo ông Sàng, hai ông Tuấn và Cường mỗi người bị bắn 3 viên vào bụng, cộng một viên vào đầu ông Minh là 7, nhưng hiện trường lại có 8 vỏ đạn. Khẩu K59 Đỗ Cường Minh sử dụng để hạ sát Phạm Duy Cường và Ngô Ngọc Tuấn thuộc loại súng nhỏ, nhẹ (730gr), đạn 9mm, băng đạn 8 viên hoặc 12 viên (Modell PMM). Tiếng nổ của K- 59 cũng lớn như P 38 hoặc Colt 45 của Mỹ. (3)

Sự việc xảy ra lúc 8 giờ sáng, khi được chở vào bệnh viện đa khoa Yên Bái, ông Sàng nói, hai ông Tuấn, Cường đã chết hẳn, riêng Đỗ Cường Minh tim cũng đã ngừng đập; khi bác sĩ tìm cách hồi sinh, tim Minh đập lại một ít phút nhưng rồi ngừng hẳn.

Đặng Trần Chiêu nói Minh chết 15g20' là chỉ để bào chữa cho việc Nguyễn Xuân Phúc trình diễn sự quan tâm của mình tới nạn nhân. Cho là nạn nhân được đưa đến bệnh viện lúc 10 giờ thì khoảng cách giữa 2 lời nói là 5 tiếng 20 phút.

Một điểm khác cần lưu ý nữa: khoảng cách giữa 2 hiện trường là 150m, đi bộ nhanh phải mất ít nhất 1-2 phút, tại sao những tiếng súng đầu tiên không ai nghe, chỉ nghe những tiếng nổ sau?

Không lẽ chỉ có phòng làm việc của bí thư mới được xây dựng cách

âm (để phòng phản động nghe lén) còn các phòng khác thì không? Hơn thế nữa, tất cả các nguồn tin trên báo chí đều không hề nói tới 1 điều:

Ai đã nghe tiếng súng nổ và ai là người đầu tiên phát hiện ra Phạm Duy Cường, Ngô Ngọc Tuấn, Đỗ Cường Minh bị bắn?

Án mạng xảy ra vào khoảng 8 giờ sáng ngày 18-08-2016, ngày 19-08-2016 hai nạn nhân Phạm Duy Cường, Ngô Nhật Tuấn đã được nhập quan.

Hết Nguyễn Xuân Phúc đến Tô Lâm, bộ trưởng công an chỉ đạo quyết liệt điều tra nhưng hiện trường đã bị xóa sạch hết dấu vết, nạn nhân đã được liệm thì còn điều tra gì nữa?

Nguyên tắc đầu tiên khi có án mạng là phải gọi xe cứu thương, làm cấp cứu, hồi sinh nhưng không được tự ý di chuyển nạn nhân. Nếu nạn nhân chưa chết, bác sĩ, y tá phải làm cấp cứu ngay tại chỗ, sau đó mới đưa vào bệnh viện. Còn nạn nhân chết rồi thì phải giữ nguyên hiện trường cho đến khi pháp y, chuyên viên thu thập xong chứng cứ (forensic) đạn đạo (ballistic) mới đưa nạn nhân đi.

Báo chí, truyền thông trong nước được lệnh loan báo một cách sơ sài, chỉ đưa tin phỏng vấn Đặng Trần Chiêu giám đốc CA, Phạm Thị Thanh Trà chủ tịch UBND Yên Bái. Hết. Không thấy nói đến các nhân chứng (những người gặp ông Minh sáng ngày 18-08-2016), nạn nhân cũng như thủ phạm không hề được giao nghiệm y khoa (Autopsie).

Công an VN làm việc thật tài tình, toàn bộ vụ án mạng được kết thúc một cách 'cực kỳ' nhanh chóng

Vụ án mạng ở Yên Bái là một vụ trọng án, nạn nhân là những lãnh đạo cao cấp, lẽ ra phải được điều tra đến nơi đến chốn, nhưng chắc rồi cũng giống như các vụ Nguyễn Bá Thanh, Phạm Quý Ngọ, thủ phạm liên hệ đến trung ương và Bộ CT nên cần phải được ém nhẹm, bịt kín.

Chỉ khác một điều là 2 vụ trước diễn tiến xảy ra âm thầm, đảng và chế độ CSVN dễ lèo lái, bưng bít, che giấu, định hướng dư luận. Lần này có thể vì tình thế gấp rút, Yên Bái lại ở xa nên đảng phải thay đổi

chiến lược, hành động nhanh chóng nhưng vì không thể che mắt người dân nên đành phải công khai hóa sự việc.

Đỗ Cường Minh chưa chắc đã là thủ phạm bắn chết Phạm Duy Cường, Ngô Ngọc Tuấn, bởi không ai có thể tự bắn vào đầu mình từ sau gáy ra phía trước.

Phải có một nhân vật thứ tư thực hiện hành động sát thủ này. Người đó là ai? Chỉ có Phạm Duy Cường, Ngô Ngọc Tuấn và (may ra) Đỗ Cường Minh mới có thể trả lời.

Dân Làm Báo

Yên Bái : Càng che đậy càng rách việc

.....*Ngô Nhân Dụng 30-08-2016*.....

Người Việt Nam nào cũng vui khi nghe tin anh Hoàng Xuân Vinh đoạt huy chương vàng môn bắn súng 10 mét ở Thế Vận hội Rio năm nay; anh Vinh còn chiếm huy chương bạc trong môn thi bắn 50 mét. Nhưng chắc dù người Việt tự hào nhất về tài thiên xạ của mình, cũng không ai lại tin rằng có một đồng bào cầu kỳ, lập dị đến nỗi, khi tự kết liễu cuộc đời, lại bắn từ sau gáy cho viên đạn xuyên ra đằng trước.

Vậy mà đảng Cộng sản của ông Nguyễn Phú Trọng muốn dùng hệ thống tuyên truyền bảo dân Việt Nam phải tin như vậy. Khi vụ ba người chết ở Yên Bái được loan báo trên mạng lần đầu tiên, Bác sĩ Vàng À Sàng, giám đốc bệnh viện đa khoa Yên Bái, đã nói rằng ông Đỗ Cường Minh chết vì vết viên đạn bắn từ gáy. Sau đó, tin tức chính thức của đảng Cộng sản lại khẳng định rằng ông Minh tự sát, sau khi đã bắn chết hai quan đầu tỉnh, ông Phạm Duy Cường, bí thư và Ngô Ngọc Tuấn, trưởng ban tổ chức kiêm chủ tịch. Sau đó, lời nói của Bác Sĩ Vàng À Sàng bị xóa mất mà không có lời giải thích nào cả.

Ba người đã thiệt mạng. Mạng con người rất quý. Những người chết cũng có quyền không phải chết trong bóng tối, phải chết trong cảnh bóng tối che phủ làm nổi lên những nghi ngờ. Gia đình các nạn nhân, con cháu họ đời nay và đời sau

cũng có quyền biết sự thật. Cả ba người ta thế đều là nạn nhân của guồng máy cai trị mà họ tham dự, như tất cả các công dân Việt Nam khác. Sau khi chết đi, họ tiếp tục là nạn nhân của một guồng máy bưng bít sự thật. Đó mới là nỗi oan khuất lớn nhất.

Dù muốn giữ lòng kính trọng đối với những người đã qua đời, ai muốn biết sự thật cũng không thể nào không đặt nhiều câu hỏi. Đặc biệt, là những nhà báo, làm nghề thông tin.

Nhà báo trên thế giới nổi tiếng là những người tò mò nhất. Bởi vì độc

giả rất tò mò. Nếu một vụ án mạng tương tự xảy ra tại nước Pháp, ở Indonesia, hay ở Congo thì hàng trăm phóng viên đã đi tìm, đi hỏi thăm hàng ngàn người dính líu đến ba nạn nhân và các đồng sự của họ trong tỉnh ủy Yên Bái. Người ta cũng đi phỏng vấn tất cả những người có thể đã gặp ba nạn nhân lần chót; nhất là những nhân viên có mặt tại trụ sở lúc xảy ra án mạng, vì họ đang chuẩn bị phiên họp của hội đồng tỉnh, đáng lẽ diễn ra khoảng 30 phút sau khi nghe tiếng súng nổ. Ai đã trông thấy ông Đỗ Cường Minh trong thời gian trước và sau 7 giờ sáng ngày hôm đó? Ai thấy ông Minh đi từ văn phòng ông Cường sang phòng ông Tuấn? Cũ chi, hành vi, nét mặt của ông Minh ra sao? Có ai thấy ông ấy cầm một cái túi hay cái gì có thể che giấu khẩu súng K-59 hay không?

Nếu các nhà báo ở Việt Nam được tự do, chắc họ cũng tìm gặp ngay những người nghe tiếng súng nổ và những người mở cửa vào phòng ông Tuấn và ông Cường đầu tiên. Họ thấy ba người ở những vị thế nào và bị thương tích như thế nào? Ai đã gọi người đến cứu cấp? Những nhân viên cấp cứu đã làm gì? Tại sao không cứu ngay tại chỗ trước khi đưa tới nhà thương? Nếu có người đã chết rồi, tại sao không giữ tại hiện trường để việc điều tra dễ dàng hơn? Có ai thay đổi các

chứng tích tại các nơi đó hay không?

Nhà báo còn phải hỏi những nhân viên điều tra xem họ tìm thấy những gì tại hiện trường mà chỉ nghe nói ông Cường có hàng trăm tỉ đồng cùng nhiều đồ quý giá trong văn phòng. Họ cũng phải đi tìm gia đình các nạn nhân, nhất là ông Minh, để hỏi thăm có điều gì lạ trong hành vi, ngôn ngữ của họ trong mấy ngày trước đó hay không? Gia đình ông Minh có sao chép tất cả các hồ sơ trong máy vi tính của ông đặt ở nhà, trước khi công an đến mang đi hết hay không?

Nhân vật quan trọng nhất cần phỏng vấn là Bác sĩ Vàng À Sàng, giám đốc bệnh viện. Thưa bác sĩ, vết đạn làm ông Minh chết chạy theo hướng nào? Tại sao bác sĩ không cải chính bản tin đầu tiên nói đạn bắn từ sau gáy? Xin cho chúng tôi được coi biên cuộc bản giao nghiệm tử thi, có chữ ký của các bác sĩ chuyên môn. Nhưng một nhà báo khôn lanh thì sẽ tìm ngay cơ hội trò chuyện với vợ con ông bác sĩ giám đốc, hoặc một người thân nhất của ông, trước khi chính thức phỏng vấn ông, để dò hỏi xem lần đầu khi kể chuyện vụ án mạng ông có nói vết thương như thế nào không. Tất cả những dữ kiện tìm được đó sẽ đem so sánh với trí nhớ của những người đầu tiên chạy vào phòng ông Tuấn chứng kiến cảnh chết chóc, và ghi nhận của các nhân viên cấp cứu tại bệnh viện.

Nhà báo có bốn phận tìm gặp những nhân viên đầu tiên ở bệnh viện Yên Bái tiếp nhận các nạn nhân, hoặc các tử thi của họ, để hỏi các chi tiết. Ngay cả khi những người này từ chối không nói, thì đó cũng là một thông tin đáng cho độc giả biết. Khi ông Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đứng bên giường bệnh để chụp hình thì người nằm trên giường là ai, sao không thấy chú thích dưới bức hình? Tại sao không tiết lộ? Người làm báo càng tò mò muốn hỏi tại sao bản tin viết ông Phúc “đề nghị các y bác sĩ tập trung nỗ lực hết mình... để cứu chữa các nạn nhân,” trong khi chính giám đốc bệnh viện, khi ông Phúc

còn chưa đến, lại nói rằng hai ông Cường và ông Tuấn đã tắt thở trước khi nhập viện?

Những câu hỏi nêu làm thí dụ trên đây, và hàng trăm câu hỏi khác, các nhà báo ở nước ta không nói cho độc giả biết họ đã hỏi hay chưa và họ được nghe những gì. Nhưng tất cả mọi người Việt Nam biết đọc biết viết đều thắc mắc, đều muốn biết về những cái chết của ba người mới ngoài 50 tuổi, ông Cường già nhất cũng mới 58. Gia đình, vợ con các nạn nhân có quyền được biết.

Người Việt Nam cũng có quyền thắc mắc tại sao Bộ Chính trị đảng Cộng sản không đến viếng tang, chia buồn khi một ủy viên trung ương đảng qua đời, nhất là người đó bị giết thảm thương? Người ta lại càng thắc mắc khi nghe giám đốc công an tỉnh Yên Bái nói sẽ không khởi tố ai hết vì hung thủ đã chết. Nhưng chiều hôm đó, chính ông ta lại nói sẽ khởi tố. Khởi tố ai, nếu ngay từ đầu ông đã xác định người chết Đỗ Cường Minh là thủ phạm? Cùng lắm là cảnh sát tư pháp mở cuộc điều tra tìm hiểu nguyên ủy vụ giết người này, để xác định ai giết ai, vì lý do nào.

Ngoài sự kiện ông giám đốc công an tỉnh Yên Bái sớm nói một đằng, chiều nói một nẻo, người dân còn thắc mắc tại sao sau những từ báo của bộ Công an lại có những bài bêu xấu ông Minh, nói rằng ông không được đi học ngày nào về nghề kiểm lâm, rằng ông Minh nhờ ảnh hưởng của bố vợ mà leo lên, vùn vùn. Tại sao có một chiến dịch đánh một người ngay sau khi chết như vậy?

Người ta càng thắc mắc tại sao trong đám tang ông Đỗ Cường Minh gia đình ông lại đặt những bông hoa sen lớn trên các xe dẫn đầu. Biểu tượng này, có người coi là lời xác định “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!” Nhưng hình ảnh đó có liên quan gì đến tên một công ty đã từng làm ăn với ông Bí thư Phạm Duy Cường lâu nay, tên cũng gọi là Hoa Sen. Lại có tin công ty Hoa Sen này mới rút khỏi mấy dự án của tỉnh, sau khi ông Cường qua đời.

Về con người, cá nhân ông Đỗ Cường Minh, bà Phạm Thị Thanh Trà, phó bí thư Tỉnh ủy, ủy viên Ban Chấp hành Trung ương đảng, đã làm chứng rằng ông là người hiền lành, luôn luôn chấp hành lệnh của đảng. Không ai thấy ông có vẻ gì bị bệnh tâm thần, cũng không có dấu hiệu một người có thể đóng vai sát thủ lạnh lùng. Làm sao một người hiền lành có thể giết người xong rồi bình tĩnh đi giết một người nữa, trên đường còn chào hỏi nhiều người khác? Nếu là người nghĩ đến tương lai của vợ, của con, nghĩ đến đồng tài sản đã gom góp được sau bao nhiêu năm, nghĩ đến quyền lợi của chính mình, ở tuổi 52 chắc ông Minh sẽ không chọn cái chết. “Người còn thì của vẫn còn,” câu đó ai chẳng biết?

Gia đình ông Minh, bà vợ và con gái ông chắc chắn sẽ tự đi tìm hiểu diễn biến tất cả những gì xảy ra từ 7 giờ sáng đến 3 giờ chiều ngày 18-08-2016. Họ có hàng trăm bè bạn, đồng nghiệp cũ của ông Minh để cùng đi tìm hiểu. Có thể chỉ trong vòng một năm, họ sẽ có một bản hồ sơ đầy đủ để trả lời những câu hỏi nêu trong bài này.

Còn các nhà báo Việt Nam, chúng ta có thể thông cảm, họ không được hỏi, vì không được quyền hành nghề. Hiện nay trên thế giới chỉ có bốn, năm nước là nơi các nhà báo không được phép hành nghề một cách tự nhiên, không được điều tra, gặp gỡ, phỏng vấn các nguồn tin: Đó là Bắc Hàn, Trung Quốc, Việt Nam và Cuba – chưa kể nước Lào. Ngay ở Campuchia, nơi có báo đối lập, các nhà báo cũng không chịu cảnh trói tay, bịt miệng như vậy.

Trong khi các nhà báo không được hành nghề thì dư luận dân Việt tha hồ nghe những tin tức “lề trái.” Nhiều người tin chắc Đỗ Cường Minh bị giết cùng với hai nạn nhân kia. Có người còn nói một nhân vật thứ ba hiện diện tại phòng ông Tuấn khi súng nổ, người đó, một tài xế, đã bị công an bắt ngay, giờ không biết đang ở đâu mà hồ sơ công an không hề nhắc đến. Lại có người giải thích cái chết của ông Phạm Duy Cường, bí thư tỉnh, là

Công an xã làm quyền

CSVN vẫn muốn trao thêm quyền cho lực lượng này

.....Cali Today News 24-08-2016.....

hậu quả của việc ông Nguyễn Phú Trọng đang thay đổi chức vụ chỉ huy các quân khu để nắm chặt quyền hành, trong đó có vụ ông tướng tư lệnh Quân khu II, đặt tại Yên Bái mới chết bất ngờ sau khi mới nhậm chức mấy tháng. Tất nhiên, tên cựu Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, đối thủ của Nguyễn Phú Trọng cũng được nhắc đến! Người thì bảo đây là phe ông Dũng trả thù. Người lại nói đây chính là phe Nguyễn Phú Trọng diệt trừ phe Nguyễn Tấn Dũng! Ngay trong hiện tượng tin đồn nở rộ này, người ta cũng không biết có ai điều khiển một chiến dịch tung tin đồn hay không? Phe cầm quyền tung thêm tin ra để gây hỏa mù, khiến không ai biết tin tưởng cái gì nữa? Hay là phe mất ghế, mất quyền tung tin để phá, không được ăn thì đập đổ? Hay là có những “nghệ sĩ” chuyên sáng tạo tin đồn, hoạt động lẻ loi, tất cả chỉ để thi thố tài sáng tạo của mình?

Cuối cùng, đảng Cộng sản càng bùng nổ tin tức thì “báo miệng” càng nổ thêm những tin giật gân mới! Khi người dân Việt Nam nhìn toàn cảnh, họ sẽ không biết tin ai. Biết tin ai bây giờ? Khi nghe nói một người lái xe thuật: “Tôi chạy tới đỡ ông Cường lên xe thấy vết đạn xuyên qua trán phá ra phía sau máu chảy chan chứa...” thì người đọc cũng không tin nữa. Vết đạn đi như thế nào? Gia đình nạn nhân có xác định không? Có tin được biên bản giám nghiệm của bệnh viện không? Người dân biết tin ai bây giờ? Nhưng tất cả đều có thể kết luận một điều chắc chắn: Trong vụ án mạng ở Yên Bái, đảng che đậy, giấu diếm, đảng chỉ lo nói dối. Nhưng càng nói dối thì lại càng giấu đầu hở đuôi! Cái ngu của người ta không cách nào tránh được. Như Albert Camus viết: “La bêtise insiste toujours.”

Cái đuôi thò ra rõ ràng là, kể từ năm 2016, các đảng viên Cộng sản đã công khai “xử lý” nhau bằng súng, giữa ban ngày. Từ nay, các ủy viên Trung ương đảng không chỉ lo mất chức, mất cơ hội kiếm tiền, mà còn lo mất mạng nữa!

Bực mình vì gửi giấy mời nhưng người dân lại không lên đồn công an để làm việc, một thiếu tá CA đã đến nhà rút súng bắn người này.

Sự việc xảy ra tại xã Tiên Thành (thành phố Phan Thiết, tỉnh Bình Thuận), nạn nhân là anh Lê Văn Thảo (25 tuổi, làm nghề hớt tóc). Ngày 4/8, thiếu tá CSVN Bùi Chí Hiếu (trưởng CA xã) ký giấy mời anh Thảo đến đồn CA làm việc vào 8 giờ sáng ngày 6/8. Tới hẹn, anh Thảo không đến.

Tới chiều ngày 22-8, bực mình vì gửi giấy mời nhưng người dân lại không đến, thiếu tá Hiếu đến nhà anh Thảo, rút súng bắn liên tục hai phát vào người anh Thảo. Sau đó, thiếu tá Hiếu ra lệnh cho thuộc cấp áp giải anh Thảo lên đồn.

Anh Thảo kể lại: tại đồn, CA cũng chỉ hỏi những chuyện xung đột gia đình đã xảy ra trước đó rồi thả anh ra. Anh Thảo đi bệnh viện rồi quay lại tiệm hớt tóc của mình để tiếp tục cắt tóc cho khách.

Theo anh Thảo, nguyên nhân khiến CA bắn anh là do liên quan đến những xung đột trong gia đình anh trước đây. Cha với mẹ anh ly hôn, các con trong nhà có xích mích với người mẹ kế. Trong khi đó anh Thảo lại có xung đột với người em họ. Đã rất nhiều lần CA xã đã mời anh Thảo lên đồn để giải quyết vụ việc. Ngày 6/8, CA lại muốn anh lên làm việc nữa, điều này ảnh hưởng rất nhiều đến chuyện kiếm tiền sinh nhai của anh. Do đó, anh từ chối không đi.

Theo pháp luật CSVN, giấy mời có giá trị như thiệp mời đám cưới, đám hỏi... Tuy nhiên, CA một khi gửi giấy mời thì người dân phải đến. Phóng viên Tuổi Trẻ đã tìm gặp ông Bùi Chí Hiếu nhưng ông này từ chối phát ngôn về vụ việc.

Trong khi đó tại xã Yên Thường (huyện Gia Lâm, Hà Nội), một thanh niên đang bán hàng giúp mẹ thì bị CA xã bắt về trụ sở. Tại đó, anh đã bị còng tay vào ghế, đánh đập đến ngất xỉu.

Nạn nhân là anh Dương Quang Tùng (23 tuổi, trú xã Yên Thường, huyện Gia Lâm, Hà Nội). Sáng ngày 22-8, trong lúc đang coi quầy bán gà, vịt dầm mẹ thì lực lượng CA xã tiến đến. Họ yêu cầu anh phải dọn hàng, không được bán ven đường gây tắc nghẽn giao thông. Đồi bên đã xảy ra tranh cãi, CA xã tịch thu mấy con vịt của gia đình và quăng lên thùng xe. Anh Tùng cũng bị CA xã bắt về trụ sở ngay sau đó.

Khi nghe tin con bị bắt, người nhà anh Tùng liền đến trụ sở CA để đòi người. Tại đó, cửa phòng làm việc bị khóa chặt, anh Tùng bị còng tay vào ghế, gối quỳ xuống nền nhà, đầu gục vào ghế và trên người bê bết máu.

Cha anh Tùng yêu cầu cho ông được gặp con, nhưng không được phía CA đáp ứng. Mãi đến khi gia đình lớn tiếng tranh cãi, CA mới chịu mở cửa cho họ vào gặp con của mình.

Khi thấy anh Tùng người dính máu, lưng có nhiều vết bầm tím do bị đánh đập, người nhà đã yêu cầu CA phải lập biên bản. Đến 13g30', anh Tùng mới được CA xã Yên Thường gọi taxi đưa đi bệnh viện.

Đây không phải là vụ lộng hành, bạo quyền của lực lượng CA xã. Không biết bao nhiêu nạn nhân đã chết dưới sự tàn độc của lực lượng này. CA xã ở VN chỉ là lực lượng vũ trang bán chuyên trách. Không những vậy, để được làm CA xã, chẳng cần phải có trình độ. Trưởng và phó CA xã chỉ cần tốt nghiệp cấp III, còn CA viên chỉ cần tốt nghiệp cấp II. Đó là chưa nói những vùng miền núi hẻo lánh, trưởng CA xã chỉ cần tốt nghiệp cấp I.

Với trình độ như vậy, CA xã đang trở thành nỗi ác mộng đối với người dân sống ở vùng nông thôn. Bên cạnh việc không đủ trình độ để xử lý những vụ việc phức tạp, CA lại thêm tính lộng quyền. Thế nhưng mới đây, thượng tướng CA Lê Quý Vương lại muốn tăng thêm quyền cho CA xã. ■■■■■■■■■■

NHỮNG TIẾNG VỌNG TỪ NÚI PHÁO

Nhóm Phóng viên RFA từ VN 16-08-2016

Sau khi được phát hiện bởi nhóm kỹ sư thăm dò khoáng sản Canada, và qua hai lần đòi chủ, khu mỏ Núi Pháo ở xã Hang Hùm và Hà Thượng, huyện Đại Từ, tỉnh Thái Nguyên chính thức đi vào hoạt động vào năm 2014. Trong suốt hai năm khai thác, tác hại do công trình này gây ra không nhỏ chút nào. Nhiều gia đình sống trong ô nhiễm không khí, xã Hà Thượng là xã chịu thiệt hại nặng nhất. Và đặc biệt, một cụm dân cư bỗng chốc bị cô lập, mọi việc đi lại khó khăn đến mức họ tự gọi tên đây là cái chuồng chó nhốt họ suốt hai năm nay! Những tiếng kêu từ mười một gia đình trong khu mỏ Núi Pháo nghe ra chừng lọt thõm giữa sự vô tâm của công ty khai thác và nhà nước.

Giới chức địa phương nói gì?

Một cán bộ chuyên viên môi trường đang làm việc tại huyện Đại Từ, tỉnh Thái Nguyên, chia sẻ:

“Anh không có giấy tờ gì, không có ai bảo lãnh thì anh không vào được bên trong. Phải có người bảo lãnh thì mới có thể vào được chứ bình thường thì không vào được.”

Vị cán bộ này chia sẻ thêm là khu khai thác khoáng sản của công ty Núi Pháo nằm trên một khu vực trải dài, vắt qua Quốc lộ 37 tại huyện Đại Từ, tỉnh Thái Nguyên. Máy trăm hộ dân ở xã Hà Thượng, huyện Đại Từ sống quanh khu vực này đang khổ sở từng ngày. Bất cứ ai đến gần khu dân cư trên đều choáng váng với mùi hóa chất nồng nặc. Người dân nơi đây phải đóng kín cửa suốt ngày, giăng bạt để ngăn bụi.

Và đáng sợ nhất là tiếng ồn, âm thanh ừ ừ phát ra gần như 24/24h trong ngày, cộng với tiếng mìn phá đá vào canh trưa, từ 11h cho đến 1h, ngay giờ nghỉ trưa của người dân đã khiến cho đời sống nơi đây đảo lộn hoàn toàn. Không khí bị ô nhiễm trầm trọng, người dân hứng chịu hoàn toàn mọi sự khó chịu và mối nguy từ môi trường ô nhiễm nặng.

Ông Chu Văn Tuất, bí thư xã Hà Thượng tỏ ra bức xúc khi nói về môi trường, điều kiện sống của

người dân bị xâm hại: *“Người ta đang phải chịu vấn đề về ô nhiễm môi trường, ô nhiễm không khí, ô nhiễm hóa chất...”*

Vì lý do bận họp nên chúng tôi không gặp được ông Bí thư xã này nhiều hơn, chúng tôi tìm hiểu sự vụ qua một công an huyện Đại Từ. Cán bộ công an này yêu cầu giấu tên khi trả lời phỏng vấn vì theo ông, câu chuyện của Núi Pháo là một câu chuyện dài, tế nhị và nhạy cảm, đụng chạm đến nhiều ông lớn và những thế lực nhóm, lợi ích nhóm. Ông nói:

“Người dân đang phải chịu rất nhiều khó khăn. Đầu tiên là họ sống trong môi trường ô nhiễm như thế, rồi kế sinh nhai của họ bị ảnh hưởng vì trước đây họ bám trục đường để sống nhưng giờ đã trở thành ốc đảo. Họ sống ngay sát nhà máy nên việc ô nhiễm môi trường thì miễn bàn, có chứng nhận của Bộ, sở tài nguyên môi trường, rồi của tỉnh như hàm lượng cyanua có thời điểm lên quá 217 lần so với quy định. Rồi kết luận mới nhất của ủy ban tỉnh Thái Nguyên, về sử dụng hóa chất 2015, lượng hóa chất sử dụng trong năm 2015 của công ty Núi Pháo là hơn 900 ngàn tấn, vượt DT của công ty Núi Pháo gần 3 lần. Đương nhiên là có một thế lực ghê gớm đứng sau, như một số bài báo về cyanua tại đây, giờ trên mạng chỉ còn cái tí thôi.”

Ông cho biết thêm là từ người dân cho đến các cán bộ của xã Hang Hùm, xã Hà Thượng, huyện Đại Từ đã nhiều lần khiếu nại, kiến nghị lên cấp trên nhưng mọi việc vẫn cứ chìm xuống, người dân khổ nạn vẫn hoàn khổ nạn. Trong khi đó, trẻ em và người già trong khu chuồng chó bị bao vây bởi hàng rào và bảo vệ mỏ, hầu như hoàn toàn bị cô lập với bên ngoài, việc đi chợ hay đi đâu cũng phải trình báo lý do với bảo vệ mỏ. Nếu có ai đến thăm mười một gia đình này thì phải có gia đình này ra công mỏ bảo lãnh và nói rõ lý do cũng như mục đích thăm. Phóng viên, nhà báo thì tuyệt nhiên không được vào thăm người dân

bên trong khu mỏ.

Người dân kêu trời không thấu!

Anh Xuân, một người dân có nhà còn mắc kẹt trong khu chuồng chó giữa mỏ Núi Pháo đã than thở với chúng tôi:

“Ô nhiễm trầm trọng, như nước ăn thì bề thái của nhà máy đổ ra cách nhà tôi 2 đến 3 mét, ngay sát giếng ăn của gia đình tôi. Từ năm 2012 đến nay giếng không còn dùng được, gia đình tôi phải đi xin nước ăn ở xa. Họ rào lại đi đứng không được, mình đi lại vất vả, muốn làm gì cũng không được, hai con nhỏ của tôi cũng bị ảnh hưởng việc học hành. Bốn năm nay thì sinh hoạt, cuộc sống rất vất vả. Thực tế là không phải đền bù không thỏa đáng mà là công ty Núi Pháo chưa bao giờ nói chuyện với chúng tôi, chưa bao giờ họ đến đây để nói chuyện về việc đền bù. Bản thân gia đình tôi chưa ngăn cản công ty Núi Pháo bao giờ, thậm chí là rất tạo điều kiện. Như trước đây họ múc cái mương qua trước nhà mình, mình cũng cho họ múc, còn múc vào của mình gần 3 mét đất nữa. Họ bảo cứ để họ làm rồi cuối năm tính, làm xong là họ không thêm nói gì tiếp với mình luôn.”

Anh Xuân nói rằng anh và mười gia đình còn lại chỉ mong được giải thoát khỏi khu chuồng chó giữa lòng Núi Pháo này càng sớm càng tốt. Anh sống trên đất của cha mẹ để lại, đây là diện tích đất xây dựng nhà ở và đất vườn, đất ruộng có nguồn gốc lâu đời của ông nội anh, đến cha anh và bây giờ là gia đình anh đang sử dụng. Về vấn đề thủ tục đền bù giải tỏa hết sức đơn giản bởi giấy tờ đất hợp pháp. Nhưng suốt nhiều năm nay phía công ty khai thác Núi Pháo cũng như phía chính quyền địa phương vẫn chưa đưa ra giải pháp di dời mười một gia đình này ra khỏi Núi Pháo.

Một phụ nữ không muốn nêu tên, sống trong khu chuồng chó Núi Pháo, chia sẻ: *“Rào xung quanh như thế nên đi lại, ra vào rất khó khăn. Nhiều lúc, anh em bà con đến cũng bị cản trở, gây khó. Như thùng nước trước nhà em là thùng nước rất độc. 4 hướng quanh nhà em là toàn tải*

nặng, nên lúc nó chạy, nhà rung lắc rất ảnh hưởng. Chưa kể bom nổ. Rồi gần nhà em có cái nhà máy sản xuất Vonfram tinh luyện nữa, ngoài ô nhiễm môi trường, không khí thì còn nguồn nước uống nữa. Nhà em đã hiến gần 2 ngàn mét đất ở đường tải dịch mới của Núi Pháo ở đầu và cuối đường quốc lộ 37. Rồi cái thùng nước giờ độc hại nữa, trước đây chưa biết độc thế nào, nhà em cũng ủng hộ thêm 300 mét đất nữa. Thế đó, nhà em đã làm rất nhiều cho Núi Pháo nhưng họ chưa làm được gì cho chúng em. Hôm vừa rồi, có xe của đoàn thanh tra chính phủ về. Em vô tình ra ngay khu rào chắn, có anh nhà báo muốn vào trong xem lời em nói đúng không nhưng bảo vệ không cho vào, mặc dù không mang theo máy ảnh hay máy quay phim gì cả. Rõ ràng giữa dân và cán bộ, tiếng nói của chúng em muốn ra ngoài cũng rất khó.”

Phụ nữ này đã bày tỏ nguyện vọng được đền bù đúng giá trị đất, để chị có tiền mà di dời nhà cửa, tái định cư trên một diện tích đất khác và ổn định công ăn việc làm. Với mức giá ép đền bù hiện tại thì không tài nào có thể tái định cư được. Và nỗi thao thức, tiếng kêu vì môi trường quá bẩn của chị cũng là tiếng kêu chung của 11 gia đình còn mắc kẹt trong lòng mỏ Núi Pháo. Mong rằng tiếng kêu của họ không bị lọt thỏm giữa các mâu thuẫn của lợi ích nhóm và cổ phần ma

THANH TRA TOÀN DIỆN NÚI PHÁO: TRẦN ĐẠI QUANG MUỐN CƯỖNG CHIẾM “SÂN SAU” TỶ ĐÔ CỦA NGUYỄN TẤN DŨNG

Hoàng Trần 26-07-2016

Đúng một ngày sau khi tuyên thệ nhậm chức lần 2, tân chủ tịch nước Trần Đại Quang đã mở chiến dịch thu tóm nhấm vào các “sân sau” của gia tộc cựu thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

Ngày 26-7-2016, bộ tài nguyên môi trường loan báo quyết định “thanh tra toàn diện” đối với công ty Núi Pháo. Đây được coi là một siêu dự án trị giá lên đến hàng tỷ

đô-la liên quan đến bà Nguyễn Thanh Phượng - con gái ông Dũng.

Việc thanh tra được nói dựa theo đề xuất của UBND tỉnh Thái Nguyên – nơi thiếu tướng CA Trần Quốc Tỏ, em trai ông Trần Đại Quang đang giữ chức bí thư tỉnh uỷ.

Siêu dự án tỷ đô

Theo thông báo, bộ tài nguyên môi trường sẽ tiến hành tranh tra toàn diện ngay trong đầu tháng 8 tới đối với một số lĩnh vực như: bảo vệ môi trường, khoáng sản, tài nguyên nước và đất đai.

Dự án Núi Pháo có diện tích hơn 9km vuông, nằm trên địa bàn huyện Đại Từ, Thái Nguyên, là một trong những mỏ vonfram đa kim có trữ lượng lớn nhất thế giới.

Dưới thời thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, siêu dự án này đã bị thu tóm bởi tập đoàn Masan.

Công ty Bản Việt của bà Nguyễn Thanh Phượng đã đứng ra tư vấn và môi giới cho thương vụ sát nhập phức tạp nhất từ trước đến nay này.

Riêng trong năm 2015, dự án Núi Pháo đã mang lại cho Masan doanh thu lên đến 2.665 tỷ đồng.

Do là một mỏ khai thác lộ thiên và tỷ lệ bóc đất đá thấp, Núi Pháo cũng được coi là một trong những nhà sản xuất vonfram có chi phí thấp nhất thế giới.

Trong các ngành công nghiệp như: ô tô, khai thác mỏ, điện tử, chế tạo vũ khí..., vonfram là kim loại cứng không thể thay thế. Riêng tại Núi Pháo, trữ lượng vonfram đứng thứ hai thế giới, chỉ sau Trung Quốc.

Do đó, việc sở hữu Núi Pháo không chỉ mang lại những khoản lợi nhuận khổng lồ, mà còn có ý nghĩa chiến lược đối với nhiều ngành công nghiệp trên thế giới hiện nay.

Anh em Quang - Tổ đối đầu gia tộc Nguyễn Tấn Dũng

Chính vì những nguyên nhân trên, Núi Pháo đã trở thành tâm điểm gây nên nhiều cuộc chiến tranh giành quyền sở hữu trong giới chớp bu Ba Đình.

Từ khi đi vào hoạt động từ năm 2012, việc khai thác mỏ đã gây ra tình trạng ô nhiễm nghiêm trọng, đời sống người dân bị đảo lộn hoàn toàn. Suốt nhiều năm, người dân đã

liên tục gửi đơn kêu cứu khắp nơi nhưng không hề được giải quyết.

Lợi dụng điều này, các đối thủ của ông Dũng đã “đặt vấn đề” để đòi chia chác. Tuy nhiên, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng khi ấy còn rất mạnh, ông ta dùng quyền lực để bịt miệng báo chí, làm giả kết luận kiểm tra, dễ dàng đập tan những kẻ dám “nhòm ngó” sân sau của mình.

Cục diện bắt đầu thay đổi vào đầu năm 2014, khi thiếu tướng CA Trần Quốc Tỏ (em trai Trần Đại Quang) được TBT Nguyễn Phú Trọng “luân chuyển” về Thái Nguyên giữ chức phó bí thư tỉnh uỷ.

Đáp lại, vào tháng 10/2015, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ký quyết định thay đổi hàng loạt quan chức Thái Nguyên. Anh em Quang – Tỏ cũng không vừa khi buộc được chủ tịch tỉnh này tự ý ra văn bản bổ nhiệm nhân sự chống lại cả quyết định của thủ tướng.

Đã có lúc, cuộc chiến nhân sự tại Thái Nguyên trở thành trò cười cho dư luận khi cùng một lúc, có đến 2 ông quan chức cùng ngồi ghế giám đốc Sở Kế hoạch & Đầu tư.

Sau cùng, số phận của Nguyễn Tấn Dũng cũng đã được định đoạt tại đại hội 12, Núi Pháo tạm yên trong vài tháng để liên minh Trần Đại Quang – Nguyễn Phú Trọng củng cố quyền lực qua chiêu bài “doạ hổ đập ruồi”.

Vài ba con “ruồi” đầu tiên đã bị đập, nhưng còn con “hổ” vẫn chẳng hề hấn gì đã khiến ông đại tướng công an – vốn chỉ quen đàn áp, bắt bớ - mất kiên nhẫn.

Đúng một ngày sau khi được quốc hội khoá mới “bầu chọn”, việc làm đầu tiên của tân chủ tịch nước Trần Đại Quang là tấn công vào “sân sau” tỷ đô của gia tộc Nguyễn Tấn Dũng.

Thanh tra Núi Pháo chỉ là cú đòn đầu tiên để “thử lửa” và chưa phải là trận đánh cuối cùng. Rõ ràng, các đối thủ của Nguyễn Tấn Dũng đã không chấp nhận để ông thành “người tử tế” như lời hứa trước khi về hưu.

